

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๒๑/๒๕๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดี ที่ ๒๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน: วันนี้สมาชิกมาประชุม ๑๑๒ คน กรบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมนี้ทราบ ว่า นายสุมินทร์ อุปโยคิน ผู้แทนจังหวัดเชียงใหม่ ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว เมื่อวันที่ ๒๘ เดือนนี้ เวลากลางวัน และตามระเบียบที่เคยปฏิบัติมาในกรณีเช่นนี้ก็ได้มีการยื่นขึ้นไว้ อาลัยแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วเป็นเวลา ๑ นาที เพราะฉะนั้น คราวนี้ข้าพเจ้าขอชักชวนท่าน ยืนขึ้นไว้อาลัย ๑ นาที

สมาชิกในที่ประชุมได้ยืนขึ้นไว้อาลัย พร้อมกันเป็นเวลา ๑ นาที

ประธานสภาผู้แทน: ในวาระต่อไป กระทั่งถาม กระทั่งที่ ๑ ของนายประยูร ปานะดิษฐ์ เรื่อง สมาชิกสภาผู้แทนถูกยิง

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท): ข้าพเจ้าสงสัยว่าการที่ข้าพเจ้า ได้ตั้งกระทู้ถามเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนนั้น ข้อ ๖๕ มีว่า “กระทู้ถามเป็นเรื่องด่วน ถ้าได้เสนอล่วงหน้าก่อนเวลาประชุมครั้งใดไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง ให้ประธานรีบจัดส่งไปเพื่อรัฐมนตรีเตรียมตอบในการประชุมครั้งนั้น มิฉะนั้น ให้ถือว่าต้องการจะให้ตอบในการประชุมครั้งต่อไป แต่รัฐมนตรีจะตอบในการประชุมครั้งนั้นก็ได้” ข้าพเจ้าเข้าใจว่า บางที่ท่านผู้เป็นประธานอาจจะคลาดเคลื่อน เพราะว่าข้อบังคับนี้อาจจะเป็นข้อบังคับใหม่อยู่ เพราะฉะนั้น ท่านจึงไม่ได้เสนอไปยังรัฐมนตรีเพราะข้าพเจ้าตั้งกระทู้ถามด่วนมาก และกระทู้ถามนี้ก็ได้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ข้าพเจ้าถามนายกรัฐมนตรี และอีกประการหนึ่ง กระทู้ถามของข้าพเจ้าตั้งถามไว้ ๕ ข้อ แต่เวลานี้ข้าพเจ้าคิดว่ากระทู้ที่นั้นถูกตัดออกเสียทั้งหมด แต่ที่นี้ทางสภานี้ได้อนุมัติให้ข้าพเจ้าถามเพียง ๒ ข้อ แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันว่ากระทู้ถามนั้นเป็นกระทู้ถามที่สำคัญ เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตจิตใจของสมาชิกสภาด้วยกันทุกคน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอถาม....

ประธานสภาผู้แทน : ก่อนที่ท่านจะถาม ข้าพเจ้าขอชี้แจงสักนิตหน่อยตามที่ท่านบอกว่าข้าพเจ้าปฏิบัติไม่ถูกต้องบ้างกับใหม่นั้น ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติถูกต้องแล้วตามที่ท่านได้เสนอเข้าในวันเวลาที่ท่านนั้นเป็นความจริง และข้าพเจ้าปฏิบัติไปตามระเบียบข้อบังคับโดยเสนอไปยังรัฐบาลแล้ว โดยความจริงเช่นเดียวกัน แต่การประชุมครั้งที่แล้วนี้ กระทั่งถามของท่านก็จัดเข้าอยู่ในระเบียบวาระถามได้เป็นกระทั่วนั้น และกระทั่วนั้นถามทุกกระทั่วนั้น แต่กระทั่วนั้น ๑ จนสุดท้ายเป็นกระทั่วนั้นทั้งสิ้น และเป็นกระทั่วนั้นที่เสนอเข้ามาก่อนท่านก็ต้องอยู่ลำดับก่อนท่าน ของท่านเสนอภายหลังเขาก็ต้องถามหลังเขา เรื่องเป็นอย่างนี้ ที่ท่านข้องใจว่าทำไมเมื่อของคนอื่นหมดแล้ว แทนที่จะถึงของท่าน เหตุใดไม่ให้ท่านถาม ขอชี้แจงให้ท่านทราบ ว่า ตามข้อบังคับใหม่เวลากระทั่วนั้นมีถึง ๑ ชั่วโมง ข้อบังคับเก่า ๓๐ นาที เมื่อใช้บังคับใหม่การประชุมชั่วคราวที่แล้ว ข้าพเจ้าให้ ๑ ชั่วโมง แต่ว่าเมื่อถึงกระทั่วนั้นอันสุดท้ายของคุณบูรณะ จำปาพันธุ์เป็นเวลา ๑ ชั่วโมงแล้ว จึงยังคาบเกี่ยวกันอยู่ ท่านผู้ซักก็ซักยาว ท่านผู้ตอบก็ตอบยาวเกินไปหน่อย เมื่อหมดคุณบูรณะก็หมดเวลา ถึงแม้ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านถามเหลือเกิน แต่เวลาไม่ให้ เรื่องเป็น

อย่างนั้น และตามที่ท่านตั้งคำถามมาเป็นข้อความตั้ง ๕ ข้อจริง แต่เป็นข้อความเข้าใจยาก วนเวียนซ้ำซากไม่เป็นรูปกระทั่วนั้น ในฐานะที่ข้าพเจ้าผู้เป็นประธานเมื่อได้รับเรื่องราวอย่างนี้ก็มิอาจที่จะชักเถลาเปลี่ยนแก้ไขให้เข้ารูปกระทั่วนั้นได้เหลือเพียงเท่านี้ และที่ท่านถามมาต้นร่างบอกว่าถามนายกรัฐมนตรี แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องความสงบเรียบร้อยภายในเป็นเรื่องของมหาดไทย เพราะฉะนั้น ขอให้ถามตามที่เขียนมา

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท) : ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอโทษท่านด้วย เท่าที่ข้าพเจ้าตั้งท่านไปนั้น ข้าพเจ้าถือข้อบังคับว่าภายใน ๒๔ ชั่วโมง ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั่วนั้นถามท่านนายกรัฐมนตรีตั้งมีข้อความต่อไปนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ คุณประยูร ๆ ถ้าท่านจะถามก็ถามมหาดไทย เมื่อท่านไม่ถามมหาดไทยก็อย่าถาม

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั่วนั้นถามท่านรัฐมนตรีมหาดไทยตั้งมีข้อความต่อไปนี้ เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม เวลา ๗.๓๔ น.....

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ เดียวตามที่ข้าพเจ้าอนุญาตให้ท่านถามเป็นข้อความสั้น ๆ ๒ ข้อ ถ้าท่านดูข้อบังคับใหม่แล้วบอกว่ากระทั่วนั้นต้องมีข้อความสั้นที่สุด

ขอทั้งบ้างซีครับเห็นใจกันบ้างซี ท่านจะเอาแต่ท่าน แล้วข้อบังคับจะมีประโยชน์อะไร ขอทั้งบ้างเถิด

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันาท) : แต่ข้าพเจ้าคิดว่ากระทู้ของข้าพเจ้านั้นตั้งไปอาจจะกระทบกระเทือนจิตใจผู้หนึ่งผู้ใดก็ได้ แต่ข้าพเจ้าถือว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์เท่าที่ท่านผู้เป็นประธาน ฯ ขอร้องข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เห็นใจท่านประธาน ฯ มากเหมือนกัน

ข้อ ๑. ตามที่ได้มีกรรณীয়ใช้รถยนต์ ออสตินดีคำเครื่องหมาย ก.ท. ๑๐๐๒ มาตั้งกึ่งนายสุวิชช พันธเศรษฐ เมื่อวันที่ ๑๓ เดือนนี้ เวลา ๗.๓๒ น. นั้น ท่านได้สั่งให้อธิบดีกรมตำรวจสืบสวนเรื่องนี้ได้ความประการใดแล้ว

ข้อ ๒. รถยนต์ที่ผู้ร้ายได้นำมาตั้งกึ่งนั้น ท่านได้สั่งสืบสวนไปแล้วประการใด เครื่องหมายประจำรถนั้นตรงกับความจริงหรือไม่ หากไม่ตรงกับความจริง ท่านได้สั่งให้ปฏิบัติการต่อไปอย่างไร

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบดังนี้ ๑. การสืบสวนในชั้นนี้ได้ความบ้างแล้วแต่จะต้องสืบสวนต่อไป ข้อ ๒. เครื่องหมายประจำรถนั้นไม่ตรงกับความจริงจึงได้สั่งให้สืบสวนหากความจริงต่อไปแล้ว

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันาท) : เพราะเหตุใดในวันเกิดเหตุตรงกับวันที่ ๑๓

นั้น ซึ่งข้าพเจ้าเผอิญเดินไปถึงที่นั่นด้วย ข้าพเจ้าได้พบบุคคลคนหนึ่งที่มาชิกสภาผู้แทนชื่รถยนต์แก่งสีไบไม่อ่อน หันหน้ารถไปยังสะพานเทวกรรมและรถคันที่จอดอยู่ นายสุวิชช ฯ จอดอยู่ตรงอุ้งรถแดง หันหน้ารถมาทางเหนือและเมื่อตรงที่ข้าพเจ้าตามสมาชิกคนหนึ่งที่ได้เดินมา ทุ่งกางเกงสีก็สวมเสื้อเชิร์ตแขนสั้น แต่ท่านก็ไม่ได้....

ประธานสภาผู้แทน : คุณประยูร ฯ ขอโทษ ผมก็ไม่อยากจะเป็นปากเป็นเสียงกับท่าน แต่ขอให้คิดสักนิดเถิด ตามที่ท่านพูดมานั้นไม่ใช่เรื่องซักเลย ท่านรัฐมนตรีก็ตอบว่าสืบสวนได้ความบ้างแล้วและกำลังสืบสวนอยู่ นี้ว่าอย่างนี้ ท่านก็ต้องซักชื่อว่า 'สืบสวนอย่างไร ที่ไหนได้ความว่าอะไร ได้ความอย่างไร เบ็ดเผยได้ไหม ท่านต้องซักตามที่เขาตอบชี้ท่านที่ท่านอภิปรายไปนั้นมันจับข้อเท็จจริงอะไรกันไม่ได้หรอก เอาใหม่

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันาท) : ที่ข้าพเจ้าอภิปรายนั้นอาจจะเป็นอย่างท่านประธาน ฯ ว่า แต่ขณะที่เกิดเหตุขึ้นนี้อาจจะอ้างท่านผู้นั้นผู้นี้เป็นพยานเพื่อสืบหาคนร้ายได้ต่อไป ข้าพเจ้าจึงได้ถามท่านรัฐมนตรีมหาดไทยและข้าพเจ้าก็เห็นใจท่านประธาน ฯ เหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ต่อไปว่า รถที่ยิงนายสุวิชช ฯ นั้นเป็นรถยนต์ของใคร แล้วทำไมรัฐมนตรีมหาดไทยไม่ประกาศวิฤตโทษเฉพาะรถยนต์ในประเทศไทยมาแก้ตัวภายใน ๒๔ ชั่วโมง เมื่อเกิดเหตุกับสมาชิกสภาผู้แทน แล้วท่านก็ไม่ปฏิบัติเช่นนั้น ท่านกลับไปสืบสวนตามคำสั่งของท่าน และข้าพเจ้าเห็นว่ากรณีเช่นนี้อาจจะมีกรณีใดกรณีหนึ่งแอบแฝงบ้าง และท่านสืบสวนทราบบ้างหรือเปล่าว่า กรณียิงนายสุวิชช พันธเศรษฐ นั้นเป็นกรณีส่วนตัวหรือการเมืองแอบแฝงอยู่บ้างหรือเปล่า ขอถามท่านรัฐมนตรีมหาดไทยในข้อ ๒ ว่ารถยนต์ที่มากที่ยิงนั้นเป็นรถยนต์ของใครแน่แล้วหรือ การที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยตอบและ ก.ท. ๑๐๐๒ นั้น ข้าพเจ้าอยากให้รัฐมนตรีตอบข้าพเจ้าในสถานที่ว่าเป็นรถยนต์ของใคร ก.ท. ๑๐๐๒ และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้าอยากจะถามว่า ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นหรือไม่ว่า ท่านจะจับผู้ร้ายรายนี้ได้เหมือนกรณีที่เกิดขึ้นมาแล้วต่าง ๆ ที่เย็บหายไป ๆ ดังที่ข้าพเจ้าทราบในเสียงของประชาชนส่วนมากว่าจะไม่ได้เรื่องเลย แบบเดียวกับที่เกิดขึ้นมาแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านรัฐมนตรีช่วยตอบในเรื่องกรณีเหล่านี้ให้ข้าพเจ้าทราบ

พระยาสุทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ก่อนที่จะตอบข้อซักถามของท่าน ข้าพเจ้าขอแสดงให้ท่านผู้ตั้งกระทู้ทราบว่าข้าพเจ้านั้นยินดีไม่มีความรังเกียจเลยที่จะตอบกระทู้ของท่าน สมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องทั้งหลาย แต่ที่ว่าการถามนั้นจะตอบได้เพียงไร ถ้าหากว่าเกี่ยวกับกรณีสำคัญเช่นนี้แล้วก็เป็นอยู่บ้าง ซึ่งจำเป็นจะต้องสงวนข้อความ ซึ่งเป็นความลับไว้ ในข้อที่ท่านว่าทำไมจึงมีสมาชิกคนหนึ่งชีวิตหนึ่งหันหน้าไปทางนั้นทางนี้ เพราะเหตุว่าเป็นอิสรภาพและเสรีภาพของประชาชนทั่ว ๆ ไปที่เขาจะชีวิต ที่จะเดินไปที่ไหนได้เมื่อไม่ผิดกฎหมาย ประการที่สองจะให้ทางกระทรวงมหาดไทยประกาศเรียกรถยนต์ทั่วอาณาเขตทั้งหมดเพื่อมาตรวจสอบว่าคันใดที่เป็นผู้ร้ายใช้ยิงคุณสุวิชชนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่าข้าพเจ้าทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องออกจากรัฐมนตรีมหาดไทย หรือมิฉะนั้นรัฐบาลนี้ก็ต้องลาออก และเพราะเหตุฉะนั้น เป็นเพราะท่านเองเป็นผู้ให้ออกถ้าทำเช่นนั้น ท่านทราบหรือเปล่าว่าในกรณีอย่างนั้นในข้อนี้ข้าพเจ้าขอตอบว่ามันเป็นกรณี เรื่องยิงกันและจะเป็นใครคนใดในขณะนี้ข้าพเจ้าไม่บอกกับท่านเพราะว่าเกี่ยวกับตัวท่านหรือเกี่ยวกับใครบอกไม่ได้ เพราะเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับ

เรื่องยี่งกัน ส่วนเรื่องนมเบียร์รถนั้นข้าพเจ้าขอเรียนท่านว่ารถ ก.ท. ๑๐๐๒ เป็นรถออกฮอสต์ไม่ใช่ฮอสต์อิน ๑๐๐๒ เป็นรถจักรยานยนต์สามล้อซึ่งเราสอบสวนแล้วว่ารถคันนี้ไม่เกี่ยวข้องกับทงกกัน รถคันร้ายที่ขี่ไปนั้นจะเป็นรถฮอสต์อินใช่ไหม ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านทราบ ในที่นี้ได้เพราะ เป็นทางสอบสวนของเจ้าพนักงานต้องขอสงวนเป็นความลับไว้ก่อน ในประการที่สี่ว่า ข้าพเจ้าเชื่อมั่นหรือไม่ว่าจะจับผู้ร้ายรายนี้ได้หรือไม่ เรื่องเช่นนี้แม้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ข้าพเจ้าก็รับรองไม่ได้ ข้าพเจ้าเคยเป็นพนักงานสืบสวนสอบสวนมา ถ้าความพยายามมีอยู่ความตั้งใจมีอยู่ก็หวังว่าต้องถึงผลสำเร็จ เพราะความเพียรพยายามก็ต้องสำเร็จได้ ข้าพเจ้าเรียนให้ท่านทราบได้ว่าข้าพเจ้าทำอย่างร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มด้วยความตั้งใจ ทางตำรวจก็ได้กวาดซันกันอย่างเต็มที่เมื่ออธิบดีตำรวจก็รับรองกับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความมั่นใจอยู่ ไม่ใช่จะปล้ยกอนเฉยเสียหรือทิ้งให้เรื่องหายเป็นคดีนกระบาทฝังไปหาไม่ได้ นี่สำหรับข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยปัจจุบัน ขอเรียนให้ท่านผู้ตั้งกระทู้ทราบไว้ด้วย

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไปของนายวิรัตน์ สุขะพันธ์ ตามนายกรัฐมนตรี เรื่อง การปรับปรุงฐานะข้าราชการ

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : กระทู้ ๑๑ เดือนของข้าพเจ้าท่านรัฐบาลได้เคยตอบว่ายังไม่พร้อมที่จะตอบ และพร้อมที่จะตอบเมื่อไรจะแจ้งให้ทราบ และบัดนี้ ข้าพเจ้าอยากทราบว่าท่านพร้อมที่จะตอบได้หรือยัง เพื่อจะได้ให้โอกาสท่านเต็มที่ที่จะแจ้งให้สภานี้ทราบไว้ เพราะเป็นวิถีทางที่จะชี้ให้สภานี้ทราบชัดเจนว่าจะได้ตอบกระทู้ตามนี้ให้กระจ่างแจ้ง

ประธานสภาผู้แทน : เอาอย่างนี้ก็ได้แล้วก็เคยวิรัตน์ ฯ ถ้ารัฐบาลยังไม่พร้อมรัฐบาลก็ขอเลื่อนเอง

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : เพราะว่ามีหนังสือยืนยันอยู่จึง ได้ถามเช่นนั้น

ประธานสภาผู้แทน : เอาเถอะถามเลยก็ได้แล้วกัน

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรี ตั้งข้อไปนี้

๑. รัฐบาลมีนโยบายที่จะปรับปรุงฐานะข้าราชการผู้น้อยทั่วประเทศให้มีเงินเดือนประจำขั้นต่ำอย่างต่ำเดือนละ ๕๐.๐๐ บาท ได้หรือไม่
๒. เงินเดือนพิเศษที่ได้จ่ายให้แก่ข้าราชการอยู่ในขณะนี้ รัฐบาลจะมีให้ชดเชยหรือไม่ ถ้าจะเพิ่ม จะเพิ่มได้ถึงเมื่อใด

๓. รัฐบาลมีนโยบายที่จะปรับปรุงแก้ไขบรรดาข้าราชการที่ทุจริตต่อหน้าที่อย่างไรบ้าง และได้ดำเนินการไปแล้วเพียงไร

๔. รัฐบาลนี้จะกวาดล้างข้าราชการพลเรือนทั่วประเทศให้ปฏิบัติตามวินัยโดยเคร่งครัด หรือจะปล่อยให้เป็นที่ตั้งแห่งเป็นอยู่ในภาวะสงคราม

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบดังนี้

๑. เกี่ยวกับการปรับปรุงอัตราเงินเดือนข้าราชการชั้นผู้น้อย รัฐบาลได้ดำเนินการแล้ว คือ กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับใหม่ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นพิจารณาของกรรมาธิการสภาผู้แทน

๒. เรื่องเงินเพิ่มพิเศษ รัฐบาลได้พิจารณาเพิ่มให้แล้ว ทั้งได้เสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมไปยังสภาผู้แทนซึ่งสภาได้รับหลักการและอยู่ในระหว่างพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญแล้ว

๓. รัฐบาลมีนโยบายที่จะปราบข้าราชการทุจริตโดยกวาดล้าง ทั้งได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำความผิดหรือหย่อนละเลยตามบรรณ ซึ่งสภาผู้แทนได้รับหลักการและอยู่ในระหว่างพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญของสภาผู้แทนแล้ว

๔. รัฐบาลได้กวาดล้างให้ข้าราชการปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างเข้มงวดอยู่แล้ว

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : ขอประทานรับต่อไปว่า การเพิ่มเงินข้าราชการนั้น ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ถามมานานแล้ว แต่ที่ปฏิบัติอยู่นี้จะเรียนให้ชัดเจนไปว่า ได้ทราบที่รัฐบาลจะตัด ๑ เดือนที่เพิ่มให้ จะมีการตัดไปนั้น คือเพิ่มให้ในงวด ๖ เดือน เท่าที่ตัดไว้ ๑๐๐ ล้านบาทและข้อ ๒ อาจจะเรียนซ้ำก็ว่าการที่รัฐบาลได้มีพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาโทษข้าราชการนี้ ผลที่ได้รับ รัฐบาลเชื่อว่าจึงได้ผลแน่นอนไหมที่จะไม่ให้เกิดการทุจริตและใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ก่อความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : ทำชักข้อหนึ่งไม่เข้าใจ คือ ที่รัฐบาลได้เสนอมารบประมาณ ๑๐๐ ล้านบาท - แต่งบประมาณ ๑๐๐ ล้านบาทนี้ กวดยวันก่อนข้าพเจ้าก็ได้ชี้แจงในที่ประชุมสภานี้แล้ว พร้อมทั้งขอความร่วมมือจากสมาชิกและกรรมาธิการในอันที่จะให้ความเป็นธรรมที่สุดในยอดเงินที่เรามี และยอดเงินในสภาก็ได้สำหรับ ๖ เดือน ที่ท่านถามนี้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจชัด คือใน ๖ เดือนจนกว่าจะตั้งไว้ใช้ประมาณ ๑๐๐ ล้านบาท ซึ่งต่อไปจะเป็นอย่างไรนั้นก็ย่อมแล้วแต่

กำลังของงบประมาณ ส่วนในคำชักข้อ ๒ ที่ว่าพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาข้าราชการผู้กระทำผิดนั้น จะ ได้ผลสมบูรณ์เพียงไรก็เป็นไปเช่นเดียวกับในกฎหมายอื่น ๆ ก็คือว่าเมื่อมีข้อเท็จจริงมีหลักฐานขึ้นมากก็ดำเนินการตามกฎหมายนั้นได้ แต่บางกรณีซึ่งมีเรื่องเกิดขึ้นจริงแต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือหลักฐานก็ไม่สามารถจะดำเนินการประการใดได้ เช่นเดียวกับในกฎหมายทั่วไป อย่างกฎหมายอาญาเป็นต้นถึงจะมีกรณีฆ่ากันหรือปล้นทรัพย์ลักทรัพย์เกิดขึ้น ถ้าจับตัวคนร้ายไม่ได้ หรือเรื่องไม่ปรากฏถึงพนักงานสอบสวนก็ไม่มีผลตามกฎหมายนั้น

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : ขอรบกวนชี้ว่าเฉพาะเงินเพิ่มข้าราชการจำนวน ๑๑๐ ล้านนี้ ข้าพเจ้าขอถามว่าทางรัฐบาลจะให้เพิ่มเพียง ๕ เดือนนี้หรือจะให้เพิ่มทั้ง ๖ เดือน จะตัดเสียเดือน ๑ ใหม่ขอชักอย่างนี้

พลเรือตรี อวดีย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่าเมื่อสภาได้ผ่านไปแล้วประการใด ก็จะจ่ายตั้งแต่เดือนมกราคม คือเงินเดือนประจำเดือนกรกฎาคมรวมเป็น ๖ เดือน

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไปของหลวงอรุณพรพิศาล กรมวังมนตรีพาณิชย์ เรื่องการจำหน่ายผ้าให้แก่ชาวนา

เจ้าของไม้มา จึงเป็นอันตกไปตามระเบียบ กระทั่งต่อไปของนายอิน สืบนุการณ์ ตามรัฐมนตรีคมนาคม เรื่องการจ่ายตู้รถไฟ

นายอิน สืบนุการณ์ (สุรินทร์) : กระทั่งของข้าพเจ้านี้ได้ถามมา ๑๐ กว่าเดือนแล้ว เพิ่งได้รับคำตอบเดี๋ยวนี้ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคมนาคมดังต่อไปนี้ เนื่องจากโรงเลื่อยไม้กระดานและเสาของภาคอีสาน ได้ถูกกระทบกระเทือนจากภัยสงครามตั้งแต่ญี่ปุ่นได้ยกกำลังมาอยู่ในประเทศไทย ตู้สำหรับบรรทุกไม้ต่าง ๆ รัฐบาลสั่งตั้งตั้งแต่นั้นมา เวลานี้ได้พ้นภาวะสงครามแล้ว ขอถามรัฐบาลว่า รัฐบาลเตรียมพร้อมที่จะจ่ายตู้บรรทุกไม้ต่าง ๆ ให้แก่โรงเลื่อยไม้ทางภาคอีสานไว้แล้วหรือประการใด ถ้าหากว่าได้ จะจัดการได้เมื่อใด

พระยาประทีปกิตศาสตรีย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม : กระทรวงคมนาคมขอตอบดังต่อไปนี้ กรมรถไฟได้เปิดการจ่ายรถบรรทุกไม้ให้แก่โรงเลื่อยและพ่อค้าไม้ทางภาคอีสานมาแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๔๙๐ และปรากฏว่าขณะนี้ได้มีไม้ของโรงเลื่อยและพ่อค้าไม้ทางภาคอีสานส่งลงมา โดยทั่วถึงกันตามกำลังการส่งของการรถไฟเท่าที่จะสามารถช่วยเหลือได้อยู่แล้ว

นายอิน สืบนุการณ์ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอชักข้อต่อไปว่าในเรื่องตู้สำหรับบรรทุก

ทุกไม้นี้เท่าที่รัฐมนตรีตอบมานั้น ข้าพเจ้า
ได้ไปพบพ่อค้าไม้ต่าง ๆ ได้รับตอบว่าเวลา
นี้ทางรัฐบาลยังไม่ได้จัดการอย่างไรเลย แม้
แต่ไม้ที่มีอยู่เวลานี้ก็ผุพังเสียหายเป็นอัน
มาก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถาม
ว่า ตั้งแต่รัฐบาลได้อินุมัติผู้ไปแล้วตั้งแต่
เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๕๐ นั้น ได้อินุมัติ
ไปแล้วกี่ตู้และที่ไหนบ้าง เพื่อข้าพเจ้าจะ
ได้บอกเล่าแก่ผู้ถามนี้

พระยาประภิตกลศาสตร์ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงคมนาคม : ขอตอบดังนี้
ตั้งแต่วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๔๕๐ จนถึงวัน
ที่ ๑๕ กรกฎาคม ทางกรมรถไฟได้จ่ายรถ
บรรทุกไม้ตู้รวม ๒๘ หลัง ชนิดรถ ๔ ล้อ
คิดเฉลี่ยรวมประมาณเดือนละ ๒๖ หลัง
ทั้งนี้ เพราะรถ ๔ ล้อเรามีจำกัด และต่อไป
จะจ่ายให้เดือนละ ๒๖ หลัง รถ ๔ ล้อ แต่
กรมรถไฟมีรถ บ.ต.ญ. รถใบก็ซึ่งพร้อมจะ
จ่ายให้แก่พ่อค้าเดือนละ ๔๕๐ หลัง ถ้ามี
คนจะบรรทุก เพราะฉะนั้น ไม่ทางภาค
อีสานข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามีคนสมัครบรรทุกจะ
ชนให้หมดภายในไม่กี่เดือน

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไป
ของคุรุทิม ภูริพัฒน์ ถามรัฐมนตรีมหาด-
ไทยเรื่องห้องคุมขังผู้ต้องหา

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น) :
ข้าพเจ้าขอตั้งคำถามรัฐมนตรีมหาดไทย
ว่า ลังขังพวกผู้ต้องหาคุมขังผู้ต้องหาตาม

สถานีตำรวจที่ ที่ว่าการอำเภอต่าง ๆ ก็ดี
โดยมากมีผู้ต้องหาหลายคน ต้องถูกบังคับ
เข้าไปอัดแอ ผิดสุขลักษณะของผู้ต้องหา
ควรสันนิฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้ยังไม่ใช่
กระทำผิดเสมอไป ฉะนั้น ในระหว่างที่
เป็นผู้ต้องหา ก็ควรให้เขามีความสุข
ตามสมควรในสภาพผู้ต้องหา ซึ่งอยู่ในที่
คุมขังเวลานี้เป็นที่น่าทุเรศอย่างยิ่ง ต้องทน
ทุกทรมานด้วยกรรมต่าง ๆ เช่นอากาศไม่
พอหายใจ ไม่มีมุ้งบังกันยุง จึงขอทราบ
ว่าสภาพเช่นนี้รัฐบาลทราบหรือไม่ จะจัด
การอย่างไร

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทย
ขอตอบดังนี้ ห้องขังที่สถานีตำรวจอาจมี
แคบเป็นบางแห่ง เพราะการสร้างได้สร้าง
ไว้ให้เหมาะสมกับสมัยนั้น ๆ แต่ขณะนี้
ทางการได้ดำริขยายให้เหมาะสมตามความ
ต้องการและจำนวนผู้ต้องหา ในข้อที่ว่า
ควรให้ผู้ต้องหามีสุขภาพตามสมควรโดย
ไม่ให้ห้องขังคับแคบและควรมีมุ้งนั้น เรื่อง
นี้ทางการได้ตระหนักอยู่แล้ว จึงได้วาง
ระเบียบในเรื่องการให้ประกันเป็นการแบ่ง
เบาแก่ผู้ต้องขัง และก็ได้แบ่งไปขังไว้ที่อื่น
โดยเฉพาะสำหรับมุ้ง ทาง การก็ได้พยายาม
ทุกหนทุกแห่ง ینگได้ปลูกขึ้นใหม่แล้ว สร้างมุ้ง
และได้มีมุ้งตามทุกแห่งไป แต่ทั้งนี้ก็เกี่ยว
กับจำนวนเงิน และค่าหรับห้องขัง ณ ที่

ว่าการอำเภอ นั้น บางอำเภอไม่มีห้องขังไว้ โดยเฉพาะ ในทางปฏิบัติได้อาศัยฝากขังผู้ต้องหาไว้ที่สถานีตำรวจอำเภอจะรับผู้ต้องหาไว้เฉพาะในเวลาสอบสวนเท่านั้น เมื่อสอบสวนแล้วก็ต้องไปไว้ที่สถานีตำรวจ โดยตำรวจเป็นผู้ควบคุมผู้ต้องหาที่สถานีตำรวจบางแห่ง มีผู้ขังผู้ต้องหาที่ไต่เบาะระขังไว้สำหรับควบคุมผู้ต้องหาในขณะที่สอบสวนเท่านั้น

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น) :
ที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยตอบว่าได้พยายามจัดให้มีมุ้ง เช่นตามสถานีตำรวจต่าง ๆ ก็ได้จัดให้มีมุ้งลวดนั้น ข้าพเจ้าได้พบเห็นด้วยตนเองว่าตามสถานีในพระนครนี้เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงพักพระราชวังซึ่งเป็นกึ่งกลางพระนครนี้ก็ไม่มีมุ้งลวด คือมุ้งลวดขาดไปแล้วก็ไม่ได้รับการซ่อมแซมประการใด ในเรื่องเช่นนี้ถ้าหากว่าท่านรัฐมนตรีมหาดไทยจะได้รับการทำขึ้นโดยเร็วจะได้หรือไม่ และอีกประการหนึ่งในขณะที่ทางการไม่มีมุ้งลวดให้เช่นนั้น ในห้องขังนั้นจะอนุญาตให้ผู้ต้องหานำมุ้งของตนนี้เข้าไปกางกันเองจะได้หรือไม่

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความจริงสถานีตำรวจในพระนครนี้ก็ไม่มีมุ้งลวดอยู่โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว แต่เฉพาะที่โรงพักพระราชวังที่ท่านผู้ตั้งกระทู้ว่าขังนั้นไม่มีนั้น ความ

จริงมุ้งลวดที่จะต้องถูกทำลายไปนั้นไม่ใช่ทำลายไปตามสภาพของมุ้งหรอก คือพวกขังขังนั้นเอง และพากันทำลายส่วนที่จะจัดทำให้รวดเร็วทันทีไม่ได้ เกี่ยวกับเรื่องเงินข้าพเจ้าได้เรียนแล้วเกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ ในข้อที่จะให้ผู้ต้องขังนำมุ้งของตนไปในห้องขังนั้น โดยปกติเราก็นุญาตแต่ถ้าหากว่าในบางกรณีโดยเฉพาะผู้ต้องขังบางชนิด บางประเภท เมื่อเขาเห็นว่าควรจะให้เอามุ้งเข้าไปก็อาจไปทำให้เกิดเหตุซึ่งหมายถึงฆ่าฟันกันขึ้นได้ เขาจึงไม่อนุญาตโดยปกติก็อนุญาต

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไปของ นายบุญผ่อง ทองสวัสดิ์ ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคืนที่ดินที่ถูกยึดถนนสาธารณะให้แก่เจ้าของ

นายบุญผ่อง ทองสวัสดิ์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ ด้วยเมื่อ ๔-๕ ปีแล้วมานี้ รัฐบาลในสมัยนั้นได้วางแผนการบูรณะชนบท โดยจัดตั้งปลัดอำเภอประจำตำบลเป็นผู้ดำเนินงาน มีการจัดสร้างถนนสาธารณะ ขึ้นภายในตำบลแต่ปรากฏว่าด้วยความไม่เข้าใจในแผนการบ้าง คากคะเนผิดบ้าง และบางรายก็ทำไปโดยการกลั่นแกล้ง ทำให้ดำเนินการผิดพลาด เช่น บังคับให้เจ้าของที่ดินจ่ายอมให้ตัดทางผ่านเข้าไป แต่ครั้นแล้ว

ทางนั้นกลับไม่เกิดประโยชน์ในการคมนาคมแต่อย่างใด เพราะคัตฟุงเข้าไปในป่าบ้าง ท้องนาบ้าง หรือมีถนนที่ดีกว่าเข้าไปในทางเดียวกันบ้าง เป็นต้น การกระทำเช่นนี้มีในท้องที่อำเภอเชียงคำ จังหวัดเชียงราย การตัดทางไปโดยไม่เกิดประโยชน์ในทางคมนาคมเช่นนี้ เป็นผลเสียหายต่อที่ดินนั้น เพราะต้องถูกทอดทิ้งให้รกร้าง เจ้าของเดิมก็ไม่อาจเข้าไปทำประโยชน์ได้แต่อย่างใด จึงขอทราบว่าจะเพิกถอนและแจ้งให้เจ้าของที่ดินทราบแล้วให้เข้าครองทำประโยชน์เสียจะได้หรือไม่

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบดังนี้ การดำเนินงานตามแผนการบูรณะชนบท ได้กระทำไปโดยเจ้าของที่ดิน ไดยินยอมสละที่ดินซึ่งที่ทางได้ผ่านและขยายไปโดยมิได้มีการบังคับแต่ประการใด ทั้งราษฎรเจ้าของที่ดินก็มีได้รับความเดือดร้อนประการใด ทางกรมพิจารณาเห็นว่ามีการดำเนินการในเรื่องนี้มิได้เป็นการเดือดร้อนแก่เจ้าของที่ดินดังที่จังหวัดชี้แจงมาแล้ว ก็ยังไม่ควรที่จะคืนที่ดินเพื่อใช้ในกรณีแก่เจ้าของที่ดินไป เพราะเป็นงานที่กระทำไปแล้วและจะกระทำต่อไปตามแผนการนั้น ล้วนแต่เป็นประโยชน์

ส่วนรวมแก่ท้องถิ่นนั้นทั้งสิ้น เว้นแต่รายใดที่ทำไม่สำเร็จและเห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะทำต่อไปก็ได้คืนให้แก่เจ้าของต่อไป

นายบุญยผาง ทองสวัสดิ์ (เชียงใหม่) เกี่ยวกับการไม่บังคับหรือบังคับนั้น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจังหวัดเชียงรายนั้น ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนี้มีความจริงว่าเรื่องได้ขึ้นไปถึงจังหวัดแล้ว ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้เรื่องนี้ ทางรัฐบาลได้สอบถามไปทางนั้นได้ปฏิเสธมา ความจริงเป็นเรื่องถึงจังหวัด ทางกรมบังคับกันจริงมีข้อเท็จจริงเดียวกันอย่างนี้ เพื่อประโยชน์จะตั้งกรรมการสอบสวนจะได้หรือไม่ นอกจากนั้นเกี่ยวกับว่าการตัดไปไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์ซึ่งรัฐบาลบอกว่าจะคืนให้คืนจะคืนแจ้งไปให้ทางจังหวัดทราบหรือไม่

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : โดยเฉพาะกรณีที่ทำานผู้ตั้งกระทู้ได้กล่าวมานั้น คือว่าในชั้นนี้กระทรวงก็ย่อมฟังข้อเท็จจริงจากทางจังหวัดที่เขาชี้แจงมา ส่วนการปฏิบัติของบุคคลแต่ละคนที่มีการรุนแรงไปบ้างหรือว่าปฏิบัติไปโดยไม่เรียบร้อยนั้นมันเป็นเรื่องเฉพาะซึ่งไม่มีใครมาแจ้ง แล้วทางกระทรวงมหาดไทยก็ได้ส่งสอบสวนจัดการไปตามระเบียบ มิได้นิ่งนอนใจเลย ในส่วนที่ว่าที่ใด ๆ ที่ไม่ฟังประสงค์จะทำต่อไปจะคืนเงินให้แก่เจ้าของเดิมนั้น เรื่องนี้กระ-

ทรวงมหาดไทยก็ได้วางหลักการไป ซึ่งหลักการนั้นความจริงก็เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่อยู่ในท้องถิ่นนั้นเอง แล้วถ้าหากว่ารายใดที่ทำไปเราเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์แล้วนั้นก็ให้มีหลักการจะให้จังหวัดได้ทราบเพื่อพิจารณาคืนที่ให้แก่เจ้าของเดิมเขาได้

นายบุญข่าง ทองสวัสดิ์ (เชียงใหม่) : ในเฉพาะปัญหาข้อหลังรัฐบาลจะได้สั่งการไปเมื่อไร หรือว่าได้สั่งการไปแล้ว

พระยาสุนทรพิพิธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความจริงเรื่องนี้เป็นหลักการอยู่แล้ว แต่ว่ากระทรวงมหาดไทยรับรองว่าจะส่งเดือนไปอีกที่หนึ่งเพื่อให้เขาได้ฟื้นความระลึกขึ้น

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไปของนายพร มติทอง ดามรัฐมนตรีพาณิชย์ เรื่องการห้ามไม่ให้ชนรำข้ามเขตจังหวัดเจ้าของไม่มา ตามข้อบังคับก็ได้ถือว่าเป็นการถอนกระทู้ไปแล้ว ตกไป ต่อไปกระทู้ของนายกระจำจ ตุลาภิรักษ์ ดามรัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์เรื่องข้าวสาร เจ้าของไม่มา ตกไปเช่นเดียวกัน กระทู้ต่อไปของนายทองอินทร์ ปิ่นทรานนท์ ดามรัฐมนตรีคลังเรื่องเงินเดือนข้าราชการ ไม่มาตกไปอีก ต่อไปของนายประยูร ปานะดิษฐ์ตามรัฐมนตรีกระทรวงคมนาคมเรื่องอุปสรรคในการโดยสารรถไฟของประชาชน

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมดังต่อไปนี้ ๑. ท่านจะจัดการอย่างไรเพื่อให้ความสะดวกแก่ประชาชนผู้โดยสารรถไฟมากกว่านี้หรือไม่ ๒. สถานการณ์ตามสถานีต่าง ๆ ยังมีการขาดแคลนอยู่ยั้งหรือ ทำให้มีการกินเศษกินเลื่อยอยู่อีก ท่านจะแก้ไขหรือส่งไปให้พอกับความต้องการหรือไม่ ๓. รถไฟชนกันตกรางบ่อย ๆ นั้นเป็นเพราะอะไร ท่านดำริจะแก้ไขประการใด

พระยาปกิตกมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม : กระทรวงคมนาคมขอตอบดังนี้ ข้อ ๑. ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของกรมรถไฟที่จะจัดการให้ความสะดวกแก่ผู้โดยสารรถไฟทุกวิธีการอันพึงจะกระทำได้ และกระทรวงคมนาคมเชื่อมั่นว่าจะดำเนินการได้ให้เจริญขึ้นเป็นขั้น ๆ ไปเป็นลำดับ กิจการของกรมรถไฟได้ถูกเสียหายในระหว่างสงครามมากกว่าที่ทุกคนภายนอกจะคาดคะเนได้ และการแก้ไขความเสียหายนั้นเพิ่งเริ่มกระทำกันมาสักมีเดี๋ยว ด้วยความจำกัดในทุนทรัพย์ วัสดุสิ่งของและกำลังคน เวลานี้กรมรถไฟมีโครงการรีบเร่งการบำรุงให้เสร็จไปในเวลาเร็วปี และเชื่อมั่นว่าจะเป็นการสำเร็จไปด้วยดี เมื่อได้ทำการเพิ่มรถจักรรถไฟโดยสารมากขึ้น และได้เดินขบวนรถไฟมากขึ้น

เหตุผลเป็นอย่างนี้ คือว่าเท่าที่ท่านสมาชิก
ได้เสนอนโยบายมาแล้วเป็นอย่างนี้ ถึงแม้ว่า
ข้อบังคับจะมีอย่างนั้นก็ตาม นั่นเป็นเรื่อง
ปัญหา กฎหมายที่มีปัญหาเกิดขึ้นเฉพาะ
กรณี ที่นี้ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนี้
กฎหมายบังคับอันนี้ เท่าที่เราได้เถียงมา
หลายวันนี้พอจะเป็นแนวทางให้กรรมมา
ธิการได้พิจารณาได้ คือว่ากรรมมาธิการจะ
ต้องตั้งใหม่ นี่ที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยจะต้อง
เป็นอย่างนี้ จะได้ทำให้กฎหมายออกอย่าง
สะอาดสอ้านขึ้น คือ ๑. เราตัดข้าราชการ
ทหารและตุลาการแล้วมันก็กลับเข้ามา ๒
พวกนี้ย่อมมีวินัยของเขา เรื่องที่จะไป
เกี่ยวข้องอย่างนี้ก็น่าจะออกไปไม่รอด ถึง
แม้ว่าจะออกไปก็จะออกไปส่ง ๆ เท่านั้น
๒. ข้าราชการการเมืองก็เข้าไป จะให้นายก
รัฐมนตรีไล่ออกไม่ได้ เพราะรัฐมนตรีทุก
คนนายกเป็นคนเลือกมา เพราะฉะนั้น
กฎหมายที่จะทำต่อไปนี้ ให้มันสว่างแจ้ง
แจ้ง ให้มันเรียบร้อย คือต้องตั้งกรรมการ
ทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายตุลาการเข้ามาด้วย
และทั้งฝ่ายนี้ด้วย ไม่ใช่กรรมการนี้จะไม่
มีความสามารถจะทำอะไร ข้าพเจ้าไม่ว่า
อย่างนั้น แต่ทว่าไม่ครบองค์ เมื่อครบองค์
เข้ามาแล้ว จะได้สร้างกฎหมายให้เรียบร้อย
เท่าที่เราได้เถียงก็เป็นแนวทางที่จะให้กรรม
มาธิการวิสามัญที่เราจะตั้งขึ้นได้ และ

ข้าพเจ้าเห็นเลยไปว่ากฎหมายจะต้องแบ่ง
ออกเป็นตอน ๆ คือ บท ๑-๒-๓ คือ ๑
ว่าด้วยข้าราชการประจำ ๒ ข้าราชการ
ตุลาการ ๓ ข้าราชการทหาร ๔ ข้าราชการ
การเมือง ซึ่งมี Impeachment อย่างที่ว่า
สภาจะต้องตั้งกรรมการสอบสวน เมื่อมี
เรื่องราวเกิดขึ้น จะให้นายกท่านใดคณะ
รัฐมนตรีของท่าน มันทำไม่ได้ เพราะท่าน
เป็นคนเลือกมาเอง ถ้าท่านไล่คนหนึ่งคน
ใดก็เท่ากับท่านไล่ตัวท่านเอง ถ้าเป็นอย่าง
นี้จะยุ่งกันใหญ่ เพราะฉะนั้น ผลสุดท้าย
ถ้าใช้กฎหมายนี้กันจะเกิดยุ่งกันใหญ่ คน
หนึ่งตีความไปทางนี้ อีกคนหนึ่งตีความไป
ทางโน้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างนั้น เมื่อตั้ง
กรรมมาธิการวิสามัญแล้ว เชิญทุกฝ่ายมา
ประชุมพิจารณากันแล้ว วางโครงกฎหมาย
เสียก่อน มันปนกันเสียหมดแล้วจะออก
ไม่ได้ คณะกรรมการว่าคิดจะทำได้แต่ทำ
เข้าจริง ๆ ทำไม่ได้ การทำต่างหากเขียน
กฎหมายก็ต่างหาก มันคนละคน คือตีความ
ยุ่งกันใหญ่ เพราะฉะนั้น ทำให้กระจ่างแจ้ง
กฎหมายเหล่านี้ให้ทุกคนอ่านเข้าใจ ไม่ใช่
กฎหมายทั่ว ๆ ไป กฎหมายต้องกระจ่าง
แจ้งเป็นหลักเป็นคอนว่าตอนของใคร ถ้า
ปล่อยให้ตีความจะยุ่งกันใหญ่ มันไม่เคย
ลงรอยกันได้สักทีเรื่องตีความนี้ เพราะ
ฉะนั้น ข้าพเจ้าเสนอว่าอย่างนั้นจึงจะถูก

อยากให้บุคคลของท่านรัฐมนตรีไปกับ
ข้าพเจ้าก็ได้ สองยื่นธนบัตรใบละสิบบาท
ซึ่งมีค่าโดยสารเพียง ๘ บาท ๙๐ สตางค์

ประธานสภาผู้แทน : คุณประยูรฯ
ขอให้ท่านชกสั้น ๆ

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท) :
นี่กระผมพูดในกระทู้ให้ท่านรัฐมนตรีตอบ
เพราะตอบไม่ตรงความจริง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่มีประ-
โยชน์หรือถามอย่างนี้แล้วก็ไม่น่าสนกันต้อง
ชกให้จับคั้นได้

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชัยนาท) :
และข้าพเจ้าขอถามท่านนายกรัฐมนตรีว่า
ถ้าต้องการหาข้อเท็จจริง ถ้าท่านรัฐมนตรี
ต้องการข้าพเจ้าเห็นว่าอีกหลาย ๆ รัฐบาล
ก็ค้นหาข้อเท็จจริงไม่ได้ นอกจากท่านจะส่ง
คนของท่านอย่าให้แต่งตัวว่าเป็นคนรถไฟ
ข้าพเจ้าจะพาไปที่สถานีก็ได้ แล้วข้อ ๓
เรื่องรถไฟชนกันเช่นที่สถานีปางบัวและ
รถไฟตกรางที่สถานีบัวใหญ่ นั้น ข้าพเจ้า
อยากจะถามรัฐมนตรีว่าการตกรางเช่นนั้น
ทำให้ชีวิตของประชาชนและสินค้าต่าง ๆ
เสียหายไปนั้นเป็นด้วยความบกพร่องของ
กรรมรถไฟหรือไม่ และทำไมท่านจึงไม่
แก้ไขให้ดียิ่งขึ้นกว่านี้ ข้าพเจ้าขอทราบ

พระยาประทีปกถศาสตร์ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงคมนาคม : ข้าพเจ้าขอบ
ใจท่านสมาชิกที่กล่าวถึงความสามารถของ

ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าขอสารภาพว่าจะทำ
การเนรมิตในกิจการบางอย่างไม่ได้ รถ
ไฟที่ท่านว่าบกพร่องในการโดยสารบนทุก
สินค้าเวลานี้ก็เนื่องมาจากการสงครามเป็น
ส่วนใหญ่ การบกพร่องทุก ๆ อย่างนั้น
ข้าพเจ้าก็รับว่ามีจริง และพยายามที่จะช่วย
ปิดเบาให้กิจการนั้นดีขึ้นเป็นลำดับ ที่จะ
ให้รับรองว่าก็ปีจะเสร็จนั้นก็แล้วแต่โครง
การเงินและทุนทรัพย์และกำลังสิ่ง ของที่
จะซื้อมาได้ แม้แต่มีเงินแล้วเวลานี้บางที่
ก็ไม่สามารถจะซื้อของบางอย่างมาได้ เป็น
เรื่องที่กรรมรถไฟได้พยายามจัดโครงการ
บริหาร ในตัวกำหนดเวลาและรับรอง
เด็ดขาดยังไม่ได้ ส่วนรถที่จะใช้สำหรับ
คนนั่งนั้น ข้าพเจ้า ได้เคยตอบแล้วว่าประ-
มาณอีก ๒ เดือนจะหมดไป ในเรื่อง
สตางค์ทอนนั้นเป็นเรื่องที่อาจจะเข้าใจกัน
ได้ว่าเมื่อสตางค์ไม่มีจะทอนและมีคนมาก
ด้วยกันก็อาจจะมีย่างท่านกล่าว ส่วนใน
การสอดส่องให้บุคคลไปคู โดยไม่แต่งตัว
เป็นข้าราชการนั้น เวลานี้ก็กำลังจัดอยู่
แล้ว และได้ผลเพียงไรและได้ปราบปราม
ไปและทางเราก็ได้โฆษณาให้ทราบ ส่วน
สำหรับปัญหาเรื่องรถชนกันนั้นเกือบทุกราย
ย่อมเป็นความผิดของกรรมรถไฟ และเนื่อง
มาจากเจ้าพนักงานกรรมรถไฟไม่ปฏิบัติตาม
ระเบียบข้อบังคับ และทุกรายได้มีการ
ลงโทษกันอย่างขนาดหนัก

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันาท) :
ข้าพเจ้าขอชักทำนรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
คมนาคมอีกสักกนิท คือว่าเมื่อ ๒-๓ วัน
มานี้รดไฟสายโคราชอุบล ได้มีผู้โดยสารนั่ง
มาบนหลังการรถไฟแล้วเกิดหลังคายุบ.....

ประธานสภาผู้แทน: คนละเรื่อง
คนละกระทู้อย่างนี้ก็มีคนตั้งมาแล้ว

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันาท) :
ถูกแล้วตรงกับกระทู้ข้อ ๑ ของข้าพเจ้าที่ว่า
ให้ความสะดวกแก่ประชาชน

ประธานสภาผู้แทน: ความสะดวก
ก็ให้ความสะดวกด้วย แต่ไม่ใช่เรื่องหลัง
คายุบ

นายประยูร ปานะดิษฐ์ (ชยันาท) :
นี่แหละข้าพเจ้าจึงขอถามว่า ในการที่ท่าน
ได้จัดความสะดวกให้กับประชาชนอยากจะ
ถามว่าเป็นการสะดวกที่จะประชาชนโดย
สารรถไฟชั้นหลังคายุบลงอย่างนั้นหรือ
หรือจะให้ประชาชนต้องตากแดดตากลม
บนหลังคาและให้หลังคายุบให้ตายมากกว่า
นี้หรือจะให้น้อยลง

พระยาประทีปกมลศาสตร์ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงคมนาคม: ความสะดวก
เวลานี้ยังไม่มีสมบูรณตามที่ข้าพเจ้าสารภาพ
แล้ว และจะพยายามให้ดีขึ้นเป็นคั่น ๆ
ไป หลังการรถไฟไม่ใช่ที่ขึ้นไป ที่ขึ้นไปเป็น
การฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าหน้าที่ เพราะไม่ใช่ที่
สำหรับจะไปนั่ง เกิดอันตรายขึ้น ผู้ที่ไป
ฝ่าฝืนนี้ก็ผู้ผิดนั่นเอง

ประธานสภาผู้แทน: กระทู้ต่อไป
ของขุนชำนาญสุสาน กรมรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงคมนาคม เจ้าของไม่มาและไม่
ได้มอบหมายให้ผู้ใด ตามระเบียบถือว่า
ล่อนไปแล้ว

หมคกระทู้ถ้วนที่จัดเข้าระเบียบวาระมี
กระทู้ถ้วนใหม่ที่สุดเข้ามาอีกฉบับ ข้าพเจ้า
จำต้องชี้แจงให้คุณประยูรทราบ คือถ้วนที่
ต้องไปกับถ้วนด้วยกันและถ้วนก็ต้องเข้า
ก็ถ้วน ที่เข้าก็เป็นเพราะอย่างนี้ ต่อไป
กระทู้ถ้วนของนายทิม ส.ส. ขอนแก่น กรม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เรื่อง
หลังการรถไฟยุบ

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
คมนาคมว่า เมื่อวันที่ ๒๑ เดือนนี้
ปรากฏว่ามีผู้โดยสารรถไฟ....

ประธานสภาผู้แทน: เดียวก่อน
นั่งลงก่อน ขอให้รัฐบาลชี้แจงก่อน

นายชิต เวชประสิทธิ์ รัฐมนตรี :
ความจริงกระทู้นี้ทางกระทรวงคมนาคม
เพิ่งได้รับเมื่อวันเสาร์จวนจะเที่ยง และ
เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในทางไกล ทางกรม
รถไฟยังไม่สามารถสอบสวนรายละเอียด
ให้ถูกต้องมาตอบท่านผู้ตั้งกระทู้ถามได้
เพราะฉะนั้นเพื่อความละเอียดและถูกต้อง
ข้าพเจ้าใคร่ขอเรียนว่า ขอเลื่อนกระทู้นี้
ไปตอบในวันข้างหน้า

ประชาชนสภาผู้แทน : รัฐบาลขอ
เลื่อน สกกลงให้เลื่อนไปอีกแล้วกัน กระจุก
ต่อไปของนายอุคร วัฒนานนท์

นายอุคร วัฒนานนท์ (ฉะเชิงเทรา) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรกรรมธิการดังต่อไปนี้ ๑. รัฐบาลมี
นโยบายอย่างไรในการให้สัมปทานแก่
บุคคลหรือบริษัท

๒. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่าตามที่ให้
สัมปทานทำป่าไม้แก่บุคคลหรือบริษัทนั้น
เป็นการรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน
เช่นประชาชนถูกยึดกันโดยวิธีการ ถูกกด
ขี่โดยเจ้าหน้าที่ ถูกบังคับจากผู้รับสัมป
ทานโดยทางอ้อม และถูกรอนสิทธิใน
ฐานะเป็นพลเมืองของชาติ

๓. การให้สัมปทานแก่บริษัทเอื้อ
วิทยา จำกัด ในการทำป่าไม้ในเขตอำเภ
พนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นการ
ถูกหลักเกณฑ์หรือไม่ ข้าพเจ้าทราบมา
ว่าการให้สัมปทานทำป่านั้นมีหลักอยู่ว่า
รัฐบาลจะอนุญาตให้สัมปทานทำป่าแต่
เฉพาะป่าที่ลึก ๆ หรือป่าที่อยู่ห่างไกล ซึ่ง
ราษฎรไม่สามารถจะทำได้ แต่เท่าที่บริษัท
เอื้อวิทยาจำกัด ได้รับสัมปทานให้ทำป่าได้
ในบริเวณป่าใกล้ ๆ ข้างนั้นรัฐบาลทราบ
หรือไม่ และขอทราบต่อไปว่าการอนุญาต
เช่นนี้เป็นการฉกฉวยหรือไม่ ต่อไปจะ
แก้ไขประการใด

๔. รัฐบาลยังยึดมั่นที่จะให้สัมป
ทานทำป่าไม้แก่บุคคลหรือบริษัทอยู่สักหรือ
ไม่ว่า หรือจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใด

๕. นามันยาง ประชาชนในป่าในดง
ได้อาศัยหากินในการเจาะต้นยางเอาน้ำมัน
มาขายเพื่อเลี้ยงชีพไปวันหนึ่ง ๆ ได้มาตั้ง
แต่ครั้งบรรพบุรุษ บัดนี้ปรากฏว่ารัฐบาล
ได้ให้เอกชนผูกขาดตัดตอนทำน้ำมันยาง
เสียแต่คนเดียวในป่าหนึ่ง ๆ การกระทำทั้ง
นี้ประชาชนที่เคยทำน้ำมันยางอยู่แล้วถูกตัด
อาชีพโดยทางอ้อม ถูกรอนสิทธิในฐานะ
เป็นพลเมืองของชาติ

ขอทราบว่ารัฐบาลนี้เห็นชอบด้วย
หรือไม่ จะขอให้เลิกการผูกขาดเช่นนี้เสีย
ได้หรือไม่ เพราะอะไร หรือ จะจัดการแก้
ไขประการใด

นายเชอน พานิชย์วิทย์ รัฐมนตรี :
กระทรวงเกษตรกรรมธิการขอตอบดังนี้

ก. ในเรื่องป่าไม้
๑. นโยบายในการให้สัมปทานใน
การทำไม้แก่บุคคลหรือบริษัทนั้น คือ (๑)
เพื่อให้มีการทำไม้ในป่าที่ห่างไกลกันดารนี้
มาเป็นสินค้าเป็นการเพิ่มพูนรายได้ของรัฐ
และเป็นการส่งเสริมอาชีพของราษฎรใน
ท้องถิ่น (๒) การให้สัมปทานเบ็ดเตล็ดมีข้อ
กำหนดให้ผู้รับอนุญาตทำการบำรุงป่าเอง
หรือมิฉะนั้นจะเก็บมอบให้ทางการกรมป่าไม้เป็น
ผู้ทำการประมุลเสียแทน โดยเสียค่าประ-

มูลป่าไม้ให้แก่ทางการ ส่วนในประการ
หลังนี้เป็นการแบ่งเบาภาระในการบำรุงป่า
ของรัฐบาลอย่างโดยยั้งหนึ่ง (๓) การ
ให้สัมปทานเป็นการสะดวกในการที่จะควบคุม
การดำเนินการให้เป็นไปตาม โครงการ
ต่าง ๆ ที่วางไว้ (๔) โดยปกติผู้รับสัมป
ทานจำต้องสร้างทางคมนาคมเช่นทางรถไฟ
รถยนต์เป็นทางขนส่งไม้ด้วย เพื่อเป็น
ทางคมนาคมแก่ท้องถิ่นนั้นเองและ (๕)
บางครั้งให้สัมปทานเพื่อนโยบายการต่าง
ประเทศ

๒. การให้สัมปทานนั้นทางการได้
ระวังความเดือดร้อนของ ท้องที่อยู่เสมอ
และก่อนที่จะให้สัมปทาน ไปก็ ได้สอบถาม
คณะกรรมการจังหวัดท้องที่และพิจารณา
แล้วว่าไม่เป็นการเดือนร้อนแก่ราษฎรจึงจะ
พิจารณาให้สัมปทานไป นอกจากนี้ ใน
ส่วนที่เกี่ยวกับการทำไม้รายย่อยก็ได้กำ
หนดไว้ในสัญญาสัมปทานว่า พนักงาน
เจ้าหน้าที่อาจพิจารณาอนุญาตให้ราษฎรตัด
ฟันไม้เพื่อกิจส่วนตัวหรือสาธารณประ
โยชน์หรือเพื่อการค้าในเขตสัมปทาน ได้
ในการที่จะไม่เป็นการแข่งขันกับผู้รับสัมป
ทาน

๓. การให้สัมปทานป่าในเขตอำเภอ
พรมแดนตามแก่บริวารเขี้ยว วิทยา จำกัดนั้น
ทางการก็ได้พิจารณาให้ ตามหลักเกณฑ์ที่
กล่าวข้างต้น กล่าวคือ ป่าในส่วนใหญ่อยู่

ห่างไกลชุมชนคน ดังที่ปรากฏว่าบริษัท
ต้องทำทางรถไฟเข้าไปเพื่อ ชักลาก ไม้ใน
เขตป่าประมาณ ๑๘ กิโลเมตรและทางรถ
ยนต์ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร และคงมีบาง
ส่วนเท่านั้นที่อยู่ติดทางหมู่บ้านราษฎร

๔. โดยเหตุผลดังกล่าวแล้วข้างต้น
ทางการจึงมีนโยบายที่จะให้สัมปทานการ
ทำไม้แก่บริษัทหรือบุคคลต่อไป

๕. การที่ทางการให้ผู้ผูกขาดเจาะเผา
ทำน้ำมันยางนั้น ปรากฏว่าผู้รับอนุญาต
ส่วนมากได้เจาะเผาโดยไม่คำนึงถึงสภาพ
ของต้นยาง และเนื่องจากมีมากรายจึงยาก
แก่การควบคุมได้ทั่วถึง อย่างไรก็ตาม
การอนุญาตผูกขาดนี้ทางการก็ได้พยายาม
จำกัดเฉพาะป่าที่ยังไม่ได้รับอนุญาตรายย่อย
หรือมีบางลักษณะเท่านั้น นอกจากนี้ยังมี
ข้อกำหนดเพิ่มเติมใบอนุญาตให้ผู้ผูกขาด
ใช้คนงาน ซึ่งมีชื่ออยู่ในอำเภอว่าเป็นผู้มี
อาชีพทางเจาะเผาต้นยาง และให้ค่า
จ้างแรงงานตามที่คณะกรรมการจังหวัดกำ
หนด และในกรณีที่ผู้รับอนุญาตรับซื้อ
น้ำมันยางจากโรงงานก็ให้ซื้อ ได้ตามราคาที่
คณะกรรมการกำหนดเช่นเดียวกัน อนึ่ง
ในกรณีที่ผูกขาดในค่าจ้างแรงงานกับน้ำมัน
ยางต่ำกว่าค่าจ้างที่คณะกรรมการจังหวัด
กำหนดไว้ คนงานหรือผู้ทำน้ำมันยางก็มี
สิทธิที่จะนำน้ำมันยางไปจำหน่ายที่อื่นหรือ
แก่บุคคลอื่นได้เพียงแต่กำหนดเสียถึงคณะ

กรรมการจังหวัดหรือคณะกรรมการท้องถิ่นให้ทราบเสียก่อน ทั้งนี้คนงานมีหน้าที่เอาใจใส่ในทางนี้เพียงไร

นายอุดร วัฒนายนท์ (จะเข็งเทวา): การที่ข้าพเจ้าถามว่า ที่ข้าพเจ้าทราบว่ารัฐบาลมีหลักเกณฑ์ที่จะให้สัมปทานแก่ป่าแถบนั้นนี้เป็นนโยบายของรัฐบาลเองที่จะให้ผลผลิตจากป่าสัก ๆ กระจายออกมาข้างนอกเช่นนี้ หลักเกณฑ์เช่นนี้ท่านและเจ้าหน้าที่ของท่านไปปฏิบัติอยู่ในขณะนี้หรือไม่ท่านทราบไหม ๒. การที่ท่านว่าไม่เดือดร้อนนั้นข้าพเจ้าขอทราบว่าจะตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ มาจนถึงเดี๋ยวนี้ เกี่ยวด้วยเรื่องสัมปทานผูกขาดของป่าทางป่าไม้ของกระทรวงเกษตรได้รับคำร้องเกี่ยวกับเรื่องความเดือดร้อนนี้ประการใดหรือว่าราษฎรไม่ได้รับความเดือดร้อนในเรื่องนี้ โดยเฉพาะบริษัทเออีวิทยาที่ข้าพเจ้าทราบมาว่าได้รับสัมปทานแต่ป่าต้น ๆ ได้รับตั้งแต่กันน้ำ เช่นตำบลเกาะขนุนตลอดไป เพราะเหตุเช่นนี้ รัฐบาลถือว่ารัฐบาลได้ปฏิบัติถูกต้องหลักเกณฑ์และนโยบายของรัฐบาลที่จะไปเอาผลผลิตหรือการทำไม้ในป่าสัก ๆ นั้นเกี่ยวกับประโยชน์ของรัฐบาลที่ท่านปฏิบัติเช่นนี้ตรงไหมหรือว่าถือว่าเป็นกรณีพิเศษ

นายเขื่อน พานิชย์วิทย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร: ในเรื่องการให้สัมปทานคงที่ข้าพเจ้าเรียนแล้ว เรื่องการ

พิจารณาหลักเกณฑ์และแบบแผนไม่ใช่เลือกที่รักมักที่ชังแก่คนใดหรือการปฏิบัติประการใด เรื่องนี้เราได้พิจารณากฎหมายเรื่องป่าไม้ร่วมกันมาแล้ว อันไหนที่ไม่เป็นธรรมและเป็นความเดือดร้อนแก่ราษฎรเราก็ร่วมกันแก้ไขความเดือดร้อนนั้น ในเรื่องความเดือดร้อนของราษฎรรัฐบาลก็ไม่สามารถที่จะตอบให้ได้มากกว่านี้ ซึ่งมีจำนวนมากมาย ถึงจะมีความเดือดร้อนก็พอสมควร ความเดือดร้อนทั้งหลายนั้นก็ร่างมาเป็นทางการโดยเป็นระเบียบ เมื่อรัฐบาลรับทราบก็แก้ไข ปัดเป่าให้เขาได้รับความสะดวกพอสมควร ในเรื่องบริษัทเออีวิทยาก็ที่เราไม่ได้พิจารณาเป็นพิเศษกว่าสัมปทานรายอื่นซึ่งได้ปฏิบัติเป็นไปตามระเบียบแบบแผนที่มีอยู่ เจ้าหน้าที่เทคนิคในขณะนั้นก็ได้เสนอหลักการมาแล้วและก็ได้พิจารณาตามแบบที่วางไว้

ประธานสภาผู้แทน: กระจุกต่อไปของนายธรรมบุญ เทียนเงิน ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเรื่องฐานะของปลัดอำเภอประจำตำบล

นายธรรมบุญ เทียนเงิน (ชลบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. ตามที่ปรากฏว่าทางกระทรวงมหาดไทยจะรับปลัดอำเภอที่มีความสามารถให้เป็นปลัดอำเภอเหล่านั้นมีความจริงเพียงใด

๒. ถ้าเป็นจริงตามข้อ ๑ นั้นแล้วจะ
บรรจุกฎเมื่อใด ถ้าไม่จริงรัฐบาลนี้มีวิธีการ
อย่างไรที่จะทำให้ฐานะของปลัดอำเภอบด
ลงกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้.....

พระยาสุทนต์พิพิธ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทย
ขอตอบดังนี้

๑. เมื่อรัฐบาลได้ดำริยกเลิกตำแหน่ง
ปลัดอำเภอประจำตำบลแล้ว ทางกรมก็ได้
พิจารณาแต่งตั้งให้เป็นปลัดอำเภอและโอน
ไปรับราชการกระทรวงอื่นหมด ส่วนผู้ใด
ที่มีความสามารถสมควรใจจะเป็นปลัดอำ-
เภออยู่ หากมีตำแหน่งว่างก็พิจารณารับ
โอนมาเป็นปลัดอำเภอ โดยมีหลักเกณฑ์
ในการพิจารณาดังนี้ ๑. ต้องมีอัตราและ
ตำแหน่งว่าง ๒. ต้องไม่มีข้าราชการสังกัด
กรมมหาดไทยซึ่งมีสิทธิรับการแต่งตั้งอยู่
๓. รับรองความสามารถไว้ก่อน ทั้งมีความ
รู้ชั้นมัธยมปีที่ ๖ หรือเทียบเท่า และม
ีความดีความชอบเป็นพิเศษ ส่วนการบรรจุ
ต้องแล้วแต่ตำแหน่งว่าง ส่วนฐานะของ
ปลัดอำเภอประจำตำบลในขณะนี้ไม่มีแล้ว
โดยได้รับการแต่งตั้งเป็นปลัดอำเภอและ
เป็นเสมียนพนักงานของกระทรวง ทบวง
กรม อื่น ๆ ไทยสิ้นเชิง ทั้งนี้ก็นับว่าผู้ที่
เคยดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอประจำตำบล
นั้นก็ให้ความร่วมมืออยู่ในหน้าที่ราชการ
เช่นข้าราชการอื่น ๆ แล้ว

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไป
ของนายทองปาน วงศ์สง่า ถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่องปลัดอำเภอ
ประจำตำบล

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) :
กระทู้ของข้าพเจ้าเกี่ยวกับปลัดอำเภอประจำ
ตำบลเช่นผู้ตั้งกระทู้ถามเมื่อก่อนนี้ จึงไม่
คิดใจจะถาม

ประธานสภาผู้แทน : ดีแล้ว กระทู้
ต่อไปของนายเทียม ณ สงขลา ถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงเกษตรธิการ เรื่องการ
เตรียม การจัดหาสัตว์พาหนะไว้สำหรับการ
ทำนา ปี ๒๔๕๐

นายเทียม ณ สงขลา (ราชบุรี) :
กระทู้นี้ข้าพเจ้าได้ตั้งถามตั้งแต่สมัยวิสามัญ
ปีก่อน ซึ่งยังเป็นปี ๒๔๔๘ อยู่ สำหรับ
การทำนา พ.ศ. ๒๔๕๐ เวลาที่ล่วงเลยมา
ถึงปี ๒๔๕๐ แล้ว จึงขอถาม

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไป
ของนายกระจ่าง ตูลารักษ์ เรื่องยางพารา
รับเบอร์ นายกระจ่างฯ ไม่มา ตกไป กระ
หู้ต่อไปของนายไกรสร สุขสว่าง เรื่องการ
พิจารณาความดีความชอบของข้าราชการ
นายไกรสรฯ ไม่มา ตกไป กระทู้ต่อไป
ของนายยี่น สืบบุญการณ เรื่องการช่วย
เหลือเด็กและหน่วยเคลื่อนที่

นายยี่น สืบบุญการณ (สุรินทร์) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การสาธารณสุขเกี่ยวกับกระทู้ต่อไป

เป็นที่ทราบโดยทั่วไปแล้วว่า กำลังของชาติในอนาคตจะเจริญหรือเสื่อมทรามประการใดอยู่ที่เด็กทารกและเด็กนักเรียนเวลานี้ในเรื่องเด็กทารกและเด็กนักเรียนนั้น เราได้รับการทอดทิ้งมานานแล้ว จะเห็นได้ว่า เด็กทารกและเด็กนักเรียนเมื่อเกิดมาแล้ว ขาดการอนามัยรักษา เด็กนักเรียนปล่อยตามสภาพ จึงมีร่างกายไม่สมส่วน เป็นโรคนานาประการ เช่น โรคหุงโร สายตาสั้น ริดสีดวงตา โรคคุดทะราด โรคนี้ เป็นต้น ถึงแม้ว่าทางราชการจะตั้งนางพยาบาลสงเคราะห์ที่ กงอนามัยของโรงเรียนกิติ ก็หาได้ทั่วถึงไม่ เข้าใจว่าคงมีอุปสรรคอะไรอย่างสำคัญ ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนถามรัฐบาลว่า

๑. เด็กทารกกิติ และเด็กนักเรียนกิติ รัฐบาลมีโครงการจะช่วยเหลือประการใดหรือไม่
๒. กงอนามัยของโรงเรียนกิตินางอนามัยหรือนางสงเคราะห์กิติ ตามที่รัฐบาลจัดแล้วนั้น เป็นโครงการดีมากแต่หมอแพทย์ ไม่เพียงพอ ตามหัวเมืองไต่ฮันแต่ชื่อ จึงใคร่เรียนถามรัฐบาลว่า ได้สนใจในเรื่องนี้บ้างหรือไม่ และเวลานี้ รัฐบาลมีโครงการ จะขยายงานเหล่านี้โดยวิธีใด อย่างไร

๓. หน่วยเคลื่อนที่เพื่อช่วยเหลือเด็กทารก ใช้จับสิ้น เวลานี้มีกี่หน่วย

และ รัฐบาลจะเปิดหน่วยชนิดนี้เพิ่มขึ้นในจังหวัดที่จำเป็น ๆ เช่น จังหวัดทางภาคอีสาน จะให้หรือไม่ ถ้าขัดข้องเพราะเหตุใด

หลวงนรัตถรักษา รัฐมนตรี: กระทรวงการสาธารณสุขขอตอบดังนี้ ข้อ ๑ ข้อ ๒ ขอตอบรวมกัน รัฐบาลมีโครงการที่จะช่วยเหลืออย่างพร้อมมูลอยู่แล้ว โดยเฉพาะเด็กก่อนหรือทารกนั้น ได้จัดแบ่งงานไว้เป็นสาขาหนึ่งอยู่ในหน้าที่กองสงเคราะห์แม่และเด็ก มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบปฏิบัติงาน นอกจากนายแพทย์แล้ว ยังมีนางสงเคราะห์ และนางผดุงครรภ์ชั้น ๒ ซึ่งประจำอยู่ตามจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ ได้พยายามที่จะขยายงานในสาขานี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยจัดการอบรมนักเรียนนางผดุงครรภ์ ชั้น ๒ เพิ่มขึ้นทุกปี เพื่อจะได้ส่งไปประจำตามสุขศาลาในท้องที่อำเภอและตำบลต่าง ๆ ตามที่เห็นสมควร นอกจากนั้นใน พ.ศ. ๒๔๙๐ ยังได้ตั้งงบประมาณอุดหนุนตำแหน่งนางสงเคราะห์เพิ่มขึ้นอีก ๑๐ ตำแหน่ง เพื่อจะได้ส่งนางสงเคราะห์ไปประจำตามจังหวัดต่าง ๆ ที่ยังไม่มี

ส่วนการช่วยเหลือเด็กนักเรียนนั้น ก็ได้แบ่งแยกงานให้อยู่ในกรมรับผิดชอบของกองอนามัยโรงเรียนในอันที่จะดำเนินการตามหลักวิชาที่จะส่งเสริมให้เด็กนักเรียนมีพัฒนาการที่ดี ซึ่งอยู่ดูแลของกองนี้

ยังมีได้ขยายไปทำ ได้ทั่วทุกท้องที่จังหวัด และอำเภอ คงทำอยู่เป็นส่วนใหญ่ในจังหวัดพระนคร ธนบุรี และบางจังหวัด บางอำเภอ โดยจัดส่งหน่วยเจ้าหน้าที่ออกไปปฏิบัติงานเป็นครั้งคราว ทั้งนี้ เนื่องจากยังขาดแคลนเงินและเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างนี้ก็ ได้มอบให้เจ้าหน้าที่แผนกสาธารณสุขทุกจังหวัดดำเนินการช่วยเหลือ ในเรื่องการขนานนามนักเรียนไปตามแต่จะทำได้ก่อน แล้วจะได้ขยายกิจการนี้ให้ได้ผลดียิ่งขึ้นต่อไป

๓. หน่วยเคลื่อนที่เพื่อช่วยเหลือใช้จับสั้น เมื่อปีก่อนมีอยู่แล้ว ๒๕ หน่วย ในปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้ตั้งเพิ่มเติมอีก ๒๕ หน่วย รวมเป็น ๕๐ หน่วย เป็นที่หวังว่า หน่วยเคลื่อนที่เหล่านี้ จะได้ไปทำการช่วยเหลือประชาชนตามท้องดินในภาคต่าง ๆ ได้มากยิ่งขึ้น

นายฮัน สืบบุญการณีย์ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าอยากชักรัฐบาลต่อไปว่า ในเรื่องเด็กทารกนั้น เวลานี้รัฐบาลยังไม่มี การช่วยเหลืออะไร ชักตัวอย่างง่าย ๆ เช่น เลี้ยงเด็กด้วยนมเป็นต้น รัฐบาลก็ปล่อยให้ ข้าพเจ้าอยากทราบว่าเวลานี้ รัฐบาลได้จัดโครงการวิธีช่วยเหลือเลี้ยงเด็กด้วย นมเหล่านั้นที่ ไทบนังและมิอะ ไรได้ผลหรือไม่ นิวยหนึ่ง

ข้อ ๒ ในเรื่องขนานนามเลี้ยงเด็กนักเรียนนี้ ข้าพเจ้าอยากถามรัฐบาลว่าแม่แต่ในจังหวัดพระนครก็ ข้าพเจ้าได้พยายามติดต่อกับท่านเหล่านี้เป็นส่วนมาก แต่รัฐบาลยังไม่มีแพทย์มีหมอ ที่จะไปตรวจตั้งที่รัฐบาลตอบนี้เลย ข้อนี้จริงหรือไม่ ข้าพเจ้าอยากถาม ส่วนตามหัวเมือง ข้าพเจ้าอยากเน้นอีกหน่อยว่า เกี่ยวกับโรคอะไรนี้ก็คือ โรคคุดทะราดก็ อะไรเหล่านี้ปรากฏว่า รัฐบาลได้ช่วยไปจริงแต่ช่วยในขณะที่ว่าพอให้แล้วไปเท่านั้นเอง โดยมากทำในกลุ่มซึ่งตั้งจังหวัดอยู่หรือเป็นเทศบาล ส่วนตามหัวเมืองหรือทางกันตารที่ห่าง ๆ ออกไปนั้น รัฐบาลไม่ได้เหลียวแล ข้อนี้เป็นจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าขอถาม

ข้อ ๓ วิธีหน่วยเคลื่อนที่โดยเฉพาะภาคอีสานเวลานี้ไม่ใช้ป่าชุกชุม แม้รัฐบาลจะตอบว่ามี ๕๐-๖๐ หน่วยก็ตามแต่จังหวัดของข้าพเจ้าเช่น สุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ ซึ่งมีใช้ป่าชุกชุม ข้าพเจ้ายังไม่พบเลยว่า หน่วยเคลื่อนที่เหล่านี้จะไปถึง อยากทราบว่าจังหวัดเหล่านี้ รัฐบาลจะจัดไปประจำหรือไม่ เมื่อไร

หลวงนรัตรักษา รัฐมนตรี : เรื่องเด็กนั้นทางการสาธารณสุขก็ได้มีทางขนานนามแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกือบจะมีทุกจังหวัดที่อยู่แล้ว ในเรื่องทางขนานนาม

โรงเรียนนี้ เนื่องจากเวลานี้ก็ได้ทำการอยู่หลายแห่งตามโรงเรียน และก็มีหน่วยไปทำการที่จังหวัดปราจีนบุรี, นครนายก, สระบุรี, และอยุธยา เหล่านี้ การที่ทำไม่ทั่วถึงก็เนื่องจากการเงินและคน เพราะเงินตามงบประมาณไม่ค่อยพอ และคนที่จะส่งออกไปทำการอย่างนี้ต้องเกี่ยวกับการอบรมตำแหน่งวิชาการโดยเฉพาะ ถ้าส่งไปโดยไม่เลือกเฟ้นแล้วย่อมเป็นโทษ เรื่องหน่วยเคลื่อนที่เกี่ยวกับไซ้จับสนนี้ ก็ได้พยายามมาหลายจังหวัดแล้ว โดยเฉพาะจังหวัดที่ผู้ตั้งกระทรวงฯ ยังไปไม่ถึงก็จะพยายามไปต่อไป

นายอื่น สืบบุญการณ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอชักอีกนิดเดอะ คือ นางสงเคราะห์ก๊กตีหรือนางอนามัยก๊กตีที่รัฐบาลจัดไปนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ได้เห็นกับหูกับตามาแล้ว รู้สึกว่าไม่ได้ผล เพราะอะไร เพราะนางสงเคราะห์และนางอนามัยเหล่านี้เป็นเด็กหนุ่มและไม่ใกล้ชิดกับประชาชน เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าอยากถามรัฐบาลว่า รัฐบาลคิดจะแก้ไขเรื่องเด็กเหล่านี้ให้แนบเนียนยิ่งกว่าที่แล้วมา เพื่อผลของประเทศชาติต่อไป

หลวงนรดิตรักษา รัฐมนตรี : เรื่องนี้เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติ แต่อย่างไรก็ดี ทางกระทรวงสาธารณสุขก็ได้กวาดค้นอยู่แล้ว ในขณะที่ก็ได้เรียกสาธารณสุขจังหวัดมากี่เพื่อให้ได้กวาดค้นในเรื่องนี้เหมือนกัน

ประธานสภาผู้แทน : หมดเวลากระทู้ เดินไปนิดหน่อย ข้าพเจ้าได้รับญัตติจากคุณเทียม ณ สงขลา ความว่าขอให้นำเอาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วนั้นขึ้นพิจารณาในวาระที่ ๒-๓ ต่อจากวาระกระทู้ มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว เมื่อมีผู้เสนอ และผู้รับรองถูกต้องแล้ว เห็นว่าข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรว่าให้พิจารณาต่อจากนี้ไป ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืนตามที่มีผู้เสนอขอให้ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืนตามผู้เสนอมา

บันทึก

การประชุมกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
พ.ศ. ....

เนื่องจากในกรที่คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. .... ของนายเทียม อด สงขลา ส.ส. ราชบุรี และนายจันทร์ โนนุทพงศ์ ส.ส. ประจันบุรี เสร็จและได้นำเสนอร่างซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนเป็นวาระที่ ๒ ในคราวประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๓๐/๒๕๘๘ (วิสามัญ) เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๘๘ ที่ประชุมได้พิจารณาเห็นว่ากรรมาธิการไทยกร่างเข้ามาใหม่เป็นส่วนมาก จึงมีมติให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญชุดเดิมพิจารณาให้รอบคอบอีกครั้งหนึ่งโดยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ร่วมพิจารณาและเสนอข้อแปรญัตติใหม่ กรรมาธิการจึงได้รับไปดำเนินการได้พิจารณาเสร็จแล้ว และปรากฏว่าได้มีผู้แปรญัตติ ๕ ราย คือ ๑. นายกระมล ชลศึกษ์ ๒. นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์-สถานต์ ๓. นายเทียม ไชยนันท์ ๔. ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ ๕. ร.ต.อ. อภัย สงเคราะห์ราษฎร์ สำหรับนายเทียม ไชยนันท์ ผู้แปรญัตติได้มอบให้ ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ เป็นผู้ชี้แจงแทน ผลของการพิจารณามีดังต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	นายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ ตัดออกหมด และยกร่างขึ้นใหม่ เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔

นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ ในอนุ (๓) โดยขอตัดคำว่า เป็นหนี้เอกทุกคำ กรรมาธิการเห็นชอบ และแก้ไขตามคำแปรญัตติ กับได้ขอแปรญัตติใน “วัตถุอื่นใดอันมีสภาพ ฯลฯ” และให้ตัดประโยคท้ายของ (๓) นี้เสีย กรรมาธิการไม่เห็นด้วย แต่ได้แก้ไขใหม่ ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเทียม ไชยนิทาน์ ขอแปรญัตติอนุ (๒) และ (๖) เมื่อกรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕

นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖

ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗

ร.ต.ท. งงกรานต์ อุดมสิทธิ์ และนายเทียม ไชยนิทาน์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘

ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙

ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๐

นายเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สานต์ ขอเพิ่มมาตรา ๑๐ ทวิ เพื่อเพิ่มข้อความกำหนดอำนาจผู้อนุญาตให้พักชำระเป็นติดต่อกัน กรรมาธิการได้พิจารณาเพิ่มเป็นมาตรา ๓๑ ทวิ มาตรา ๑๐ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๑

ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๒

ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓

นายเสวตร์ เขียมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติเดิม “และ”
หลัง “มาตรา ๒๕๐” ในอนุ (๑) (ก) และขอตัด
“หรือโดยผูกมัดโทษะ” ในอนุ (๑) (ข) ออก กรรมมา
ธิการไม่เห็นด้วย แต่ได้แก้ไขเพิ่มเติมคำว่า “หรือ”
หลัง “มาตรา ๒๕๐” ใน อนุ (๑) (ก) ส่วนอนุ (๑)
ข. ไม่แก้ไข ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเทียม ไชยนันทน์ ขอแปรญัตติที่อนุ (๒) และ
อนุ (๓) ออก และขอเพิ่มข้อความ เป็น อนุ “(๑๐)
พระภิกษุและสามเณร” กรรมมาธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปร
ญัตติขอสงวนไว้

นายกมล ชลศึกษ์ ขอแปรญัตติ ให้เติม “เป็นหลักฐาน”
ต่อท้าย “รายได้” ในอนุ (๗) ผู้แปรญัตติไม่มาชี้แจง
กรรมมาธิการไม่เห็นด้วย

นายกมล ชลศึกษ์ ขอแปรญัตติ ในอนุ (๙) ให้ตัดคำว่า
“ชั่วอย่างร้ายแรง” ออก และใช้ “เสเพลหรือบกพร่อง
ในศีลธรรมอันดี” แทน ผู้แปรญัตติไม่มาชี้แจงกรรมมา
ธิการไม่เห็นด้วย

ร.ต.อ. อภัย สงเคราะห์ราษฎร์ ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดม
สิทธิ์ ขอตัด อนุ (๙) ออกทั้งหมด

กรรมมาธิการไม่เห็นด้วย แต่ได้แก้ไขเพิ่มคำว่า “อันอาจ
กระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน”
ต่อท้าย “อย่างร้ายแรง” ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ไม่
คิดใจ ร.ต.อ. อภัย สงเคราะห์ราษฎร์ ขอสงวนไว้

มาตรา ๑๔

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมมา
ธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๕

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมมา
ธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๖

มาตรา ๑๗	ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ ขอแปรญัตติแก้คำว่า “ ไม่ มาก ” เป็น “ ไม่เกิน ” กรรมการเห็นชอบด้วย และ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๘	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๙	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๐	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๑	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๑ ทวิ</u>	ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ แปรญัตติขอเพิ่ม คือ “ มาตรา ๒๑ ทวิ อวูกรับให้รับอนุญาตโดยชอบ แล้วมี เครื่องหมายหรือเลขหมายสับเปลี่ยน ให้นำความแจ้งต่อ นายทะเบียนท้องที่ที่เครื่องหมายหรือเลขหมายให้ค้ำใบ ” กรรมการไม่เห็นด้วย เมื่อได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติ พอใจ มาตรานี้ เนื่องจากได้มีการขอเพิ่มโดยนายเสวตร เบียม พงศ์สานต์ กรรมการจึงได้พิจารณาแก้ไขยกวาง ขึ้นใหม่
มาตรา ๒๒	นายเสวตร เบียมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติเพิ่ม อนุ (๗) ดังนี้ “ (๗) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวมีอายุหนึ่งปี นับแต่วันออก ” กรรมการเห็นชอบด้วย
มาตรา ๒๓	นายเทียม ไชยนิรันดร์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมการได้ ชี้แจงแล้วผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๔	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๕	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๖	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๗	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๘	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๒๙	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓๑๐	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๑	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๒	นายเทียม ไชยนันทน์ และ ร.ท. สงกรานต์ อุตมสิทธิ์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติ พอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๓	นายเสวตร เบียมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ เพิ่ม “ให้มี และใช้อำนาจเป็นและเครื่องกระตุกเป็น” ค่อยท้าย “ ใบ อนุญาต ” กรรมาธิการเห็นชอบด้วย มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๔	นายเทียม ไชยนันทน์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจง แล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๕	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๖	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๗	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๘	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๑๙	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๐	นายเสวตร เบียมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมา- ธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๑	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๒	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๓	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๔	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๕	นายเสวตร เบียมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติให้ตัดออกทั้ง มาตรา เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔๑๖	นายเทียม ไชยนันทน์ ขอแปรญัตติ เพิ่มคำว่า “ ใช้ ” ค่อย จากคำว่า “ ทำ ” ร.ท. สงกรานต์ อุตมสิทธิ์ ขอตัด คำว่า “ จะ ” ออก เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ร.ท.

- สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ พอใจ แต่พอขอสงวนไว้แทนนาย
เทียม ไชยนันท์
- มาตรา ๔๗ ไม่มีการแปรญัตติ มีการแก้ไขโดยเพิ่ม “และ” หน้า
มาตรา ๓๖ และตัด “และมาตรา ๓๙” ออก
- มาตรา ๔๗ ทวิ เนื่องจากนายเลวทร เบียมพงศ์สานต์ แปรญัตติขอตัด
มาตรา ๔๖ ออก กรรมการให้คงไว้ แต่ได้แก้ไขมาตรา
๔๗ จึงต้องเพิ่มมาตรา ๔๗ ทวิ ขึ้นใหม่
- มาตรา ๔๘ ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
- มาตรา ๔๙ ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
- มาตรา ๕๐ นายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ เพิ่มคำว่า “ทำ” ต่อ
ท้ายคำว่า “นำเข้า” เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปร
ญัตติพอใจ
- มาตรา ๕๑ นายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ เพิ่มคำว่า “ทำ” ต่อ
ท้ายคำว่า “นำเข้า” เมื่อกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปร
ญัตติพอใจ
- มาตรา ๕๒ ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
- มาตรา ๕๓ นายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมาธิการชี้แจง
แล้วผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
- มาตรา ๕๔ นายเลวทร เบียมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ ตัดวรรคสอง
ออก ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ ขอแปรญัตติตัดออก
ทั้งมาตรา แล้วร่างใหม่ กรรมาธิการได้พิจารณาแล้ว
เห็นชอบให้ตัดวรรคสองออกและแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ ผู้
แปรญัตติพอใจ
- มาตรา ๕๕ นายเลวทร เบียมพงศ์สานต์ ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์
และนายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ
กรรมาธิการพิจารณาตกลงแก้ไขใหม่ ผู้แปรญัตติทั้งหมด
พอใจ

มาตรา ๕๖	นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ แปรญัตติขอตัด “ห้ามมิให้โอนแก่ผู้อื่น” ออก กรรมการไม่ขัดข้อง คงแก้ไขตามผู้แปรญัตติ
มาตรา ๕๗	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๘	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๙	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๐	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๑	นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ แก้มาตรา ๓๐ เป็นมาตรา ๑๗ กรรมการไม่ขัดข้อง เพราะของเดิมเป็นมาตรา ๑๗
มาตรา ๖๒	นายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ แต่มีการแก้ไขโดยกรรมการ
มาตรา ๖๓	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๔	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๕	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๖	นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ และ ร.ต.ท. สงกรานต์ ยุคมสัทธิ แปรญัตติ ขกแก้และตัด กรรมการตกลงแก้ไข ผู้แปรญัตติพอใจ
มาตรา ๖๗	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๖๘	นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ กรรมการเห็นชอบด้วย และได้มีการแก้ไข
มาตรา ๖๙	นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติ กรรมการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๐	นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ และนายเทียม ไชยนันท์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๑	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๒	นายเสวตร เบียมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ กรรมการ ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ มีการแก้ไขโดยกรรมการ
มาตรา ๗๓	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๔	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๕	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๖	นายเทียม ไชยน์เทนท์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมการ ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๗	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๘	นายเสวตร เบียมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมมา ธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๗๙	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๐	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๑	นายเสวตร เบียมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ เมื่อกรรมมา ธิการชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๒	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๓	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๔	นายกมล ชลศึกษ์ ขอแปรญัตติตั้งคำว่า “ไม่ว่าชนิด หรือขนาดใด” ออก กรรมการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติ ไม่มาชี้แจง ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๕	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๘๖	ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
	นายเทียม ไชยน์เทนท์ ขอเพิ่มโดยยกร่างมาตรา ๘๗ ขึ้น ใหม่อีกหนึ่งมาตรา กรรมการไม่เห็นด้วย เมื่อได้ชี้แจง แล้วผู้แปรญัตติไม่คิดใจ
อัตราค่าธรรมเนียม	นายเสวตร เบียมพงศ์สถานต์ ขอแปรญัตติ กรรมการ ตกลงแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ ผู้แปรญัตติพอใจ (ลงชื่อ) เทียม ณ สงขลา (นายเทียม ณ สงขลา) เลขานุการ.

๑๕๐๓

ร่าง

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง
และสิ่งเทียมอาวุธปืน

พ.ศ. ๒๔ . .

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ
ระเบิด และดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔ . .”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและ
ดอกไม้เพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๗

(๒) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและ
ดอกไม้เพลิง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗

(๓) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและ
ดอกไม้เพลิง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

(๔) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและ
ดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

(๕) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและ
ดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๔

และบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระ
ราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้ง กับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) “อาวุธปืน” หมายความว่า รวมตลอดถึงอาวุธปืนทุกชนิดไม่ว่า
จะใช้ส่งกระสุนโดยวิธีระเบิดหรืออัดลม หรือโดยเครื่องกลไกอย่างใด ๆ และส่วนหนึ่ง
ส่วนใดของอาวุธปืนซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

(๒) “เครื่องกระสุนปืน” หมายความว่า รวมตลอดถึงกระสุนแตกทั้ง
ชนิดที่มีกรดหรือแก๊ส และชนิดที่ไม่มีกรดหรือแก๊ส กระสุนลูกโต กระสุนลูกปราย
หรือกระสุนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดินส่งกระสุน หรือเครื่องหรือสิ่งสำหรับอัด ทำหรือ
ใช้ประกอบกระสุน

(๓) “วัตถุระเบิด” หมายความว่า รวมตลอดถึงเชื้อปะทุ ดินดำชนิด
ต่าง ๆ ดินดำชนิดต่าง ๆ ดินส่งกระสุนชนิดต่าง ๆ ในไตรพลีเซอริน ดินระเบิดชนิด
ต่าง ๆ ที่มีในไตรพลีเซอรินผสม เช่นดินโกนาไมท์ (เป็นต้น) วัตถุระเบิดจำพวกกรด
ฟีนริล ไตรไนโตรทูลูอีน และเฮตริล วัตถุระเบิดจำพวกฟอสมีเนตและอะไซด์ เช่นกรด
ปรอท ฟอสมีเนตของเงิน อะไซด์ของตะกั่ว อะไซด์ของเงิน (เป็นต้น) วัตถุระเบิด
จำพวกกลอเวต เช่น ดินเซโคต์ (เป็นต้น) วัตถุระเบิดจำพวกอิมโมเนียมไนเตรต เช่น
ดินอัมโมไนต์และอัมโมนิต (เป็นต้น) วัตถุอื่นใดที่มีสภาพคล้ายคลึงกับสิ่งที่กล่าวข้างต้น
ซึ่งใช้หรือทำขึ้นเพื่อให้เกิดการระเบิดและวัตถุอื่นอันอาจทำให้เกิดการระเบิดซึ่งรัฐมนตรีจะ
ได้ประกาศระบุไว้ในราชกิจจานุเบกษา

(๔) “ดอกไม้เพลิง” หมายความว่า รวมตลอดถึง พลุ ประทัดไฟ
ประทัดลม และวัตถุอื่นใด อันมีสภาพคล้ายคลึงกัน

(๕) “สิ่งเทียมอาวุธปืน” หมายความว่า สิ่งที่มีรูปและลักษณะ
อันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน

(๖) “มี” หมายความว่า มีกรรมสิทธิ์หรือมีไว้ในครอบครอง
แต่ไม่หมายความถึงการที่อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดที่มีไว้โดยชอบด้วย

กฎหมาย และตกอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่นซึ่งไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้เท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาสิ่งที่มีให้สูญหาย

- (๗) “ส่ง” หมายความว่า ให้บุคคลใดส่งหรือนำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักร
- (๘) “นำเข้า” หมายความว่า นำเข้ามาจากภายนอกราชอาณาจักรไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ
- (๙) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

- (๑) อารูบีน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอารูบีนของราชการทหารและตำรวจ
- (๒) อารูบีน และเครื่องกระสุนปืน ประจำเรือเดินทะเล รถไฟ และอากาศยานตามปกติ ซึ่งได้แสดงและให้พนักงานศุลกากรตรวจตามกฎหมายแล้ว
- (๓) ดอกไม้เพลิงสัญญาณประจำเรือเดินทะเล อากาศยาน และสนามบินตามปกติ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน และเจ้าหน้าที่อื่น และออกกฎกระทรวงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- (๑) จำกัดชนิดและจำนวนอารูบีนของกระทรวงทบวงกรมอื่นนอกจากของราชการทหารและตำรวจ
- (๒) วางระเบียบการทะเบียน การขอและการออกใบอนุญาต
- (๓) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ซึ่งต้องไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

(๔) กิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ในส่วนที่เกี่ยวกับการศุลกากร ให้รัฐมนตรีกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน

ส่วนที่ ๑

อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนส่วนบุคคล

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซื้อมิ ใช้ ส่ง หรือนำเข้าซึ่งอาวุธหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดมีเครื่องกระสุนปืนซึ่งมิใช่สำหรับใช้กับอาวุธปืนที่ตนได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้

มาตรา ๙ ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก

มาตรา ๑๐ อาวุธปืนที่ออกใบอนุญาตให้ตามมาตราก่อน ให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นไว้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑ ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ ให้ออกได้สำหรับอาวุธปืนที่นายทะเบียนเห็นว่าชาวุทจนใช้ยิงไม่ได้ หรืออาวุธปืนแบบพิเศษ หรืออาวุธปืนซึ่งได้รับเป็นรางวัลจากการแข่งขันยิงปืนในทางราชการ

มาตรา ๑๒ อาวุธปืนซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีไว้เพื่อเก็บนั้น ห้ามมิให้อิงและห้ามมิให้มีเครื่องกระสุนปืนไว้สำหรับอาวุธปืนนั้น

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้แก่

(๑) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุก สำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ดังต่อไปนี้

(ก) มาตรา ๘๗ ถึงมาตรา ๑๑๑ มาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๗๗ ถึงมาตรา ๑๘๓ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๕๐ หรือมาตรา ๒๕๓ ถึงมาตรา ๓๐๓

(ข) มาตรา ๒๕๔ ถึงมาตรา ๒๕๗ และพ้นโทษยังไม่เกิน ๕ ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีการณผลิตที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกยิวโทษ

(๒) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๑๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๓๓ หรือพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓ มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๗

(๓) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่างห้าปีนับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (๑) และ (๒) เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๔) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ

(๕) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ

(๖) บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๗) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้

(๘) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

(๙) บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน

มาตรา ๑๔ บุคคลใดมีความประสงค์ให้ผู้อื่นมีและใช้อาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนสำหรับรักษาทรัพย์สินของตนอันจักต้องใช้ให้ผู้อื่นดูแล หรือจักต้องส่ง นำเข้า หรือซื้ออาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนเพื่อความประสงค์เช่นว่านั้น อาจขอรับหนังสืออนุญาตพิเศษจากนายทะเบียนท้องที่ที่บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ หนังสืออนุญาตนี้นายทะเบียนจะออกให้ก็ได้แต่โดยอนุมัติของเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไว้

ผู้จะรับมอบอาวุธปืนตามความในวรรคก่อน ต้องเป็นผู้ไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๕ ในการส่งอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนตามหมวดนี้ ให้นำมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๖ ในการนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ให้ผู้นำเข้าแจ้งเป็นหนังสือและส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แก่พนักงานศุลกากร ณ สถานที่แรกมาถึงจากนอกราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดให้มอบแก่พนักงานศุลกากร ณ สถานที่อื่น

เมื่อพนักงานศุลกากร ได้รับหนังสือแจ้งและรับมอบอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนไว้แล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนท้องที่ที่ใกล้ที่สุด

แต่ถ้าผ่านเข้ามาในท้องที่ที่ไม่มีท่านศุลกากร ให้ผู้นำเข้าแจ้งเป็นหนังสือและส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แก่นายทะเบียนท้องที่ หรือผู้ทำการแทนนายทะเบียนท้องที่ที่ใกล้ที่สุดโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๑๗ ภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันส่งมอบอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนแก่พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา ๑๖ ในกรณีที่ผู้นำเข้ายังไม่ได้รับอนุญาต ให้ผู้นำเข้ายื่นคำขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ตนมีถิ่นที่อยู่

ถ้านายทะเบียนอนุญาตให้นำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ให้ผู้นำเข้า(มา) ขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันรับแจ้งความการอนุญาตนั้นเป็นหนังสือ

ถ้านายทะเบียนไม่อนุญาตให้ส่งเป็นหนังสือ ให้ผู้นำเข้าส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้น ภายในกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันและไม่ (มากกว่า) เกินหกเดือนนับแต่วันที่ผู้นำเข้าได้รับคำสั่ง ในกรณีที่ไม่สามารถแจ้งคำสั่งให้ผู้นำเข้าทราบได้ ให้นายทะเบียนโฆษณาคำสั่งนั้นทางหนังสือพิมพ์และบีตประกาศในที่เปิดเผยเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เมื่อพ้นกำหนดให้ถือว่าผู้นำเข้าได้ทราบคำสั่งนั้นแล้ว

มาตรา ๑๘ ถ้าอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนซึ่งได้มอบไว้แก่พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา ๑๖ เป็นของสำหรับใช้ส่วนตัวโดยปกติของผู้นำเข้าซึ่งเดินทางผ่านหรือจะอยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราว ให้พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่แล้วแต่กรณีรักษาไว้จนเมื่อผู้นำเข้านั้นจะออกไปนอกราชอาณาจักรจึงคืนให้ แต่ถ้าผู้นำเข้าประสงค์จะใช้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักร ก็ให้ขอรับใบอนุญาตให้มีและใช้ชั่วคราวต่อนายทะเบียนท้องที่หรือเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดขึ้นเพื่อการนี้

มาตรา ๑๙ ถ้าผู้นำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนมิได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันส่งมอบ หรือในกรณีที่นายทะเบียนท้องที่ อนุญาตให้นำเข้าแล้ว ผู้นำเข้าไม่มารับใบอนุญาตภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันที่นายทะเบียนส่งอนุญาตหรือมิได้กลับออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามมาตรา

๑๗ หรือเมื่อได้รับอนุญาตให้นำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนแล้วไม่มารับอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นไปจากพนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่จนพ้นกำหนดอายุใบอนุญาต หรือผู้นำเข้าซึ่งได้เดินทางผ่านหรือจะอยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราวไม่รับคืนอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไปเมื่อออกนอกราชอาณาจักรให้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๒๐ อาวุธปืนที่ส่งหรือนำเข้า เมื่อได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากรแล้วให้ผู้รับใบอนุญาตนำไปขออนุญาตมีและใช้ก่อนนายทะเบียนท้องที่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากร

มาตรา ๒๑ ถ้าอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตแล้วถูกทำลาย หรือสูญหายโดยเหตุใด ๆ ก็ดีให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งเหตุ และส่งมอบใบอนุญาตก่อนนายทะเบียนท้องที่ ซึ่งตนอยู่หรือที่เกิดเหตุ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันเกิดเหตุ

มาตรา ๒๑ ทวิ ให้เจ้าพนักงานต่อไปนี้มีอำนาจออกใบอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนติดตัวไปได้ตามความบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา

(ก) อธิบดีกรมตำรวจ

(ข) ข้าหลวงประจำจังหวัดนอกจากข้าหลวงประจำจังหวัดพระนครและข้าหลวงประจำจังหวัดธนบุรี เฉพาะภายในเขตจังหวัดของตน และเฉพาะผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในเขตจังหวัดนั้น

เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือถ้าผู้รับใบอนุญาตแสดงตนให้เป็นที่น่ากลัวต่อประชาชน ผู้ออกใบอนุญาตจะสั่งพักใช้ใบอนุญาตที่ออกให้ตามมาตรานี้โดยมีกำหนดระยะเวลาหรือจะสั่งเพิกถอนเสียก็ได้

มาตรา ๒๒ ใบอนุญาตสำหรับอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ตามความในส่วนนี้จะออกได้แต่ตามประเภทและมีกำหนดอายุดังต่อไปนี้

(๑) ใบอนุญาตให้ทำ ให้ออกได้เฉพาะสำหรับดินปืนมีควันสำหรับใช้เองและเฉพาะผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนซึ่งใช้ดินปืนมีควัน มีอายุตลอดเวลาที่ผู้ให้ใบใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธนั้นอยู่

- (๒) ใบอนุญาตให้ซื้อ มีอายุหกเดือนนับแต่วันออก
- (๓) ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน มีอายุตลอดเวลาที่ผู้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น
- (๔) ใบอนุญาตที่ให้และมีใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนชั่วคราวมีอายุหกเดือนนับแต่วันออก
- (๕) ใบอนุญาตให้ส่ง หรือนำเข้า มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก
- (๖) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ มีอายุตลอดเวลาที่ผู้รับใบอนุญาตมีอาวุธปืนนั้นไว้เพื่อเก็บ
- (๗) ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวมีอายุ ๑ ปี นับแต่วันออก

ส่วนที่ ๒

อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้า

มาตรา ๒๓ ห้ามมิให้ผู้ใด ทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ ส่ง นำเข้า มี หรือจำหน่าย ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา ๒๔ ใบอนุญาตให้ทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ มี หรือจำหน่ายอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้านี้ เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีแล้ว จึงให้นายทะเบียนท้องที่ออกให้

มาตรา ๒๕ ห้ามมิให้ขอกใบอนุญาตตามความในส่วนนี้แก่บุคคลต่อไปนี้

- (๑) บุคคลที่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๓
- (๒) บุคคลที่ต้องคำพิพากษาของศาล ให้ปรับตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป หรือจำคุกแม้แต่ครั้งเดียว ฐานกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๖ หรือพระราชบัญญัตินี้และพันโทษครั้งสุดท้ายยังไม่เกินสิบปีนับแต่วันพ้นโทษถึงวันยื่นคำขอใบอนุญาต

มาตรา ๒๖ โทษอนุมัติของรัฐมนตรีและทะเบียนท้องที่ที่จะกำหนดเงื่อนไข ใบอนุญาตว่าด้วยกำหนดเวลาการจำหน่าย การเก็บรักษาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนก็ได้

ภายหลังการ

มาตรา ๒๗ ผู้ได้รับใบอนุญาต ตามความในส่วนี้ต้องทำบัญชีตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ทั้งต้องรับผิดชอบรักษาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่มีอยู่ให้ตรงกับบัญชี เช่นว่านั้น

มาตรา ๒๘ ผู้รับใบอนุญาตให้ทำหรือประกอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๙ ผู้รับใบอนุญาตให้ส่งอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน ต้องนำใบอนุญาตนั้นไปแสดงต่ออธิบดีกรมศุลกากร หรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายเพื่อการนี้ก่อนส่ง

มาตรา ๓๐ เมื่ออาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามใบอนุญาตให้ส่งเข้ามาถึงแล้ว ถ้าไม่มีผู้รับไปจากกรมศุลกากรภายในกำหนดสี่เดือน นับแต่วันเข้ามาถึง ให้พนักงานศุลกากรแจ้งเป็นหนังสือแก่ผู้รับใบอนุญาต แต่ถ้าส่งหนังสือนั้นไม่ได้ ก็ให้แจ้งแก่เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ขนส่งที่นำเข้า ให้ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือนั้น มิฉะนั้นให้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๓๑ อาวุธปืนที่ส่งหรือนำเข้า เมื่อได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากรแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตนำไปจากทะเบียนยังนายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับมอบไปจากพนักงานศุลกากรและให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นไว้ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๒ ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ซ่อมแซม หรือเปลี่ยนลักษณะอาวุธปืน จะทำการเช่นว่านี้ได้แต่เฉพาะแก่อาวุธปืนที่มีผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ และเมื่ออาวุธปืนนั้นมีเครื่องหมายถูกต้องตามใบอนุญาต

มาตรา ๓๓ ห้ามมิให้จำหน่ายอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนแก่ผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

มาตรา ๓๔ ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ หรือมีและจำหน่ายอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้น จะทำการเช่นว่านี้ได้แต่เฉพาะภายในสถานที่ซึ่งระบุไว้ในใบอนุญาต และเมื่อจะย้ายสถานที่ทำการจะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียนท้องที่เสียก่อน

มาตรา ๓๕ โบนัสตามความในส่วนนี้ มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

มาตรา ๓๖ ผู้รับโบนัสคนใด โบนัสที่สิ้นอายุและไม่ได้ต่ออายุอีก ต้องจัดการจำหน่ายอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนที่มีอยู่ หรือส่งออกนอกราชอาณาจักรให้หมดภายในกำหนดหกเดือน นับแต่วันที่โบนัสสิ้นอายุ ในระหว่างเวลานั้น ถ้านายทะเบียนท้องที่เห็นสมควรเพื่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน จะเรียกมาเก็บรักษาเสียเอง หรือเข้าควบคุมการเก็บรักษาก็ได้ แต่ต้องให้เจ้าของได้รับความสะดวกตามสมควรในอันที่จะจัดการจำหน่ายหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้น

เมื่อครบกำหนดหกเดือนแล้ว ถ้ายังจำหน่ายหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรไม่หมดให้ผู้รับโบนัสส่งมอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่เหลืออยู่แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดเจ็ดวัน

เมื่อได้รับมอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนตามวรรคสองแล้ว ให้นายทะเบียนจัดการขายทอดตลาดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้นภายในหกวันนับแต่วันที่ได้ประกาศขายทอดตลาด และแจ้งให้เจ้าของทราบแล้วตามสมควร ได้เงินสุทธิเท่าใดให้ส่งมอบแก่เจ้าของ

หมวด ๒

วัตถุระเบิด

มาตรา ๓๗ ห้ามมิให้ผู้ใด ทำ ซื่อ มี ใช้ ส่ง นำเข้า ค้า หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งวัตถุระเบิด เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา ๓๘ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้แก่บุคคลที่ต้องห้ามตาม มาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๒๕ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๙ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี นายทะเบียนท้องที่อาจกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วยการเก็บรักษาวัตถุระเบิดได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๔๐ ในการทำ ส่ง นำเข้า มี หรือค้าซึ่งวัตถุระเบิด ให้นำมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๑ ในกรณีที่ส่งหรือนำเข้าซึ่งวัตถุระเบิด และเจ้าพนักงานเป็นผู้เก็บรักษาวัตถุระเบิดไว้ ถ้าผู้ส่งหรือนำเข้าไม่นำใบอนุญาตให้มีและใช้มารับเอาไปภายในหนึ่งปีนับ

แต่วันที่เข้ามาถึงในกรณีที่ไม่ใช่สำหรับการค้า หรือภายในสองปีนับแต่วันที่เข้ามาถึงในกรณีสำหรับการค้า ให้อัตตริยะเปิดนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๔๒ ห้ามมิให้ย้ายวัตถุระเบิดจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เว้นแต่ได้รับหนังสืออนุญาตจากเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีกำหนดไว้และในการย้ายต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในหนังสืออนุญาตนั้นด้วย

มาตรา ๔๓ ผู้ส่งหรือนำเข้าซึ่งวัตถุระเบิด ในกรณีที่เจ้าพนักงานเป็นผู้เก็บรักษา ต้องเสียค่าธรรมเนียมการเก็บรักษาตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

เพื่อป้องกันอันตราย เจ้าพนักงานผู้เก็บรักษาวัตถุระเบิดจะเอาวัตถุระเบิดนั้นไปทำการตรวจ และถ้าจำเป็นจะทำลายเสียก็ได้

มาตรา ๔๔ ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในหมวดนี้ มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันออก

มาตรา ๔๕ บทบัญญัติในหมวดนี้ ไม่ใช่บังคับแก่เครื่องกระสุนปืนและดอกไม้เพลิงตามที่บัญญัติไว้ในหมวดอื่น

หมวด ๓

ดอกไม้เพลิง

มาตรา ๔๖ ห้ามมิให้ผู้ใดทำ สั่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งดอกไม้เพลิง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา ๔๗ ในการทำ สั่ง นำเข้า หรือค้าดอกไม้เพลิง ให้นำมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๗ ทวิ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี นายทะเบียนท้องที่อาจกำหนดเงื่อนไขลง

ใบอนุญาตว่าด้วยการเก็บรักษาดอกไม้เพลิงก็ได้ตามสมควร

มาตรา ๔๘ ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในหมวดนี้ มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันออก

มาตรา ๔๙ ถ้าปรากฏว่า ที่เก็บ ทำ หรือค้าดอกไม้เพลิง อาจเป็นอันตรายแก่ประชาชน เพื่อความปลอดภัย นายทะเบียนท้องที่จะสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตจัดการตามความจำเป็นหรือจะให้อพยพสถานที่นั้นเสียก็ได้

หมวด ๕
สิ่งเทียมอาวุธปืน

มาตรา ๕๖ ห้ามมิให้ผู้ใดส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนเว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่น

มาตรา ๕๖ ในการส่ง นำเข้า หรือค้าสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้นำมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตที่ออกให้ตามกฎหมายในหมวดนี้ มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันออก

หมวด ๕
เม็ดเตล็ด

มาตรา ๕๓ ห้ามมิให้บุคคลใด ทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ สิ่งนำเข้า มี ค้า หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิด สำหรับใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม

มาตรา ๕๔ รัฐมนตรีมีอำนาจห้ามมิให้ออกใบอนุญาตอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เฉพาะบางชนิดในบางท้องถิ่นหรือทั่วราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(กฎกระทรวงนี้ จะให้ใช้บังคับทั่วราชอาณาจักรหรือเฉพาะบางท้องถิ่นก็ได้)

มาตรา ๕๕ ในคราวมีเหตุฉุกเฉินหรือมีความจำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งห้าม หรือจำกัดการออกใบอนุญาตทุกประเภทหรือบางประเภทในชั่วระยะเวลาที่กำหนด หรือจะออกคำสั่งโดยประกาศหรือแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้รับใบอนุญาตส่งมอบอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดแก่เจ้าพนักงานเพื่อเก็บรักษาไว้ หรือจะสั่งให้จำหน่ายเสียก็ได้ ในกรณีที่ต้องให้จำหน่าย ให้นำ (บทบัญญัติแห่ง) มาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม และถ้าไม่อาจปฏิบัติตามที่กำหนดแล้ว จะสั่งให้จำหน่ายแก่กองราชการในราคาอันสมควรก็ได้

คำสั่งนี้ อาจ จะกำหนด ให้ใช้บังคับในบางท้องถิ่นหรือทั่วราชอาณาจักรก็ได้ (หรือเฉพาะในบางท้องถิ่น)

มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตที่ออกให้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ได้เฉพาะตัวผู้รับใบอนุญาต (ห้ามมิให้โอนแก่ผู้อื่น)

มาตรา ๕๗ ห้ามมิให้โอนอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดแก่ผู้ที่มีได้รับใบอนุญาต

มาตรา ๕๘ เมื่อผู้รับใบอนุญาตได้รับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง หรือสิ่งเทียมอาวุธปืนซึ่งได้ส่งเข้ามาตามใบอนุญาตให้ส่งฉบับโตไปพ้นจากอารักขาของเจ้าพนักงานศุลกากรแล้ว แม้ว่าผู้รับใบอนุญาตจะมีได้ส่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง หรือสิ่งเทียมอาวุธปืนเช่นว่านี้เข้ามาครบตามที่อนุญาตไว้ในใบอนุญาตก็ดี ใบอนุญาตฉบับนั้นเป็นอันใช้ส่งไม่ได้อีกต่อไป

มาตรา ๕๙ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง หรือสิ่งเทียมอาวุธปืนที่ส่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่มีผู้รับใบอนุญาตให้ส่ง ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่ถ้าภายในสี่เดือนนับแต่วันที่ของเข้ามาถึง ผู้ส่งได้ยื่นคำร้องขอส่งกลับออกนอกราชอาณาจักร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะส่งอนุญาตก็ได้ เมื่อเป็นที่พอใจว่าผู้ส่งไม่มีส่วนในการกระทำผิดกฎหมาย

มาตรา ๖๐ ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนคนใดย้ายถิ่นที่อยู่ ให้แจ้งการย้ายแก่นายทะเบียนท้องที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันย้าย และถ้าย้ายไปอยู่ต่างท้องที่ให้แจ้งการย้ายแก่นายทะเบียนท้องที่ใหม่ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ย้ายไปถึงอีกด้วย

มาตรา ๖๑ ถ้านายทะเบียนท้องที่ปฏิเสธการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตอาจอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการปฏิเสธเป็นหนังสือ คำอุทธรณ์ให้ยื่นก่อนนายทะเบียนท้องที่ และให้นายทะเบียนเสนอคำอุทธรณ์นั้นต่อรัฐมนตรีโดยมิชักช้า คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้ยื่นคำขอใบอนุญาต

ในกรณีที่มีการอุทธรณ์ ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เพื่อการปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนท้องที่ให้ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามมาตรา ๑๗ หรือให้จัดการจำหน่ายอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนหรือวัตถุระเบิดตามมาตรา ๖๒ ให้นับแต่วันที่ผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีและเมื่อได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีแล้ว การปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนท้องที่นั้น ให้พักไว้จนถึงวันที่ผู้ยื่นคำขอใบอนุญาตได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของรัฐมนตรี

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่ยุติ

มาตรา ๖๒ ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตตาย ให้ผู้ซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด หรือใบอนุญาตของผู้ตายตกอยู่ในความครอบครอง แจกการกระต่ายก่อนนายทะเบียนท้องที่ซึ่ง (ออกใบอนุญาต) ตายอยู่ หรือนายทะเบียนท้องที่ที่ออกใบอนุญาต หรือนายทะเบียนท้องที่ที่ผู้รับใบอนุญาตตายภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ (สิ้นก่งกล่าวแล้ว ตกอยู่ในความครอบครองของตน) ทราบการตายของผู้รับใบอนุญาต

นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้เก็บรักษาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดของผู้รับใบอนุญาตของผู้ตายไว้ชั่วคราว และ ณ ที่ใดก็ได้ตามควรแก่กรณี และถ้ามีข้อโต้แย้งถึงเรื่องสิทธิของทายาท ก็ให้เก็บรักษาไว้จนกว่าข้อโต้แย้งนั้นถึงที่สุด

ภายในกำหนดหกเดือน นับแต่วันที่ผู้รับใบอนุญาตตาย หรือถ้ามีข้อโต้แย้งถึงเรื่องสิทธิของทายาท นับแต่วันที่ข้อโต้แย้งนั้นถึงที่สุด ผู้จัดการมรดกหรือทายาทในกรณีที่ไม่ได้มีผู้จัดการมรดก อาจขอใบอนุญาตใหม่ได้ เมื่อนายทะเบียนได้ออกใบอนุญาตให้แล้ว ให้มอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดนั้นแก่ผู้รับใบอนุญาตใหม่ ถ้าไม่ออกใบอนุญาตให้ใหม่ ก็ให้แจ้งความให้ผู้ขอทราบ และสั่งให้จัดการจำหน่ายสิ่งเหล่านั้นภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันรับคำสั่ง มิฉะนั้นให้นายทะเบียนท้องที่มีอำนาจจัดการขายทอดตลาดสิ่งเหล่านั้น ได้เงินจำนวนสุทธิเท่าใด ให้ส่งมอบแก่ผู้มีสิทธิ

มาตรา ๖๓ ผู้รับใบอนุญาตคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ซึ่งจะ ออกใบอนุญาต ให้ไม่ได้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้แจ้งพฤติการณ์นั้นและส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดและใบอนุญาตให้แก่นายทะเบียนท้องที่ โดยไม่ชักช้า และให้นายทะเบียนท้องที่หรือรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสีย

ถ้าผู้รับใบอนุญาตเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ให้ผู้อนุญาตผู้พิทักษ์หรือผู้ควบคุมดูแล แล้วแต่กรณี มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา ๖๔ ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามความในพระราชบัญญัตินี้ เป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ให้นายทะเบียนท้องที่หรือรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสีย เมื่อได้รับคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดและใบอนุญาตแก่นายทะเบียนท้องที่โดยไม่ชักช้า

ถ้าผู้รับอนุญาตเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นเอนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ให้ผู้อนุญาต ผู้พิทักษ์ หรือผู้ควบคุมดูแล แล้วแต่กรณี มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา ๖๕ บารุขเป็นเครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดซึ่งส่งมอบไว้ตามมาตรา ๖๓ หรือมาตรา ๖๔ นั้น ให้ผู้ส่งมอบจัดการโอนเสียภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ส่งมอบ ถ้าโอนได้ให้นายทะเบียนท้องถิ่นมอบแก่ผู้รับโอนไป แต่ถ้าโอนไม่ได้ ให้นายทะเบียนจัดการขายทอดตลาดภายหลังที่ได้ประกาศและแจ้งให้ผู้ส่งมอบทราบแล้วตามสมควร ได้เงินสุทธิเท่าใด ให้มอบแก่ผู้มีสิทธิ

มาตรา ๖๖ เมื่อมีพฤติการณ์อันสมควรสงสัยว่าผู้รับใบอนุญาตคนไทย จะเป็นผู้ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามมาตรา ๑๓ (๗) (๘) หรือ (๙) นายทะเบียนท้องถิ่นมีอำนาจเรียกประกันหรือค้ำประกันจากผู้รับได้

ถ้าผู้รับใบอนุญาตดังกล่าวแล้ว ทหาประกันได้เป็นที่เชื่อถือไม่ได้ (จนเป็นที่พอใจนายทะเบียน) หรือไม่ยอมทำค้ำประกันภายในเวลาอันสมควรตามที่นายทะเบียนได้กำหนดให้ซึ่งต้องไม่เกินกว่าสามสิบวัน ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ และให้นำมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๗ เมื่อใบอนุญาตสูญหายเป็นอันเสร็จหรือลบเลือนอ่านไม่ออก ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตก่อนนายทะเบียนท้องถิ่นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบเหตุนี้ ถ้านายทะเบียนเห็นว่ามีเหตุผลเป็นที่เชื่อถือได้ ก็ให้ออกใบแทนให้ตามเงื่อนไขของใบอนุญาตเดิม แต่ถ้าใบอนุญาตที่สูญหายได้ค้นในภายหลัง ก็ให้ส่งใบแทนให้แก่นายทะเบียนท้องถิ่นภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ค้น

มาตรา ๖๘ ห้ามมิให้ผู้ใดนำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดผ่านราชอาณาจักรวันแต่จะได้รับหนังสืออนุญาตจากรัฐมนตรี หรือเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้

ผู้นำหนังสืออนุญาตให้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดผ่านราชอาณาจักรจะนำสิ่งเช่นว่านั้นผ่านราชอาณาจักรได้เฉพาะแต่ทางท่าขนส่งกากร ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดไว้ และต้องแจ้งความตามแบบพิมพ์ของกรมศุลกากรแก่พนักงานศุลกากร

เมื่อพนักงานศุลกากรได้รับแจ้งความตามวรรคก่อนแล้ว ให้แจ้งเรื่องให้นายทะเบียน
ท้องถิ่นทราบ ถ้านายทะเบียนท้องถิ่นเห็นเป็นการจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของประชาชนจะ
จัดการควบคุมอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดในระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักร
ก็ได้ และให้ผู้รับหนังสืออนุญาตเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการนั้น

มาตรา ๖๕ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจจำกัดจำนวนร้านค้าและกำหนดจำนวนชนิดและ
ขนาดอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนสำหรับ
การค้าตามที่เห็นสมควร

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๗๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง
หรือวรรคสาม ตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ หรือ
มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับ
หนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๓ มี
ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๗ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน (สิบห้า
ปี) ยี่สิบปีหรือปรับไม่เกิน (ห้าหมื่นบาท) สามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับวัตถุระเบิดตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง
หรือวรรคสาม มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคสอง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดย
อนุโลมตามมาตรา ๕๐ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน
หนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๔ ผู้ใดฝ่าฝืนเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับวัตถุระเบิดตามมาตรา ๒๖ หรือ
มาตรา ๒๘ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๐ มีความผิดต้องระวางโทษปรับ
ไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนายทะเบียน
ท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกิน
หนึ่งร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี และปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๗๗ ผู้รับอนุญาตคนใดฝ่าฝืนคำสั่งซึ่งออกตามความในมาตรา ๕๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๖ วรรคสอง มาตรา ๕๒ หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา ๓๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๕ หรือฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๓๔ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๐ ผู้ใดส่งอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืนฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา ๓๙ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๑๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๘๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๒ วรรคหนึ่งหรือมาตรา ๖๗ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๘๒ ผู้ใดฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติเกี่ยวกับดอกไม้เพลิงตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๓๕ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๑๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๘๓ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับสิ่งเทียมอาวุธปืน มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๓๖ วรรคสอง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๑๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๘๔ ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดไม่ว่าชนิดหรือขนาดใดซึ่งยังไม่ได้รับใบอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าวแล้วมาขอรับอนุญาตเพื่อปฏิบัติการให้ถูกต้องตามกฎหมายพระราชบัญญัตินี้ต่อ นายทะเบียนท้องถิ่นภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ และมีให้บทบัญญัติแห่งมาตรา ๕๓ มาใช้บังคับ

เพื่อการนี้ รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๘๕ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้น ๆ สิ้นอายุ แต่ถ้าผู้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนคนใดจะขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ก่อนใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุก็ทำได้

มาตรา ๘๖ ในการออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ตามพระราชบัญญัตินี้ให้แก่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิงอยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๓ (๔) มาใช้บังคับสำหรับอาวุธปืนตามใบอนุญาตเดิมนั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
.....

อัตราค่าธรรมเนียม

ลำดับที่	ประเภท	บาท
๑	ใบอนุญาตให้ทำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ ๕๐๐๐
๒	ใบอนุญาตให้ค้าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ ๑๕๐๐
๓	ใบอนุญาตให้ประกอบ ซ่อมแซมเปลี่ยนแปลง อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ ๒๕๐
๔	ใบอนุญาตให้ทำดินปืนมีควันสำหรับการค้า	ฉบับละ ๒๐๐
๕	ใบอนุญาตให้ทำดินปืนมีควันสำหรับใช้เอง	ฉบับละ ๕
๖	ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ดังต่อไปนี้ ก. ปืนยาวประจูปาก ปืนอัดลม	ฉบับละ ๒๐
	ข. ปืนอื่น ๆ	ฉบับละ ๕๐
๖ ทวิ	ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว	ฉบับละ ๒๐
๗	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืน	กระบอกละ ๓๐
๘	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืน	ฉบับละ ๒๐
๙	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งกระสุนปืนนอกจาก กระสุนอัดลมจำนวนไม่เกินหนึ่งพันนัด ถ้าจำนวนเกินกว่าหนึ่งพันนัด ให้เรียกเก็บเพิ่ม อีก ร้อยละ หรือเศษของร้อย	ฉบับละ ๒๐
๑๐	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งกระสุนปืนอัดลม ร้อยละ หรือเศษของร้อย	๑
๑๑	ใบอนุญาตให้ซื้ออาวุธปืน	กระบอกละ ๑๐
๑๒	ใบอนุญาตให้ซื้อกระสุนปืนนอกจากกระสุนอัดลม ร้อยละ หรือเศษของร้อย	๒
๑๓	ใบอนุญาตให้ซื้อกระสุนปืนอัดลม ร้อยละ หรือเศษของร้อย	๑
๑๔	ใบอนุญาตให้ซื้อส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ ๕

ลำดับที่	ประเภท	บาท
๑๕	ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ที่นำเข้ามาชั่วคราว	ฉบับละ ๑๐
๑๖	ใบอนุญาตให้ทำวัตถุระเบิด	ฉบับละ ๖๐๐๐
๑๗	ใบอนุญาตให้ค้าวัตถุระเบิด	ฉบับละ ๑๕๐๐
๑๘	ใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งวัตถุระเบิดรวมทั้งเครื่องประกอบและเครื่องอุปกรณ์ หรือเฉพาะเครื่องประกอบ หรือเครื่องอุปกรณ์อย่างเดียว	ฉบับละ ๒๐๐
	ถ้าจำนวนวัตถุระเบิดเกินกว่าสองพันลูกให้เรียกเก็บเพิ่มอีก ร้อยละ หรือเศษของร้อย	๑๐
๑๙	ใบอนุญาตให้มีหรือซื้อวัตถุระเบิดรวมทั้งเครื่องประกอบและเครื่องอุปกรณ์หรือเฉพาะเครื่องประกอบและเครื่องอุปกรณ์อย่างเดียว เพื่อใช้ทำการระเบิดในกิจการต่างๆ	ฉบับละ ๒๐๐
๒๐	ใบอนุญาตให้ส่ง นำเข้า ทำ ค้า หรือมีวัตถุระเบิด เพื่อใช้ในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ทุกจำนวนน้ำหนักหนึ่งร้อยกรัมหรือเศษของร้อยกรัม	๑๐
๒๑	ใบอนุญาตให้ทำ ส่ง นำเข้า หรือซึ่งต่อกันไม่เพลิง	ฉบับละ ๑๐
๒๒	ใบแทนใบอนุญาตดังต่อไปนี้	
	ก. ใบแทนใบอนุญาตให้ทำ ค้า อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิด	ฉบับละ ๒๐
	ข. ใบแทนใบอนุญาตให้ประกอบซ่อมแซมหรือเปลี่ยน ลักษณะอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน	ฉบับละ ๑๕
	ค. ใบแทนใบอนุญาตอื่นๆ	ฉบับละ ๑๐
๒๓	ใบอนุญาตให้ส่ง นำเข้า หรือค้า ซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน	ฉบับละ ๑๐
๒๔	สำเนาใบอนุญาตต่างๆ	๑๐

เลขานุการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๕๕๐ ชื่อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ และมาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ ไม่มีการแก้ไขเหมือนกัน มาตรา ๑๓

ร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เลข) : ในระหว่างมาตรา ๑๓ นี้ อนุมาตรา ๔ ว่าถึงคุณสมบัติของผู้มีสิทธิที่จะมีอาวุธปืนนั้น คุณเทียม ไชยนันท์ ส.ส. ตาก และข้าพเจ้าขอแปรญัตติเพิ่มขึ้นว่า พระภิกษุสามเณรไม่ควรจะให้มียาอาวุธปืนกรรมาธิการบอกว่าภิกษุสามเณรไม่ควรจะให้มียาอาวุธปืนได้ มีผลบังคับเฉพาะเกี่ยวกับการรับมรดกอย่างหนึ่งหรือเป็นคฤหัสถ์อย่างหนึ่งหรือเป็นคฤหัสถ์อยู่แล้ว ต่อมาเมื่อใจศรัทธาไปบวชเป็นพระภิกษุสามเณรแล้วอาวุธปืนนี้จะไม่ต้องโอนไปเป็นของผู้อื่นจึงควรให้พระภิกษุสามเณรมีอาวุธปืน

ประธานสภาผู้แทน : เคี้ยว ชกโทษ ตามรายงานกรรมาธิการนี้ท่านไม่ติดใจหน้า ๓ นี้

ร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เลข) : หน้า ๒ คงได้

ประธานสภาผู้แทน : หน้า ๒ นายเทียม ไชยนันท์ไม่มาแล้วก็ไม่ได้มอบหมายให้ท่านชี้แจงแทน

ร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เลข) : มอบไว้หรือเปล่า

ประธานสภาผู้แทน : ไม่มี
ร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เลข) : ในนี้มี

ประธานสภาผู้แทน : บอกว่านายเทียมสงวนไว้จริง แต่นายเทียมไม่มา สติก็หมดไป

ร้อยตำรวจเอก อภิษฐ์ สงเคราะห์ ราษฎร์ (พระนคร) : ชั้นเดิมพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ประชุมได้ตั้งเป็นกรรมาธิการคนหนึ่ง ครั้นเมื่อประชุมในหน้าที่กรรมาธิการแล้วมีความข้องใจว่าคณะกรรมาธิการมีความเห็นแตกต่างกันไป ข้าพเจ้าแพ้คะแนนโหวตในหน้าที่กรรมาธิการด้วยความจริงใจ เหตุที่กรรมาธิการเหล่านั้นลงมติว่าไม่ยอมตัดมาตรา ๑๓ ข้อ ๔ ออกตามความประสงค์ของข้าพเจ้าเพราะเป็นการสมควรแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่ามาตรา ๑๓ ข้อ ๔ นี้เป็นความสำคัญที่สุดที่ประชาชนทั่วประเทศจะได้รับความยุติธรรมหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ได้คิดที่จะอ่อนน้อมยินยอมตามคำของรัฐบาลเท่าที่ร่างนี้เป็นร่างรัฐบาลเสนอเข้ามา บุคคลทั่วประเทศจะมีอาวุธปืนได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับมาตรา ๑๓ นี้ เป็น

เลขที่นำกล้วอยู่มาก รัฐบาลถือว่ากฎหมายเดิมใช้คำว่าไม่เรียบ ร้อยซึ่งร้ายแรงกว่าชั่วร้าย แต่ความจริงกฎหมายนี้หลีกเลี่ยงจากข้อนั้นมา จะเอาเหตุนี้เข้าใส่ประชาชนอีกมันก็เดือดร้อนอยู่นั่นเอง ไม่ได้ให้ประชาชนมีความสุขเลยหรือให้ประชาชนมีสิทธิที่เขาควรจะมีได้ การที่คณะกรรมการได้ลงมติไปเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าประชาชนไม่ได้รับความยุติธรรม เนื่องจากเหตุผลทั้งนี้ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้เห็น เรื่องที่ขอให้ตัดออกก็เนื่องจากว่ากฎหมายนี้ถ้าประชาชนคนไทยเป็นคนชั่วร้ายเสียหมด คำว่าชั่วร้าย คณะกรรมการไม่สามารถชี้แจงได้ว่าอย่างไรที่เรียกว่าชั่วร้ายเหมือนกับข้อ ๑ ข้อ ๒ ซึ่งว่าบุคคลที่ต้องโทษทำผิดมาคราวนั้นมาคราวนี้ ประชาชนควรได้รับความยุติธรรม คำว่า ชั่วร้ายกินความอย่างสมมติว่าประชาชนเราไม่ได้กระทำความเจ้าหน้าทีท้องถิ่น ผู้ปกครองบ้างเล็กน้อยหรือเรื่องส่วนตัวก็อาจจะเป็นชั่วร้ายที่จะขอ อนุญาตนุชาวุธปืนได้เมื่อชั่วร้ายแล้ว เขาก็ไม่มีสิทธิจะได้รับอาวุธปืน เช่นนี้จะเรียกว่ายุติธรรมที่ไหนถ้าประชาชนให้เงินเจ้าหน้าที่เพียง ๕๐-๕๐ บาทก็มีอาวุธปืนได้ ไม่ชั่วร้าย การชั่วร้ายถือประหนึ่งว่าเป็นเรื่องให้เจ้าหน้าที่ ได้มีกินเงินเดือนพิเศษบ้างในการขออาวุธปืนประชาชนโดยมากที่เป็นอยู่เวลานี้มีอาวุธปืนเถื่อนก็เนื่องจาก

เจ้าหน้าที่ไม่ทำตรงไปตรงมาเป็นส่วนมาก จึงพากันมีอาวุธปืนเถื่อนอยู่ในบ้าน ถึงกับต้องออกบทเฉพาะกาลในกฎหมายนี้อยู่แล้วที่นี่ ถ้าหากว่าเรายังขึ้นใช้คำว่าชั่วร้ายเอาไว้ในกฎหมายแล้ว ประชาชนก็ไม่ได้ได้รับความยุติธรรมอย่างที่ข้าพเจ้าว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้ากล้ารับรองได้ว่าเป็นเรื่องของรัฐบาลเสนอเข้ามาเท่าที่ผู้แทนจังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดราชบุรีก็ได้เป็นผู้เสนอร่างเพื่อช่วยเหลือประชาชนให้มีอาวุธปืนเถื่อนได้แล้ว รัฐบาลก็เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามาพร้อมด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณแทนเอาใจเรื่องประชาชนแค่เสียใจเสียเกินกว่า ผู้แทนแต่ละคนนั้น ๆ สมยอมให้รัฐบาลออกกฎหมายตัดเสรีภาพของประชาชน แม้ว่ามีกรแปรญัตติ คณะกรรมการแถลงว่ากฎหมายนี้จะผ่าน ไปไม่ได้เหมือนอย่างคราวก่อนที่เสนอมาก็อะลุ่มอล่วย ข้าพเจ้าขอให้เดิมทำลงไปหน่อยตามที่คณะกรรมการได้เดิมทำแล้ว โดยใช้คำว่า " อันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน " ในตัวหนังสือแล้วก็น่าดูหรือก แต่เขาก็จะกล้าย ๆ เอาน้ำตาสมาย้อมใจให้ข้าพเจ้าไม่ให้พูดในสภานี้เป็นไปไม่ได้ เพราะไม่ได้ผลเลย ไม่ทราบว่าความชั่วร้ายมีแค่ไหน ถ้าหากคณะกรรมการที่เฝ้าอยู่ ณ ที่นี้เชื่อได้ว่า ความชั่วร้ายของประชาชนคืออะไร

ข้าพเจ้าย่อม ถ้าหากไม่สามารถชี้แจงได้ แล้ว ข้าพเจ้าขอให้สมาชิกในสภานี้เห็นอกของประชาชน พร้อมทั้งจะตัดออกคือความข้อ ๕ โดยพร้อมเพรียงกัน ข้าพเจ้าหวังว่า คณะกรรมการคง ไม่ แก้วตัวว่าข้าพเจ้าว่าเท่าที่ท่าเช่นนี้เป็นการดีอยู่แล้ว หรือขอให้มาทราบนี้ผ่านไปด้วยดีเพื่อเป็นการเอาอกเอาใจให้มาทราบนี้ผ่านไปให้สะดวก ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าสมาชิกที่นั่งฟังเหตุผลของข้าพเจ้าแล้วเห็นว่าประชาชนไม่ได้รับความยุติธรรมเลย ท่านจะให้สมาชิกลงคะแนนในร่างพระราชบัญญัตินี้จะไปได้อย่างไร

พันตำรวจโท พัฒน์ นีลาวฒนานนท์ กรรมการ : ตามที่ท่านสมาชิกได้กล่าวจบเมื่อตะกี้ นี้ ได้อธิบายเพื่อเสนอในข้อแปรญัตตินั้น ความจริงในเรื่องนี้กรรมการก็ได้คำนึงดูแล้วเหมือนกันว่าจะไปรอดหรือไม่ กรรมการขณะนี้ไม่ได้มุ่งหมายจะกระทำเพื่อประจบสมาชิกในฐานะที่จะให้กฎหมายนี้ผ่านไปนั้นหาไม่ได้ กรรมการก็ได้พิจารณาว่า ทุก ๆ ท่านถ้ามีเหตุผลแล้วก็ให้ผ่านไป การที่เดิมนี้ไม่ใช่ด้วยเหตุผลที่ท่านอ้าง การที่เดิมเดิมด้วยเหตุผลที่เหมาะสมจริง ๆ ความจริงที่ท่านว่าเจ้าหน้าที่จะหากินเอาหัวใจของตัวเองนั้น กรรมการขณะนี้ก็ได้คำนึงถึงเหมือนกัน เดิมทีเดียวในพระราชบัญญัติฉบับก่อนที่ยัง

ใช้อยู่ขณะนี้ก็บอกว่าประพฤตินั้นเรียบร้อย คำนึงถึงว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายควรจะเข้าใจแล้วว่าเป็นคำกว้างจนหาขอบเขตมิได้ แต่ทั้งนี้ไม่ใช่ตัดกฎหมายเก่าแต่เมื่อเขียนใหม่ก็อยากให้รัดกุมยิ่งกว่านั้น จึงใช้คำว่า “ ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ” คำว่าประพฤตินั้นชั่วอย่างร้ายแรง ข้าพเจ้าขอเรียนตรง ๆ ว่า คุณเอภัย สงเคราะห์ราษฎรให้พยายามเหลือเกินที่จะตัดให้เห็นว่าเพื่อจะให้ประชาชนได้รับสิทธิเสรีภาพในการมีอาวุธเป็นประจำตัว แต่พวกเราในฐานะกรรมการก็ได้คำนึงถึงประชาชน ๑๐๐% เช่นเดียวกัน แต่ประชาชนประเภทไหนเล่าที่จะให้มีอาวุธปืน และพระราชบัญญัติอาวุธปืนนี้ต้องการคุมอาวุธที่ร้ายแรง เมื่อเป็นอย่างนี้ประชาชนที่เราจะให้ในฐานะเป็นพลเมืองดีแล้ว เราก็ไม่ขัดเพราะกรรมการย่อมรู้ว่าเพราะคนที่มีอาวุธปืนมากแล้วย่อมดีแก่การปกครอง เพราะถ้าคนที่มีทรัพย์มีอาวุธปืนมากก็ไม่มีการปล้น แต่ถ้าคนที่มีทรัพย์แต่ไม่มีอาวุธปืนแล้วก็จะถูกปล้นได้ และถ้าคนร้ายมีอาวุธปืนมากแล้วก็คงไม่เป็นของดีมากนัก เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านเกิดคิดว่าผู้ประพฤตินั้นชั่วอย่างร้ายแรงแล้วควรจะให้มีอาวุธปืนหรือไม่ นี่ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงไม่มีใครอยากให้คนใจร้ายอย่างนี้มีอาวุธปืน เพราะถ้าเกิดไม่ชอบใจ

ใครขึ้นแล้วอาจจะใช้เป็นยิงเมื่อเข้าในสภา
ของเราก็กรีนเครงในเรื่องยังอยู่แล้ว เพราะ
ฉะนั้นสภานี้เราควรระแวกถึงว่าบุคคลใดควร
จะมีอาวุธปืนไว้ ในเรื่องความสงบเรียบร้อย
ของประชาชนนี้เราก็พยายามที่สุดที่จะ
ให้เกิดขึ้นในหมู่ข้าราชการ ส่วนที่ท่าน
สมาชิกบอกว่าที่ใดแก้ไขนั้นเพื่อเป็นการให้
ถูกใจ เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเช่นนั้น ขอให้ท่าน
ศึกษาคูสมมติว่าคนหนึ่งขออนุญาตมีอาวุธปืน
นายทะเบียนบอกว่าไม่ควรอนุญาตเพราะ
ผิดข้อข้อ๔นี้ ผู้ขอก็อาจจะอุทธรณ์ต่อไปได้
ว่าไม่เป็นธรรมหรือไม่เป็นไปตามกฎหมาย
ถ้านายทะเบียนไม่อนุญาตแล้วนายทะเบียน
ก็ต้องอ้างเหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงไม่
อนุญาตถ้าชี้แจงไม่ได้ก็แสดงว่าแก้บกพร่อง
ไม่ใช่ว่าสิทธิ์ขาดอยู่กับนายทะเบียน เพราะ
ฉะนั้นที่กรรมการได้แก้ไขข้อนี้ก็คิดว่าคง
จะเป็นที่พอใจแก่สมาชิกมากกว่าไม่พอใจ
ด้วยซ้ำไป

ร้อยตำรวจเอก เอิบ อินทรภัก
(นครราชสีมา) : ตามที่กรรมการชี้แจง
เมื่อก่อนข้าพเจ้ารู้สึกขงใจ คือ ที่ท่านยกตัว
อย่างถึงใจผู้ร้ายซึ่งได้เข้าชื่อประเภทชั่ว
อย่างร้ายแรง ท่านคิดหรือไม่ว่าพวกโจร
นั้นจะเข้ามาขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่เพื่อมี
อาวุธปืน เพราะถ้าเข้ามาถึงเข้าตระวาง
หมด นี้อนุมตรา ๔ นี้ข้าพเจ้าคิดว่ารวม
ถึงมาตรา ๔ หมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุน
ให้ตัดออก

นายวิเศษ พงษ์พิศิษฐ์ (ชัยภูมิ) :
โดยเฉพาะอนุมาตรา ๔ ของมาตรา ๑๑ ที่
กรรมการเห็นว่าประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง
นี้อาจจะกระทบกระเทือนถึงความสงบ
เรียบร้อยของประชาชน โดยเหตุที่ว่า
กฎหมายเดิมนั้นได้ให้อำนาจแก่นายทะเบียน
ที่จะไม่ออกใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนแก่
บุคคลที่มีที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่งและประ-
พฤดิไม่เรียบร้อย ซึ่งกรรมการเห็นตาม
ร่างเดิมนั้น อาจมีบางกรณีและผู้มาขอใบ
อนุญาตมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ทุกอย่าง
แต่มีความประพฤติไม่เรียบร้อย กล่าวคือ
ว่าพวกนักเลงต่าง ๆ ซึ่งเรายังไม่มีหลักฐาน
ที่จะนำตัวเขามาลงโทษได้ เมื่อบุคคลเหล่านี้
ไปขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนต่อนายอำเภอ
นายอำเภอก็ต้องออกให้แล้วความสงบ
เรียบร้อยของประชาชนก็จะหมิ่นเหม่อย่าง
นี้ ด้วยเหตุนี้กรรมการจึงได้เขียนไว้ใน
มาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๔ โดยที่กรรมการ
เห็นว่าถ้าไม่คงอนุมาตรา ๔ นี้ไว้แล้วความ
สงบเรียบร้อยของสังคมนั้นก็คงจะกระทบ
กระเทือนอย่างยิ่งเหมือนกัน เพราะฉะนั้น
จึงเห็นว่าควรคงไว้ตามร่างที่กรรมการ
แก้มานี้

ร้อยตำรวจเอก อภัย สงเคราะห์
ราษฎร์ (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ
ที่มีผู้แทนสุราษฎร์กับผู้แทนชัยภูมิติดสิทธิ
เสรีภาพของชาวสุราษฎร์กับชัยภูมิขึ้นใน

ขณะนี้ เนื่องจากคณะกรรมการพยายามชี้แจงว่า กฎหมายเดิมใช้คำไม่เรียบร้อย ไม่เป็นการเหมาะสมและไม่ดีจึงได้คัดออก และเปลี่ยนเข้ามาใหม่อย่างนั้นจะเรียกว่าดีอย่างไร ถ้าเห็นของเก่าไม่ดีก็คัดออกหมดแล้วเปลี่ยนใหม่ นี่เพียงแค่เอาไปเติมเล็กน้อยแล้วทำคล้าย ๆ กับวันนี้ใส่เสื้อนอกแพรวพรั่งนี้ก็ใส่เสื้อใน เปลี่ยนใหม่ ท่านกรรมการท่านอย่าดูหน้าปะจุมุกอย่าทำตามใจรัฐบาลหน่อยเถิด อาวุธปืนเถื่อนที่จะอนุญาตนั้นห้ามบุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อเข้ามาขออนุญาตรัฐบาลเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ก็ไม่อนุญาตแล้วผลที่สุดก็เป็นปืนเถื่อนอยู่อีก และก็ต้องรื้อถึงผู้แทนราษฎรต้องมาเสนอพระราชบัญญัติขออนุญาตให้จกทะเบียนอีก อย่างนี้ก็ไม่ไหว และการที่ว่าเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้ราบรื่นนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณที่อยู่ด้วย ความสงบเรียบร้อยราบรื่นนั้นไม่ใช่เพราะมีอาวุธปืนหรือไม่มี อยู่ที่รัฐบาลปกครองดีหรือไม่ดี การออกใบอนุญาตปืนว่าดีหรือไม่นั้น ก็ดูอย่างนายสุวิช พันธ์เศรษฐ ที่รอดตัวมาได้ เพราะฉะนั้น ขอให้คัดออกเสียดีกว่า

นายเทียม ฌ สงขลา กรรมการ :
ข้าพเจ้าเห็นจะยอมเสียคนที่เป็นผู้แทน

ราษฎรที่เสนอพระราชบัญญัตินี้ ความจริงพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้รวมลง ๔๐ กว่าครั้ง การประชุมคราวใดก็นึกถึงคุณอภิย์ สงเคราะห์ราษฎรที่ได้ลาออกกรรมการเสมอ และเนื่องจากข้อตอนุมตรา ๙ ออกนั้น เพราะฉะนั้น กรรมการจึงได้พิจารณาเห็นว่า เราควรจะมีไว้หรือไม่ ประกอบกับการแปรญัตติก็มีคุณอภิย์แปรเข้ามา และมีคุณสงกรานต์แปรแล้วไม่ติดใจ เพราะฉะนั้น การพิจารณาอนุมาตรา ๙ จะพิจารณาที่ถ่วงรอบคอบพิจารณาแล้วถ้าทำตามผู้แปรญัตติจะเสียหายเพราะว่าจะเห็นได้ว่า ในมาตรา ๑๓ ของกฎหมายเก่าเป็นข้อความกว้างขวางเกินไป กรรมการและในฐานะที่เป็นผู้แทนและมีผู้แทนรัฐบาลร่วมด้วย เห็นว่าจะเป็นการกระทบกระเทือนต่อผู้ขออนุญาตจดทะเบียนอาวุธปืนจะเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตหรือคดโกงแก่บรรดาเจ้าหน้าที่ที่ทำการ จึงเห็นว่าแก้ไขให้เหมาะสมเสียจึงได้แก้ไขว่า ความประพฤติไม่เรียบร้อย ในกฎหมายเก่าเป็นความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งข้าพเจ้าได้เสนอสภากราวประชุมคราวก่อนนี้ท่านสมาชิกแปรญัตติก็เห็นว่าควรประนีประนอมก็เพิ่มให้ครบว่าอันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน ถ้าหากว่าจะไม่เอาเสียเลยข้าพเจ้าคิดว่าการขออนุญาตจดทะเบียนปืนนั้นเรา

จะต้องให้แก่บุคคลทุกคนซึ่งมีคุณสมบัติไม่เหมาะสม และบางทีอาจจะให้แก่บุคคล ซึ่งเป็นผู้มีนิสัยสันดาน เป็นผู้ร้าย ไป ได้ก็ ได้ และที่ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างเช่น อย่างเสื้อผ้ายี่ล่งลับ ไป แล้วอย่างนี้เป็น ผู้ที่เป็นโจรผู้ร้ายและเรารู้ยู่ดี แต่ไม่มี หลักฐาน อย่างเสื้อผ้ายี่สุพรรณไม่มีหลักฐาน ก็ดำเนินคดีไม่ได้ ซึ่งก่อกรรมทำเข็ญที่ สุพรรณมาช้านาน แต่เอาหลักฐานที่ไหน ไม่ได้ คดีไม่มีหลักฐานทุกอย่างไม่มีสอบสวนไม่ได้ อย่างนี้เสื้อผ้ายี่ขออนุญาตมี อาวุธปืนได้ ตัดอนุญาตรา ๔ ออกเสื้อผ้ายี่ ก็มีสิทธิขออนุญาตมีอาวุธปืนได้อย่างนี้เป็น ต้น เราจึงได้ให้เขาไว้ดังที่ได้อภิปรายมานี้ และที่เกี่ยวกับพระ ภิกษุสามเณรจะ ให้เพิ่มลงไปนั้น...

ประธานสภาผู้แทน: เอาคนละตอน ให้เสร็จไปคนละคน นี่เอาของคุณฉันท ก่อน

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจอย่างยิ่งในการที่ไค้เข้า มาได้กับท่านกรรมาธิการบัง สักเล็กน้อย ข้าพเจ้าขอสนับสนุนท่านผู้แปรญัตติว่า ให้ ตัดอนุญาตรา ๔ นี้ ออกเสียจากมาตรา ๑๓ เหตุผลที่สนับสนุนก็มีอยู่ว่า ถ้าหากว่าเรา จะมองเห็นอย่างสามัญแล้ว ข้อความใน อนุญาตรา ๔ นี้ เป็นการที่สอดแทรกออกไป อย่างลำบากยากเย็นเหลือเกินว่า ผู้ที่เป็น

นายทะเบียนนั้นจะวินิจฉัยอย่างไร เหตุไค้ จะเรียกว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่าง ร้ายแรง และที่ผู้แทนราษฎรได้เสนอความเห็น ชัดแจ้งมานั้น ข้าพเจ้าขอร้องที่จะ ต้องกล่าวว่า เวลานี้เราได้ประณามประชา ชนของเราว่าเป็นคนชั่วไปเสียหมด เราจะ มีอะไรเป็นเครื่องวัดว่าใครเป็นคนดีหรือ คนชั่ว ข้าพเจ้ามีความเห็นว่ามาตรา ๑๓ นี้ รู้สึกว่าจะเป็นการสมบูรณ์แล้วจาก ๑ ถึง ๔ ข้อ ๑-๒-๓ ก็บอกแล้วว่า บุคคลไค้เป็นผู้ ประพฤติชั่วหรือจะนำความไม่ปลอดภัยมา สู่ประชาชน เช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากว่า เรายังคงอนุญาตรา ๔ นี้ไว้ต่อไปแล้ว กลับ จะเป็นช่องทางให้ผู้เป็นนายทะเบียนนั้นได้ ใช้ดุลยพินิจ คือ คล้าย ๆ กับว่าสภาเปิด ช่องให้แก่ท่านไค้กระทำการแก่ผู้หนึ่งผู้ใด โดยเฉพาะ เพราะฉะนั้น เหตุเสียหายอันนี้ ถ้าเรายังคงไว้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่ายิ่งจะชั่ว ร้ายกว่าเจตนารมณ์ของกรรมาธิการนั้น เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการรอนสิทธิเสรี ภาพของประชาชนเพื่อเป็นการให้ความ ยุติธรรมแก่บุคคลที่เขาควรจะมีสิทธิใน การที่จะขออนุญาตปืนเพื่อคุ้มครองตัวของ เขาครอบครัวและทรัพย์สินสมบัติ เช่นนี้และ โดยที่กฎหมายที่เราได้ปรับปรุงใหม่นี้ก็เพื่อ จะให้เหมาะสมแก่ภาวะการณ์ เพราะฉะนั้น ตามที่กรรมาธิการ ได้มีความเห็นเป็นการ ตรงกันข้ามเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอร้อง ท่านอย่าได้ยืนยันเกินไปเลย ขอให้เห็นอก

เห็นใจแก่ประชาชน เพราะฉะนั้น จึงขอสนับสนุนในการที่จะตัดอนุมาตรา ๔ นี้ออก

ร้อยตำรวจเอก ภิศก พรหมายน
กรรมการ : ข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปรายของบรรดาผู้มีเกียรติหลายท่านที่คัดค้านในอนุมาตรา ๔ นี้ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการใคร่ขอชี้แจงให้บรรดาผู้มีเกียรติได้ทราบ คือว่าข้าพเจ้าเคยเป็นหัวหน้าแผนกทะเบียนอาวุธปืนมาแต่เดิม ใคร่จะเรียนว่าพระราชบัญญัติอาวุธปืนนี้มีความสำคัญแค่ไหน เพียงไร เพราะว่าในประเทศไทยเรามีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนและบรรดาวัตถุระเบิดอะไรต่าง ๆ จึงฉีกกับบางประเทศเขาที่ไม่ควบคุม แต่ประเทศไทยเราคุม จึงต้องมีกฎหมาย ที่นี้ขอให้บรรดาท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายให้เห็นอกบรรดาเจ้าพนักงานปกครอง ในฐานะที่เขาทำหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองควรจะได้ใช้ดุลยพินิจพิจารณาว่า ประชาชนของเขาที่เขาปกครองอยู่นั้นผู้ใดควรจะมีอาวุธปืนบ้าง คือหมายความว่าปืนที่เขาให้ไปนั้นจะไม่กลับมายิงเขาขึ้น จะให้มีอะไรยืนยันต่อกฎหมายสักข้อหนึ่งว่า การที่จะอนุญาตก็ตีการที่จะพิจารณาก็ดี ตามที่เราเขียนไว้เราให้อำนาจแก่เขาในทางที่เขาเป็นผู้ปกครองและรักษาความสงบเรียบร้อย ถ้าเราไม่เขียนไว้แล้วอย่างที่คุณเทียม ๆ กล่าวแล้ว

แต่เป็นผู้มีความประพฤติเกะกะเกร และทางสอบสวนก็ปรากฏว่าความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นต้นว่า เป็นหัวหน้าของโจรอย่างมีอิทธิพลอย่างนี้ถึงหากคนไปยิงผู้แทนได้ อาจจะมีได้ผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่อันอาจแต่ว่าความประพฤติแกล่ไม่ดี หมายความว่าแกล่เหลวแหลกเหลือเกินในหลังจาก ถ้าเราไม่วางบทเช่นนี้ไว้แล้ว แกล่ขอมากก็ต้องให้เขาทั้ง ๆ ที่เราวางบทไว้ตามอนุมาตรา ๔ นี้ก็ดี เราให้สิทธิตามทะเบียนขั้นต้น ได้ส่งอนุญาตตามคำขอของเขาและมีสิทธิอุทธรณ์ ไปยังรัฐมนตรีได้การที่จะอุทธรณ์ก็ยื่นตามระเบียบ ซึ่งเมื่อทางฝ่ายนายทะเบียนได้รับคำร้องแล้วส่งมายังกระทรวงผ่านคณะกรรมการกระทรวงซึ่งเมื่อคณะกรรมการได้พิจารณารอบคอบแล้วบุคคลแต่ละคนเขาอุทธรณ์มาแค่ไหนเพียงไร ไม่ใช่เด็ดขาดแก่นายทะเบียนท้องถิ่นจะอุทธรณ์ได้ต่อเมื่อนายทะเบียนขั้นต้นส่งอนุญาตว่าผิดเงื่อนไข ก็อุทธรณ์เข้ามา คำสั่งรัฐมนตรีนั่นเองเป็นคำสั่งที่ดูว่าจะให้หรือไม่ให้เป็นวิธีปฏิบัติ ซึ่งท่านผู้แทนผู้มีเกียรติพลิกดูได้ มาตรา ๖๑ เขียนไว้ถ้ามีการไม่อนุญาตตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติ นี้ก็อุทธรณ์ไปยังรัฐมนตรีได้ซึ่งมีเงื่อนไขไว้เหมือนกัน ไม่ใช่จำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล แต่อย่างไรก็ดีขอให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายเข้าใจไว้ด้วยว่า

อาวูรป็นเป็นวัตถุที่ร้ายแรง บุคคลที่จะมีได้ ต้องไว้เนื้อเชื่อใจว่าเขามีความรอบคอบที่ เขาสมควรจะใช้หรือไม่ใช้ ถ้าไม่วางบทบัญญัติไว้ให้เป็นไปตามตุลยพินิจของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าคนไทยทุกคนมีป็นได้จะเกิดยุ่งเหยิงยิ่งกว่านี้ สภาพการณ์บ้านเมืองเป็นอย่างไร ท่านทั้งหลายก็ทราบแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ยืนไว้ตามร่างกรรมาธิการ

ประธานสภาผู้แทน : เฉพาะอนุมาตรา ๙ พอกันที ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าเฉพาะอนุมาตรา ๙ นี้เห็นสมควรจะลงมติได้หรือยัง ผู้ใดเห็นว่าควรลงมติได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าการให้อภิปรายกันต่อไป

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าลงมติได้ ผู้ใดเห็นสมควรคัดค้านมาตรา ๙ ออกตามคำแปรญัตติของคุณอภิ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๗ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามกรรมาธิการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๔๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าให้เป็นไปตามกรรมาธิการ ขอพักชั่วคราว

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔ นาฬิกาตรง

พักประชุมเวลา ๑๒.๑๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ยบัตินี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป มาตรา ๑๓ นี้มีผู้แปรญัตติหลายคน แต่ที่สงวนไว้มี ๒ ท่าน คือ ร้อยตำรวจเอก อภัยกับคุณเทียม ไชยนันท์ ปัญหาของคุณเอมยได้ลงมติไปแล้ว และที่ยังมีเหลือของคุณเทียม ไชยนันท์นั้น เมื่อเช้านี้ข้าพเจ้าไม่ทันดูว่าได้มอบให้ คุณสงกรานต์ อภิปรายแทน เชิญ

ร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ์

(เลย) : มาตรา ๑๓ นี้ เป็นมาตราที่บัญญัติถึงคุณสมบัติของผู้ที่ขออนุญาตให้มีอาวูรป็นนั้น ข้าพเจ้าได้แปรญัตติเพิ่มเข้าเป็นอนุมาตรา ๑๐ ว่า " พระภิกษุและสามเณร " ให้พระภิกษุสามเณรนี้อยู่ในข้อยกเว้นซึ่งไม่จำเป็นต้องมีอาวูรป็นตามพระราชบัญญัติอาวูรป็นเท่าเราจะเห็นว่า พระภิกษุสามเณรนี้ได้ห้ามไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากว่าประเทศไทยเรานับถือพระพุทธศาสนาเป็นหลักใหญ่ และทางราชการได้รับรองพระภิกษุสามเณรนั้นนอกจากเครื่องอัฐบริขาร มีบาตร ทัพพี เข็ม เครื่องกรองน้ำ อะไรเหล่านี้ นอกจากพระภิกษุสามเณรศาสนาของเราที่ห้ามไว้ จริงอยู่ท่านอาจจะว่า ตฤพัตถ์ที่สละครอบครัวไปบวชเป็นพระภิกษุ

สามแฉกรัถี หรือผู้ที่ได้รับมรดกก็ตี ถ้าหากว่าบัญญัติห้าม พระภิกษุสามเณร ไว้แล้ว พระภิกษุสามเณรเหล่านั้นก็มีไม่ได้ แต่อย่าลืมว่าพระภิกษุสามเณรเมื่อเรา ไม่มีแล้วจะไปรับมรดกก็ไม่ได้ เมื่อรับมรดกไม่ได้ทำนาก็ไม่ตั้งพะวงทางนี้ และเมื่อสละไปบวชแล้วก็ต้องประพฤติตามพระวินัย จำเป็นต้องโอนมรดกให้คนอื่นไป หรือไปฝากไว้กับคนอื่นก็เกิดขัดกันได้ จริงอยู่ แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยปรากฏว่าพระภิกษุสามเณรไม่มาขอมีอาวสุบิณนั้น เพราะเราบัญญัติห้ามไว้ แต่เราเปิด ไว้ถ้าจะมีพระภิกษุสามเณรมาขอเมื่อครั้งนั้นนายทะเขียนก็ยังไม่มีส่วนออกนอกจากนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอเป็นอนุมาตรา คือบัญญัติห้ามมิให้พระภิกษุสามเณรมีอาวสุบิณ

นายเทียม ณ สงขลา กรรมการ : การที่ท่านแปรญัติให้ช่วยตัดมาตรา อนุมาตรา ๒ และอนุมาตรา ๓ ออก และขอเพิ่มอนุมาตรา ๑๑ นั้นคณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าจะยอมตามนั้นไม่ได้ เพราะเหตุว่าอนุมาตรา ๒ และอนุมาตรา ๓ นี้เห็นว่าไม่จำเป็น เพราะโดยทั่วไปแล้วแม้ต่างประเทศในการกำหนดคุณสมบัติไม่มีพระราชาบัญญัติอาวสุบิณประเทศไหนห้ามไว้ และเขาไม่ได้ห้ามพระหรือบวชหลวงของญวนบิณไม่ได้ ที่เห็นเขาไม่ได้ไว้ก็คิดว่าคงมีข้อบังคับพระราชาคณะหรือพระวินัยอื่นที่ห้ามพระภิกษุสงฆ์คือ

อาวสุบิณอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นขออนุญัตกเป็นเรื่องของนายทะเขียนที่จะไม่ได้ก็ได้นี้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งที่ไม่ได้ใส่ก็เพื่อประโยชน์ของพวกเราหรือสมาชิกที่จะถูกกระทบกระเทือนเข้า ถ้าขึ้นใส่ไว้แล้วซึ่งสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย ซึ่งถ้าขึ้นไปบวชเป็นพระภิกษุสงฆ์เข้าหรือข้าราชการลาอุปสมบทชั่วคราวเวลา ๓ เดือน ก็จำเป็นต้องขายบิณหรือถูกถอนไปอนุญัตอาวสุบิณซึ่งจะเป็นการเสียสิทธิเป็นอย่างมาก เราจะเห็นว่าผู้ที่เป็นเจ้าของอาวสุบิณนี้เมื่ออุปสมบทในพระศาสนาเป็นพระภิกษุแล้วก็ยังคงเป็นเจ้าของมันได้โดยที่ฝากฝังไว้กับญาติมิตรหรือโยมอุปฐากให้ครอบครองไว้จนกว่าจะสึกออกมา โดยที่เราได้กำหนดไว้ตามกฎหมายเดิมในคำวิเคราะห์ศัพท์ในมาตรา ๔ ให้หมายความว่า ผู้ที่รับฝากนั้นก็ต้องมีคุณสมบัติจึงรับฝากได้ กฎหมายเก่าฝากไม่ได้ ทั้งนี้ ก็เป็นการประสานกันอยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรให้เป็นไปตามผู้แปรญัติขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าการรับที่กรมการศาสนาเสนอขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าคำ
แปรญัตติของคุณเกษม ไชยนันท์ ตกไป
ต่อไปเป็นของคุณพร มะลิทอง

นายพร มะลิทอง (ธนบุรี) : สำหรับ
อนุมาตรา ๕ นี้ ตามที่ คุณเอกชัย สงเคราะห์
ราษฎรฯ เฝ้าไป แต่ยังมีที่กรรมาธิการแก้ คือ
เพิ่มเติมเข้ามา.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษท่าน
ชั้นเห็นจะพูดไม่ได้แล้ว คือว่าข้อบังคับ
ข้อ ๔๒ บอกว่า “ถ้าที่ประชุมลงมติเห็น
ด้วยคำแปรญัตติหรือที่มีการแก้ไขในมาตรา
ใดแล้ว มิให้สมาชิกเสนอหรือแปรญัตติเพื่อ
เปลี่ยนแปลงมตินั้นอีก” เมื่อกันพิจารณา
ถึงญัตติของคุณเอกชัย ฯ ข้าพเจ้าได้ถาม
ว่าผู้ใดเห็นสมควรเป็นไปตามกรรมาธิการ

นายพร มะลิทอง (ธนบุรี) : มิได้
เมื่อที่ท่านประธานถามว่าให้ตัดหรือ.....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านไม่ได้
ทักท้วงเมื่อคืนนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งประเด็นผิด
ข้าพเจ้าถามว่าเห็นตามคุณเอกชัย ฯ หรือตาม
กรรมาธิการ ข้าพเจ้าได้เอารายงานมาดูแล้ว
ท่านไม่ได้ทักท้วงในเวลานั้น เพราะฉะนั้น
ก็ให้เป็นไปตามข้อบังคับข้อ ๔๒ ผ่านไป

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๑๔ ไม่
มีการแก้ไข มาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๗, ๑๘,
๑๙, ๒๐, ๒๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๑ ทวิ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) :

เฉพาะมาตรา ๒๑ ทวิซึ่งกรรมาธิการร่าง
ขึ้นมาใหม่นี้ ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วมี
ข้อที่เห็นว่าไม่เหมาะสมอยู่ ๒ ประการ
ประการที่ ๑ นั้นกรรมาธิการนี้มารับรองใน
พระราชบัญญัตินี้ให้บุคคลพกอาวุธปืนไป
ไหนก็ได้โดยได้รับอนุมัติจากข้าหลวงประจำ
จังหวัด ในชั้นนี้เหตุเจตนาของกรรมาธิการ
นั้นแล้วข้าพเจ้าเห็นชกบด้วยที่ว่าบุคคลมี
ทรัพย์สินแล้วควรจะใช้ทรัพย์สินนั้นได้ แต่ที่
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยนั้นเพราะว่า กฎหมาย
อย่างนี้ได้มีอยู่แล้ว ๒-๓ ฉบับ คือ ๑
พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่
พ.ศ. ๒๔๕๗ ๒. พระราชบัญญัติระเบียบ
บริหาร ในบทกฎหมายนั่นเองได้กล่าวไว้
ว่า ถ้าหากว่าบทกฎหมายใด ๆ มิได้บัญญัติ
ไว้ให้เป็นหน้าที่ของผู้ใดแล้วให้ถือว่าเป็น
หน้าที่ของนายอำเภอหรือคณะกรรมการ
อำเภอ และในกฎหมายลักษณะอาญาซึ่ง
กรรมาธิการคงท้วงโยว่า ห้ามมิให้บุคคล
พาสัตว์ราวุชไปในถนนหลวง นอกจากจะ
ได้รับอนุญาตจากพนักงาน ในทางปฏิบัติได้
มีการตีความของเจ้าหน้าที่ว่า คนที่จะ
อนุญาตได้นั้นคือ ข้าหลวงประจำจังหวัด
และอธิบดีตำรวจ การวินิจฉัยเช่นนั้นก็ไม่ได้
เด็ดขาดลงไปถึงเป็นวิธีปฏิบัติ แต่ข้อเท็จ
จริงแล้วได้ปรากฏแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าการ
มิได้วินิจฉัยอย่างใดในชั้นนี้ โดยถืออยู่ว่า

ถ้าหากว่าอำเภอก่อนในตำบลทกกฎหมายรับรอง
 ให้นายอำเภอ คณะกรรมการอำเภอ ทัว
 อย่างที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้ก็เคยมี ก็ต้องมีผู้
 พาอาวูธขึ้นไป โดยได้รับอนุญาตจากนาย
 อำเภอและคณะกรรมการอำเภออีกคนหนึ่ง
 ก็จับไป เขาคือผู้ว่าได้รับอนุญาตจากนาย
 อำเภอแล้ว ซึ่งได้อุญาตตามพระราช
 บัญญัติลักษณะปกครองท้องที่และพระราช
 บัญญัติระเบียบบริหาร ในที่สุดอัยการก็ไม่
 สั่งฟ้อง เพราะถือว่าเป็นการปฏิบัติชอบ
 เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วถ้าหากว่ากรรมการ
 เขียนขึ้นมาอย่างนี้โดยที่กฎหมายนี้เป็น
 กฎหมายพิเศษย่อมยกเว้นกฎหมายทั่วไป
 ผลจะเกิดขึ้นว่าถ้าใครพาอาวูธขึ้นไปแล้ว
 ก็จะต้องไปขออนุมัติจากข้าหลวงประจำ
 จังหวัด ก็ถ้าหากว่าเป็นอย่างนั้นแล้ว วิธี
 ปฏิบัติ ไม่เป็นการสะดวกเพราะจังหวัด
 หนึ่ง ๆ นั้นย่อมอยู่ห่างไกลจากที่ตั้งจังหวัด
 เป็นส่วนมาก การที่พาอาวูธขึ้นไปไหน
 เพื่อเป็นการป้องกันตัว อย่างนี้ปัจจุบันนี้ก็มี
 มากขึ้น เมื่อขอให้อนุมัติกรรมการจังหวัด
 เรื่อยไปนั้นเวลาก็ไม่พอ กฎหมายฉบับนี้
 ควรจะตั้งอำนาจคณะกรรมการมีสิทธิอนุ
 ญาติได้ยกเสีย ถ้าเช่นนั้นความหวังดีของ
 กรรมการจะเป็นผลร้ายต่อประชาชน ข้อ
 เที่ยงจริงจังหวัดที่จะเดินทาง ไปนั้นบาง
 จังหวัด ๑๕ วันกว่าจะถึงถ้าจะมีไปขอ

อนุญาตมีอาวูธขึ้นไปเพื่อไปติดตามผู้ร้ายไป
 ลักขัง หมาย ก็ขัดข้อง ข้อเท็จจริงที่จะ
 วินิจฉัยกฎหมายก็ต้องวินิจฉัยให้เป็นหลัก
 ฐาน ตามถนนหลวงที่เป็นสาธารณสถาน
 เป็นที่ใช้ไปมาได้นั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นภัย
 มากกว่าปลอดภัย ถ้ากรรมการตั้งมาตรา
 ๒๑ ทวินั้นแล้วบุคคลก็พาอาวูธขึ้นไปไหนได้
 อีกประการหนึ่งการพิจารณาร่างกฎหมาย
 อาญาฉบับใหม่ก็ให้สิทธิบุคคลที่จะพาไป
 ได้เหมือนกัน ถ้าหากว่าตั้งมาตรานี้ออก
 ประชาชนก็ให้สิทธิตามกฎหมายเดิมก็ขอ
 อนุญาตต่อคณะกรรมการอำเภอก็คล้าย
 กฎหมายเดิมเมื่อไม่ตั้งมาตรา ๒๑ ทวินั้น
 ออกและเพิ่มว่า ไม่ต้องขออนุญาต และ
 เป็นทางที่กรรมการจะต้องคำนึงเหมือน
 กันว่าทำความหนักใจให้แก่เจ้าหน้าที่รักษา
 ความสงบมากกว่า ที่กรรมการแก้เป็น
 ผลร้ายแก่ประชาชนและไม่เป็นผลดีแก่การ
 ปกครองและรักษาความสงบอะไรเลย ขอ
 ให้สภานี้ตั้งมาตรา ๒๑ ทวินั้นมาตรา

นายเทียม ณ สงขลา (กรรมการ):
 เมื่อฟังคำอภิปรายของสมาชิกผู้มีเกียรติ
 เมื่อก่อนแล้วก็แต่ฟัง แต่ท่านอ่านกฎหมาย
 ผิดไปหน่อย ข้าพเจ้าก็ได้ดูจากพระราช
 บัญญัติต่าง ๆ มาประกอบกันหลายฉบับ
 โดยเฉพาะพระราชบัญญัติปกครองท้องที่
 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารกิติ คณะ

กรรมวิธีการได้เอาใจใส่เป็นอย่างมาก นอกจากเป็นผู้เสนอร่างกฎหมายนี้แล้ว ข้าพเจ้าเคยทำหน้าที่ทะเบียนมาเป็นเวลานาน หน้าที่นายอำเภอตามพระราชบัญญัติปกครองท้องที่ ในครั้งนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเป็นที่น่าเสียดายว่าไม่มีอำนาจเลยในการที่จะอนุญาตให้คนพาอาวุธปืน ที่มีหน้าที่แต่ไม่ใช่มีอำนาจ หน้าที่นั้นอนุญาตให้เขาพกปืนไม่ได้ผิดกฎหมาย นั่นเป็นหน้าที่ไม่ใช่อำนาจ ขอโปรดดูเสียใหม่ ที่ท่านว่าตามพระราชบัญญัติกฎหมายอาญาใหม่นั้นที่กรรมวิธีการกำลังพิจารณานั้นก็มีบัญญัติบางมาตรา อนุญาตให้พกอาวุธปืนไปได้ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าคณะกรรมการ การพิจารณาอาวุธปืนนี้กฎหมายใหม่ยังไม่ออกก็ต้องไม่คำนึงถึง ต้องคำนึงถึงกฎหมายใหม่ที่ใช้ อยู่ในขณะนี้ตามกฎหมายอาญาที่ว่าห้ามไม่ให้พาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะสถานหรือชุมนุมต่าง ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้ามีร่างกฎหมายอาญาข้าพเจ้าเชื่อว่าอีก ๕ ปีก็ยังไม่ออกใช้ จึงให้มีบทบัญญัติไว้ใหม่เสีย เพราะเวลานี้พิจารณาถึงมาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๐ กว่า ๆ เท่านั้น กฎหมายอาวุธปืนมาตรานี้ก็ให้สอดคล้องกันกับกฎหมายอาญาและให้ใช้ได้ผลบังคับโดยชัดเจน ไม่คลุมเคลือดังที่เป็นอยู่ในเวลานี้ เพราะเหตุว่าในเวลานี้แม้แต่ขีปนาวุธก็

ได้เคยออกไปอนุญาตให้ผู้ใดนำอาวุธปืนติดตัวไปได้ก็ดี แต่นั่นก็เป็นเหตุในฐานะอธิบดีตำรวจซึ่งมีหน้าที่ในการสั่งจับกุมคือหมายความว่าผู้ใดเห็นผู้ที่พกอาวุธปืนแล้วให้ปล่อยไป อย่าจับกุมเลย นั่นเห็นแล้วว่าอธิบดีตำรวจก็ไม่มีอำนาจ เพราะฉะนั้นเราจึงปรับปรุงให้ดีขึ้น จึงขอยื่นไว้ตามนี้

นายนาถ เงินทาบ (มหาสารคาม):
ข้าพเจ้าไม่ติดใจในปัญหาที่กรรมวิธีการได้แก้ไข แต่ว่าจิตใจในปัญหาแห่งคำพูดและถ้อยคำ ...

ประธานสภาผู้แทน: เดียว ปัญหา มีขณะนี้เพียงว่า จะเอาถึงไว้ตามนี้ ถ้าไม่เอาก็เอาออกหมดเลยทีเดียว จะเปลี่ยนแปลงถ้อยคำไม่ได้

นายนาถ เงินทาบ (มหาสารคาม):
ในความเห็นนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยสำหรับข้าหลวงประจำจังหวัด ควรให้เลยไปถึงนายอำเภอหรือคณะกรรมการอำเภอด้วย

ประธานสภาผู้แทน: เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปราย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา):
เท่าที่ข้าพเจ้าได้ยินกรรมวิธีการกล่าวเมื่อขณะนี้ พูดถึงอำนาจและหน้าที่ ทำให้ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมกรรมวิธีการจึงเข้าใจอย่างนั้น กฎหมายข้าพเจ้าก็ไม่ได้ดู แต่ท่านว่าเมื่อที่พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่เขียนไว้ว่า ให้เป็นหน้าที่ของกรรมการ

อำเภอ การที่จะให้เป็นหน้าที่ของกรมการอำเภอ นั้น กรมการอำเภอจำเป็นต้องกระทำอยู่แล้ว ทำไมท่านจึงจะว่าไม่มีอำนาจ ทำไมท่านจึงเข้าใจอย่างนั้น ทว่าบทข้าพเจ้าก็ไม่ได้ดู กฎหมายกล่าวว่ามีกรมการอำเภอมีหน้าที่ทำอย่างนั้น ท่านไปเข้าใจว่าไม่ใช่อำนาจของกรมการอำเภอนี้ ขอให้วินิจฉัยดูว่า เราจะเอาบทบัญญัตินี้ไว้ตามที่กรมการให้เหตุผลหรือไม่ เพราะเท่าที่กรมการกล่าวมาว่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ไม่ได้ให้อำนาจไว้ เพียงแต่ให้หน้าที่เท่านั้น ขอให้สภาพวินิจฉัยดูว่า เมื่อกฎหมายให้หน้าที่แล้ว ท่านกลับตีความว่าไม่มีอำนาจเช่นนี้ ขอให้วินิจฉัยชนทั้งหลายวินิจฉัยดูเถาะว่าจะควรเอาตามกรมการนี้หรือไม่ และข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดมากนัก เพราะฉะนั้นขอสนับสนุนว่าควรจะต้องตัดออก

นายเทียม ฒ สงขลา (กรมการ): ความจริงไม่น่าจะต้องชี้แจงกฎหมายกันมาก เพราะคำว่าหน้าที่กับอำนาจติดกันอยู่แล้ว ผู้ที่ให้หน้าที่ไม่ให้อำนาจ ให้หน้าที่กว่าตถนน เทกระโถน แล้วตามที่ทราบกันอยู่แล้ว อำเภอในหน้าที่จนกระทั่งเป็นกระโถนท้องพระโรง ทราบกันอยู่แล้ว บางอย่างก็หน้าที่เท่านั้น ไม่ใช่ให้อำนาจ และเท่าที่สมาชิกผู้หนึ่งท้วงติงว่า ควรให้อำนาจไปถึงนายอำเภอด้วยนั้น ที่แรกก็

เห็นด้วย แต่เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าจะเลยมากไป .เดียวจะกลายเป็นแมงกิ้งกือ

ประธานสภาผู้แทน: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรให้ตัดออกทั้งหมดในมาตรา ๒๑ ทวินี้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๔ นาย

ประธานสภาผู้แทน: ผู้ใดเห็นสมควรให้คงไว้ตามกรมการ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน: เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงให้คงไว้ตามกรมการ

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตราธานี): ข้าพเจ้าขอพูดในมาตรา ๒๑ ทวินี้ แต่เป็นคนละแง่ที่คนใหญ่ ๆ พูด

ประธานสภาผู้แทน: พูดไม่ได้ มาตรานี้ตกลงให้คงไว้ตามนี้แล้ว

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตราธานี): ให้คงไว้ไม่ให้ตัดออก แต่ข้าพเจ้าพูดในฐานะที่กรมการเพิ่มมา แต่คนละแง่กับคนใหญ่

ประธานสภาผู้แทน: ไม่ได้ประเด็นหนึ่งมี ๒ ช่องเท่านั้น คือว่าให้คงไว้ก็คงไว้ให้ตัดออกก็ตัดออกทั้งหมด

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตราธานี): ข้าพเจ้าขอเปลี่ยนแปลง

ประธานสภาผู้แทน: ข้อบังคับ
เปลี่ยนไม่ได้ ลงมติแล้ว ถึงคนละแ่งก็
ไม่ได้

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตร-
ธานี): ประเดี้ยว ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน: นั่งเดอะผิด
ข้อบังคับ ข้าพเจ้าอยากจะยอม แต่ไปไม่
ได้ ข้อบังคับไม่เปิดช่องให้ ไม่ได้ ไม่ได้
ลงมติแล้วขอให้นั่งเดอะ ขอให้เลขาธิการ
อ่านต่อไป

เลขาธิการรัฐสภา: มาตรา ๒๒
มาตรา ๒๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๔
มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา
๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๒ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓๓ มีการแก้ไขโดยกรรมาธิการ

นายเทียม ณ สงขลา (กรรมาธิการ):
ท่านสมาชิกโปรดพลิกดูมาตรา ๓๓ ขอให้
กรุณาเติมคำสองคำ คือว่ามาตรา ๓๓ หน้า
๘ “ห้ามมิให้จำหน่ายอาวุธปืนหรือเครื่อง
กระสุนปืนแก่ผู้ที่ไม่ได้รับใบอนุญาตให้ซื้อ
หรือ” เติมคำว่า “ซื้อหรือ” ระหว่าง “มี”

เลขาธิการรัฐสภา: มาตรา ๓๔ มี
การแก้ไข มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา
๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ ไม่มีการ
แก้ไข มาตรา ๔๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา
๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔
และมาตรา ๔๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๖

ร้อยตำรวจโท สงกรานต์ อุดมสิทธิ
(เลย): มาตรา ๔๖ เป็นบทบัญญัติถึง
เรื่องดอกไม้เพลิง ดอกไม้เพลิงนี้หมายถึง
พลุไทยพลุฝรั่ง ตะไล ฯลฯ อะไรเหล่านี้
ทั้งนั้นเป็นดอกไม้เพลิง เพราะฉะนั้น ใน
มาตรา ๔๖ ทวิบท “ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ส่ง
นำเข้า หรือค้าซึ่งดอกไม้เพลิง เว้นแต่จะ
ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่น”
ตามที่คุณเทียม ไชยณรงค์เสนอ ข้าพเจ้าขอ
เติมคำว่า “ใช้” ต่อท้ายคำว่า “ทำ” อีก
หนึ่งครั้ง ก็คือการที่รับใบอนุญาตไปแล้วจะ
ไปใช้ดอกไม้เพลิงเหล่านี้ก็ได้รับอนุญาต
เสียก่อนเพื่อเป็นการป้องกันว่าจะใช้ ณ
สถานที่ใด ในกรณีใด ทั้งนี้เพื่อความปลอด
ภัย หนังสือพิมพ์คราวก่อนได้ลงว่าแฉะ
หรือนาคอะไรขึ้นไปปลิวเหาะบนฟ้าบน
อากาศเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของดอกไม้เพลิง
เหล่านี้เป็นอันตรายร้ายแรงเหมือนกัน ยิ่ง
เป็นพลุเมืองไทยด้วยแล้วทำให้ระเบิดแตก
ซึ่งไม่เหมือนกับของพลุฝรั่ง พลุของฝรั่ง
นั้นตูมขึ้นไปจะเป็นแหม่มกวางร่มกวางกรด
อะไรพอฟังได้ เป็นของไทยแล้วอันตราย
มาก เห็นควรหรือยังว่าเมื่อเวลาจะใช้ควร
ได้รับอนุญาตเสียก่อน จริงอยู่เล็กๆ น้อยๆ
อย่างประทัดของญี่ปุ่นปักๆ แปะๆ ก็
เป็นธรรมดา แต่เวลานี้ก็ควร เพราะไม่รู้
ว่าเสียงปืนหรือเสียงประทัด จึงเห็นควร
ห้ามไว้ด้วยว่าจะมีการจุดหรือการใช้ดอกไม้
เพลิงนี้ควรได้รับอนุญาตด้วย

นายเทียม ฌ สงขลา (กรรมวิธีการ) :
ความจริงมาตรา ๔๖ นี้ได้คัดข้อความจาก
มาตรา ๓๗ ของกฎหมายเดิมมาทั้งต้น และ
ไม่มีการแก้ไขเลย เพราะกฎหมายเดิมถือว่า
มีความผิดร้ายแรงมากนัก หากจะใช้ข้อ
อนุญาตแล้วไม่มีใครขายเลย ที่นี้ในทาง
ปฏิบัติแล้ว กระทรวงมหาดไทยก็ควบคุม
อยู่ จะจุดในที้อย่างไรก็มีการควบคุมอยู่
จึงขอยืนยันไว้ตามนั้น

ประธานสภาผู้แทน: ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นตามคำแปร
ญัติติของคุณเทียม

มีสมาชิกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาผู้แทน: ท่านผู้ใดไม่
เห็นด้วย ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๖ คน

คำแปรญัติติเป็นอันตกไป ต่อไป
มาตรา ๔๗

เลขาธิการรัฐสภา: มาตรา ๔๗
มาตรา ๔๗ ทวิ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) :
ข้าพเจ้าตั้งใจนึกเดี่ยวที่กรรมวิธีการให้รัฐ-
มนตรีต้องอนุมัติในทะเบียนท้องที่ ที่ตั้งใจ
อย่างนี้ก็ด้วยมีเหตุผลในทางปฏิบัติตามบท
กฎหมาย ข้าพเจ้าอยากขอความตกลงกับ
กรรมวิธีการเพื่อให้ตรงกับทางปฏิบัติเพราะ
ว่าในเรื่องนี้เราได้เคยถกเถียงกันแล้วว่างาน
ประจำนั้นไม่ควรให้รัฐมนตรีเข้าไปยุ่งและ

เรื่องการอนุมัติให้ทำดอกไม้เพลิงหรือเรื่อง
อนุญาตบินนี้เป็นปัญหาธรรมดา หรือถ้า
เอาอย่างนี้แล้วงานของรัฐมนตรีก็จะต้อง
เพิ่มขึ้นโดยไม่จำเป็น และไม่ใช่นโยบาย
อะไร ควรจะเป็นเจ้ากระทรวง หรือปลัด
กระทรวง หรืออธิบดีตำรวจจะดีกว่า เพราะ
ฉะนั้น คัดออกเสียดีกว่าเพราะว่าไม่จำเป็น
เพิ่มเฉย ๆ มันก็ไม่ให้ผลอะไร อย่างน้อย
ท่านเห็นชอบเรื่องทีปฏิบัติและอยากจะ
ประนีประนอมกัน เมื่อแก้แล้วก็อยากจะให้
ดีที่จะทำกันได้ อยากจะถามว่าจะเห็น
อย่างไร

นายเทียม ฌ สงขลา (กรรมวิธีการ) :
สำหรับมาตรา ๔๗ ทวินี้ ถ้าหากว่าตำรวจ
บันที่กรายงานจะเข้าใจดี ทั้งนี้ก็มีสมาชิกคือ
คุณเสวตร์ขอแปรญัติติตัดมาตรา ๔๕ ออก
ทั้งมาตราเพราะเห็นว่ามาตรา ๔๕ จะไม่ได้
ประโยชน์โดยที่เอามาตรา ๓๕ ในหมวด
วัตถุประสงค์มาไว้ในมาตรา ๔๗ ด้วย จะเป็น
การขัดกันขอโปรดพิจารณาดูให้ดี ก็ที่เรา
บัญญัติมาตรา ๔๕ บอกว่าบัญญัติในหมวดนี้
หากว่าไม่ได้บังคับ คือในทางตรงกันข้าม
กลับเอามาตรา ๓๕ มาไว้ในมาตรา ๔๗ ทั้งนี้
เพื่อไม่ให้ขัดกันกรรมวิธีการจึงตัดมาตรา
๓๕ ออกเสียซึ่งอยู่ในหมวดดอกไม้เพลิงว่า
“ โดยอนุมัติของรัฐมนตรีนายทะเบียนท้อง
ที่อาจกำหนดเงื่อนไขลงใบบออนุญาตว่าด้วย
การเก็บรักษาดอกไม้เพลิงได้ตามสมควร ”

ซึ่งเป็นกรรมาการแล้ว ถ้าให้อำนาจรัฐมนตรี เช่นนั้นก็เป็นเครื่องมือใหญ่

นายใหญ่ สวิตซาด (นครสวรรค์) : กรรมาการไม่ได้พูดตรงที่ข้าพเจ้าต้องการ คือไม่ตรงกัน เรื่องระบุว่าป็นใหญ่ก็ไม่ใช่เรื่องกัน แล้วไม่ชัดข้องจะให้สัมพันธ์กันอย่างไร บท ๓๙ กับ ๔๗ ทวิ คนละเรื่อง ข้าพเจ้าเจตนาอย่างนี้ ไม่เป็นความยุ่งยากกับรัฐมนตรี เพียงในเรื่องการจะเก็บคอกไม้เพลิง เพียงปลัดกระทรวงหรืออธิบดีสำรวจหรืออธิบดีกรมมหาดไทยอะไรก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อสะดวกในการปฏิบัติ ไม่มีความสลับสำคัญอะไรในเรื่องนี้ มาตรา ๓๙ นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งคนละอันกัน เพราะฉะนั้นอย่าสันนิษฐานว่าสถานที่อ่านหนังสือไม่ออก จะให้ตอบปฏิเสธตรง ๆ ว่าอย่างไรให้รัฐมนตรี ให้ปลัดกระทรวง อธิบดีสำรวจ จะเสียอย่างไร หรือให้รัฐมนตรีจะตีความอย่างไร อย่างนี้จะไปกันได้

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (นครศรีธรรมราช) : ความจริงในเรื่องที่จะตัดอำนาจรัฐมนตรี ข้าพเจ้าขอยืนยันคนหนึ่งจะทำอย่างนั้น แต่เป็นพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่ ส่วนพระราชบัญญัติอาวุธปืนและอื่น ๆ มีอีกแยะเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน อาวุธปืนมีอยู่หลายมาตราเกี่ยวกับอำนาจรัฐมนตรี จะเห็นได้ ในเรื่องจะ

แก้เฉพาะมาตรานี้รู้สึกว่ามีประโยชน์อะไร นึกว่าครั้งนี้ขอคุณใหญ่ซึ่งเป็นเพื่อนสมาชิกด้วยกันขอให้ผ่านไปเสียคราวหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านไปได้ ไม่มีมติ ขอทำความเข้าใจกับกรรมาการต่อไป

เลขานุการรัฐสภา : มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓

นายเทียม ณ สงขลา (กรรมาการ) : ท่านสมาชิกได้โปรดพิจารณา มาตรา ๘๒ คือมีตก ๔-๕ ทวิ ได้โปรดเติมตามที่ข้าพเจ้าจะได้อ่าน “มาตรา ๘๒ ผู้ใดฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติเกี่ยวกับคอกไม้เพลิงตาม มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนเงื่อนไขตามมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๓๔ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๔๗..” แล้ว

เติม “หรือมาตรา ๔๗ ทวิ มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท” เติม
“หรือมาตรา ๔๗ ทวิ” เป็นลำดับท้ายเติม
จากมาตรา ๔๗ ว่า “หรือมาตรา ๔๗ ทวิ”

เลขานุการรัฐสภา : มาตรา ๘๓, ๘๔,
๘๕, ๘๖ อัตรากำลังรวมนิยม

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตร-
ธานี) : ที่ลุกขึ้นมาแล้วยังคิดใจในมาตรา ๒๑
แต่ว่าไม่มีสิทธิ ในตอนนี้ข้าพเจ้ามีสิทธิคือ
ว่าตามข้อบังคับข้อ ๔๓ ก่อนจะถึงวาระที่
๓. ไม่มีการอภิปราย เว้นแต่ที่ประชุมจะ
เห็นเป็นอย่างอื่น คือให้มีการอภิปราย
ได้ก็อยากจะร้องขอความร่วมมือจากท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย คือข้าพเจ้ามี
ความคิดเห็นไปคนละแง่กับกรรมาธิการใน
มาตรา ๒๑ จึงกรุณาโปรดขอให้ข้าพเจ้าได้มี
โอกาสแถลงต่อที่ประชุมสักเล็กน้อย จึงขอ
กรุณาต่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติให้ข้าพเจ้า
ได้อภิปรายสักเล็กน้อย ข้าพเจ้าเสนอให้มี
การอภิปรายในวาระที่ ๓ ผู้รับรอง โปรด
รับรองด้วย

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ท่านเสนอเข้า
มาก็เป็นสิทธิของท่าน มีผู้รับรองถูกต้อง
แล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใด
เห็นควรให้มีการเปิดอภิปรายกันได้ในวาระ
ที่ ๓ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิยกยกมือส่วนน้อย
ประธานสภาผู้แทน : ตกลงอภิปราย
ได้

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตร-
ธานี) : ในมาตรา ๒๑ ทวิที่กรรมาธิการ
เพิ่มเติมเข้ามา...

ประธานสภาผู้แทน : เดียว บุญคุ้ม
การอภิปรายในวาระที่ ๓ ไม่ใช่อภิปรายราย
ละเอียดเหมือนการพิจารณาในวาระที่ ๒ การ
อภิปรายวาระที่ ๓ เป็นการอภิปรายทั้งหมด
ที่ขัดเกลามาแล้วทั้งเรื่องว่าจะเอาหรือไม่
เอา มันคล้าย ๆ กับวาระที่ ๑ เหมือนกัน
คือจะเอาหรือไม่เอา ไม่ใช่ว่าอภิปรายร่าง
เป็นมาตรา ๆ ไป ไม่ใช่ ท่านจะเอาหรือไม่
เอา เอาหรือไม่เอา ไม่เอาหรือไม่เอาเลย

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตร-
ธานี) : ไม่เป็นไร ท่านประธาน ความเห็น
ข้าพเจ้าไม่ถูกก็ไม่ว่าอะไร แต่ว่าข้อบังคับ
นี้เราจะต้องยึดถือไปอีกนานท่านประธาน
โปรดอ่านดูให้ดีในข้อบังคับไม่ได้บัญญัติไว้
ว่าอย่างไรเลย ข้าพเจ้าพูดถึงมาตรา ๒๑
เป็นการอภิปรายได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้หรอก
ท่าน ในวาระที่ ๓ ไม่ใช่มาตราใดมาตรา
หนึ่งโดยเฉพาะไม่ได้ อภิปรายได้ก็เป็น

ทำงานว่าจะเอาหรือไม่เอา เอาหรือไม่เอา
ไม่เอาหรือไม่เอาทั้งหมด

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุทรา-
ธานี) : ไม่ใช่ ท่านประธานไม่เอาไม่ใช่
ไม่เอาทั้งหมดทุกมาตรา ถ้าเช่นนั้นก็ต้อง
ไม่เอาทั้งหมด ๘๖ มาตรา การจะไม่เอา
เหตุผลอยู่บางมาตรา ข้อบังคับก็ไม่บังคับ
ว่าจะต้อง ...

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ๆ ท่าน
พูดไม่ได้ ใครจะอภิปรายต่อไป เอ้าคุณ
วิรัตน์

นายวิรัตน์ สุขพันธ์ (อ่างทอง) :
ข้าพเจ้าจำเป็นที่จะต้องชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่
ได้เป็นเครื่องพิจารณาและคำนึงถึงของสภา
นี้ เพราะว่ายังมีการเกี่ยวพันถึงเรื่องอาช
นวนเสรีไทยที่ค้างอยู่ เราไม่มีหลักการที่
จะเชื่อมั่นต่อสภาว่าอาชวณเหล่านั้นจะ
มอบหมายให้กระทรวงกลาโหมหรือกรม
ตำรวจได้ และอีกประการหนึ่งมาตรา ๖๑
การเปิดโอกาสเช่นนี้บางทีมิได้เป็นไปตาม
กำหนดการให้อำนาจไว้แล้วการรวบรวม
อาชวณให้แก่บุคคลหนึ่ง หรือคณะหนึ่งหรือ
กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจะเป็นการนำภัยมาสู่
ประเทศชาติหรือประชาชนได้และการที่
รัฐมนตรีกำหนดเงื่อนไขนี้เป็นการเปิดให้
อำนาจแก่บุคคลที่มีอำนาจในการเมือง
ได้ ข้าพเจ้าจึงอยากขอฟังความเห็นของสภา
ว่าจะดำเนินการอย่างไร เพราะถ้าเราให้

อำนาจแล้ว มันจะก่อให้เกิดภัยแก่ประเทศ
ชาติภายหลัง โดยเฉพาะข้าพเจ้าเห็นว่า
ส่วนหนึ่งของอาชวณเหล่านี้ควรจะ
ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าของที่โดยตรง
ข้าพเจ้าจึงขอเรียนต่อสภาและขอฟัง
ความเห็นของรัฐสภาว่าในฐานะที่เป็นผู้
บริหารควรจะดำเนินการอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : รัฐสภาไม่
ทำอะไร

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) :
เมื่อคืนตอนบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท่าน
ประธานไม่ได้ให้ข้าพเจ้าพูด ก็เมื่อตอน
ชัย ๕ กวี

ประธานสภาผู้แทน : ความจริงท่าน
ยกมือข้าพเจ้าไม่ได้ก็อาจเป็นเพราะ
ข้าพเจ้าไม่เห็นนั้นอาจจะเป็นได้ว่า
ไม่ถูก แต่ท่านควรให้ข้าพเจ้า
รู้สึกตัวในขณะนี้

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) :
ท่านประธานพอดีคุณบุญคุ้มได้
ขึ้นมากพูด

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้หรอก
มันผ่านวาระแล้วขอให้รักษาข้อ
บังคับ

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) :
ก็นี่มันเรื่องบัญชีนี่

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ มาถึง
วาระที่ ๓ แล้ว วาระที่ ๒ ผ่านไป
แล้วแก้ไขไม่ได้ที่หลังก็ยกแก้ไข
เอาเถอะ

นายประสิทธิ์ บุญยารมย์ (สกล-
นคร) : ภาระผมสงสัยในวาระที่ ๓
ถ้าจะมี

โอกาสอภิปรายหรือไม่ คือพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาเพื่อจะได้ขึ้นทะเบียนสำหรับอาวุธเถื่อน ข้อนี้ในอาวุธในขณะนี้จะเกิดขึ้นได้ก็จะมีแค่อาวุธของเสรีไทย เพราะฉะนั้น กฎหมายฉบับนี้ถ้าออกไปแล้วผู้ที่มีอาวุธเสรีไทยก็เห็นจะมีโอกาสที่จะได้รับจดทะเบียนแต่ผู้ที่ได้รับอาวุธของเสรีไทยมานั้นถ้าหากว่านำปืนนั้นไปขึ้นทะเบียนและถ้ารัฐบาลมีทะเบียนปรากฏว่าเมื่อราษฎรนำมาขึ้นแล้ว ทะเบียนนั้นตรงกับรัฐบาลจะมีนโยบายจะให้ขึ้นแก่เขาหรือจะเก็บปืนนั้นไว้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะไม่มีโอกาสให้ราษฎรมาขึ้นทะเบียนได้ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามรัฐบาลว่าจะมีลูกไม่อย่างนี้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลไม่บอกหรือ

นายถวิล ทองทวี (มหาสารคาม) : สำหรับวาระ ๓ นี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นเดียวกับคุณประเสริฐ ฯ คือยังไม่อยากให้รับรองใช้เป็นกฎหมายก่อน ขยอกให้กรมการเอาไปพิจารณาในเรื่องเกี่ยวกับการเก็บอาวุธเถื่อน คือในหมวดเบ็ดเตล็ดนั้นมืออยู่ว่าเฉพาะมาตรา ๕๔ นั้นรัฐมนตรีมีอำนาจห้ามมิให้ออกไปอนุญาตมีอาวุธปืนเฉพาะบางชนิดในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งในพระราชอาณาจักรตามกฎหมายกระทรวง เรื่อง

เดิมเราต้องการเก็บอาวุธปืนเถื่อน แต่อาวุธปืนเถื่อนที่มีอิทธิฤทธิ์ร้ายแรงเวลานี้ก็คือเกี่ยวกับเรื่องอาวุธปืนของกระบวนเสรีไทย เพราะมันตกเรียกราคาอยู่มาก การปล้นสดมภ์เวลานี้ก็เพราะเชื่อมั่นในอาวุธดีคือปืนเหล่านี้ แต่ว่าการเขียนกฎหมายชนิดนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สามารถจะเรียกเก็บอาวุธชนิดนั้นมาจากทะเบียนได้ด้วยเหตุว่าถ้าอาวุธที่เขาได้มาด้วยการซื้อขายด้วยลับ ๆ ก็ตามแล้วก็จะนำมาจดทะเบียนแล้วถ้าหากว่ารัฐมนตรีไม่อนุญาตให้จดทะเบียน คือยึดไว้โดย ๆ อย่างนี้เขาคงไม่นำมาจด อย่างนี้กฎหมายฉบับนี้เพ้อออกมานานแล้วว่า มีคนถามว่ารัฐบาลจะให้จัดหรือไม่อาวุธปืนเช่นสะเตเวน ทอมสันส์ คาโบน หรือลูกระเบิดยังมีตักค้างอยู่มาก ข้าพเจ้าทราบดี ถ้าในหมู่ราษฎรรัฐมนตรีไม่ให้ออกแต่ในหมู่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ซึ่งมีอาวุธชนิดเดียวกันนี้อาจจะสามารถจดได้ก็ดูไม่เป็นธรรมเพราะฉะนั้น ที่เราจะหลอกเอาอาวุธเข้าข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่ได้ผล เพราะว่าหลอกเอามาแล้วรัฐมนตรีมีอำนาจที่จะสั่งเก็บก็ได้ คือในเวลาฉุกเฉินหรือในคราวจำเป็นรัฐมนตรีชอบที่จะเรียกเก็บหรือให้ซื้อให้ขายก็ได้ อย่างสมมติว่าข้าพเจ้ามีปืนคาร์โบนกระบอกหนึ่งมาจากเวลานี้ แต่พออีกเดือนหนึ่งรัฐมนตรีบอกว่าคุณมีความจำเป็นเกี่ยวกับ

ความสงบเรียบร้อยกลัวข้าพเจ้าจะนำไป
ทำร้ายใครต่อใครก็เรียกเก็บเสีย แต่ปีนี้
ข้าพเจ้าซื้อ มาด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่าง
ข้าพเจ้าซื้อ มา ๑,๐๐๐ บาท รัฐบาลให้ ๕๐๐
บาทเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะเอามาจดและ
อาจจะไม่ได้ผลอย่างไร ซึ่งความมุ่งหมาย
ของรัฐบาลต้องการจะปราบป็นเด็กคน ๆ
ปราบไม่ได้ เขาหลบหลีกได้บ้างพวกพวก
ลักแหวกก็ซ่อนไว้ได้ เพราะฉะนั้น ขอให้
ตรองอีกชั้นหนึ่งวิธีที่หลอกเขาถ้าเขารู้ว่า
หลอกเขาเขาก็จะไม่ให้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้า
เองเห็นว่าออกมาอย่างนี้ก็ได้ไม่ผิด นอก
จากแก้ไขหลักการเพิ่ม ใหม่ซึ่งทำให้รัฐบาล
ได้กำไรขึ้นในการขอ ใบอนุญาตอีกนิด
หน่อย

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์
(อุตรธานี) : ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติ
นี้ยังไม่พร้อมที่จะออกไป ทั้งนี้ ก็เนื่อง
จากว่ามีบทบัญญัติอยู่บางบทที่ให้น้ำอาวุธ
ปืนเถื่อนทุกชนิดมาจดทะเบียนได้ คำว่าทุก
ชนิดนี้หมายความว่าทุกชนิด เช่น สะเตน
คาร์ไบน์ ทอมสัน และลูกกระเบิดทุกชนิด ที่
นี้ในข้อที่มีพาดพิงไปในการอนุญาตให้พก
อาวุธ คือให้กฎหมายบทนี้ตลอดออกไป
แล้ว เมื่อมีผู้นำอาวุธปืนกลเข้ามาจด
ทะเบียนได้แล้ว ก่อไปเติมบ้านเติมเมือง
สามโรงเตี๊ยม โรงกาแป้ จะมีคนพกปืนกล
เข้าไปกินกาแป้ เข้าไปกินข้าว เพราะ

ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงใคร่ที่จะขอร้องให้
กรรมการรับเอาไปพิจารณาเสียใหม่แล้ว
เสนอมาอีกที นี้เกี่ยวกับอย่างนี้ การให้
อำนาจพกอาวุธตั้งแต่ก่อนมาเป็นอำนาจ
ของอธิบดีกรมตำรวจ แต่บัดนี้กรรมการ
คณะนี้ได้แก้ไขให้อำนาจข้าหลวงประจำ
จังหวัดให้ขอกใบอนุญาตให้พกได้ด้วย
ความจริงเจตนาของกรรมการก็คืออยู่
เป็นการให้ความสะดวกแก่ประชาชนในการ
ที่จะขอใบอนุญาตเพื่อจะพกอาวุธปืน
ประจำตัว ซึ่งบางครั้งบางคราวเขาเกิดมี
ความจำเป็น แต่ว่าถึงผลที่จะเกิดแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นว่าผลจะเสียหาย ไม่ได้ผลอย่าง
ท่านกรรมการมุ่งหวัง คือกรรมการมุ่ง
หวังจะให้ความสะดวก โดยให้ข้าหลวง
ประจำจังหวัดอนุญาตให้พกปืนได้ ทั้งนี้
กรรมการก็มาทำให้พกได้เฉพาะจังหวัด
ที่ตนมีภูมิลำเนาเท่านั้น ความจริงความจำเป็น
ที่จะพกในจังหวัดตนมีน้อยเต็มที ความ
จำเป็นที่จะพกก็มีการที่จะต้องเดินทางไป
ไหนมาไหน มีความจำเป็นมากกว่า เช่น
อยู่หัวเมืองอย่างเชียงใหม่ต้องการจะมา
กรุงเทพฯ ถู้อเงินมาตั้งหมื่นตั้งแสนอย่างนี้
ก็จำเป็นต้องนำอาวุธปืนมาด้วย ทั้งนี้เขาไม่
มีใบพกอาวุธปืนจะขอข้าหลวงประจำ
จังหวัดก็ไม่สามารที่จะนำปืนมาได้ เพราะ
ข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจออกให้
เฉพาะในจังหวัดที่ตนมีเท่านั้น ข้าพเจ้า

เห็นว่าจะให้สัมประโยชน์จริงๆ ลวจะ
 เป็นไปในรูปแบบนี้ คือทำให้ข้าหลวง
 ประจำจังหวัดมีอำนาจออกให้เหมือนกัน
 แต่ว่าออกให้ในรูปแบบที่ให้เป็นครั้งคราวใน
 เมื่อผู้นั้นมีธุรกิจที่จะไปกระทำเพียงเป็น
 การชั่วคราว เมื่อเสร็จธุระแล้ว ไปอนุญาต
 นั้นให้คืน ถ้าเช่นนั้นตามร้านค้าแฟกซ์จะไม่
 มีอย่างที่ว่าแน่ชัด คือเมื่อถึงธุระจำเป็น
 จะต้องพาเงินทองไปมาก ก็ขออนุญาต
 ข้าหลวง เมื่อข้าหลวงเห็นความจำเป็นก็
 อนุญาตออกใบอนุญาตให้เช่นนี้ ข้าพเจ้า
 เห็นว่าจะได้ผลดีกว่าที่กรมการทะเบียน
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ากรมการทะเบียนจะรับไม่
 พิจารณาใหม่ หรือข้าพเจ้าใครจะขอหารือ
 กรมการทะเบียนว่าจะทำไปในรูปแบบที่ข้าพเจ้าว่า
 นี้จะได้หรือไม่ คือข้าพเจ้าไม่ต้องการให้คน
 ฝากเป็นเต็มบ้านเต็มเมือง และเป็นที่ยั่ว
 เสียด และคนที่ฝากเป็นนั้นมักจะถือชอบกล
 อะไรก็ทำอะไรหน้อยชกจะเอาเรื่อง เพราะ
 ฉะนั้น ขอหารือกรมการทะเบียนให้เป็นไป
 ในรูปแบบที่ข้าพเจ้าว่านี้จะได้หรือไม่

ร้อยตำรวจเอก กิเสก พรหมายน
 กรมการทะเบียน: ชั้นแรกกรมการทะเบียน
 ยากจะตอบบรรพทาทำนผู้มีเกียรติ เพราะ
 เห็นว่าเป็นวาระที่ ๓ แล้ว ปัญหาอะไรก็
 ควรจะว่ากันในวาระที่ ๒ แต่อย่างไรก็ดี
 เมื่อกรมการทะเบียนกล่าวหาว่าหลุดลวงใน
 การออกกฎหมายฉบับนี้ก็จำเป็นจะต้อง
 เขียนชี้แจงที่ว่าหลุดลวงนั้น ที่บัญญัติไว้

ในมาตรา ๕๔ และ ๕๕ ในมาตรา ๕๔ ที่
 เขียนว่า “รัฐมนตรีมีอำนาจห้ามมิให้ออก
 ใบอนุญาตอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน
 เฉพาะบางชนิด ในบางท้องที่หรือทั่วราชอาณาจักร
 ตามที่กรมการทะเบียนกำหนดไว้ในกฎกระทรวง”
 มาตรานี้เราก็เอาแบบมาจากกฎหมายเก่า
 นั้นเอง คือพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ.
 ๒๔๗๗ มีบัญญัติว่าอย่างนี้ “มาตรา ๗
 รัฐมนตรีจะออกกฎเป็นครั้งคราว ห้ามมิให้
 ออกใบอนุญาตเฉพาะอาวุธปืนและเครื่อง
 กระสุนปืนบางประเภทก็ได้ กฎเช่นนี้จะ
 ให้ใช้ทั่วพระราชอาณาจักรหรือบางตำบล
 บางอำเภอ บางจังหวัดก็ได้” เราเอามาจาก
 เขานั้นเอง กฎหมายเก่าก็ไม่ได้หลุดลวง
 เพราะฉะนั้น กฎหมายใหม่นี้ก็ไม่ได้หลุด
 ลวง คือเขียนให้เหมาะสมกับที่ได้ปรับปรุง
 แก้ไขใหม่ตนเอง มาตรา ๕๕ ก็เช่นเดียว
 กัน เราเอามาจากมาตรา ๘ ของกฎหมาย
 เก่าๆ เขียนว่าอย่างนี้ “เมื่อรัฐมนตรีเห็น
 เป็นความจำเป็นเพื่อความสงบเรียบร้อย
 ของประชาชน รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่ง
 ๑. ห้ามหรือจำกัดออกใบอนุญาตทุก
 ประเภททุกชนิดในช่วงระยะเวลาใด ๆ
 ๒. ให้มอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนที่ได้
 รับอนุญาตหรือสิ่งเช่นว่านี้ ประเภทใด
 ประเภทหนึ่งแก่เจ้าหน้าที่เก็บรักษาไว้หรือ
 เวลาจำกัด คำสั่งนี้จะใช้ทั่วพระราชอาณา
 ชาติหรือเฉพาะบางตำบล บางอำเภอ หรือ

บางจังหวัดก็ได้ .. นี้กฎหมายเก่าเขาเขียนไว้เช่นนี้ เราเขามาจากกฎหมายเก่ามาเรียบเรียงปรับปรุงให้ดีขึ้น เพราะฉะนั้นขอท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายโปรดเข้าใจว่ากรรมวิธีการไม่ได้หลุดออกจากส่วนการพักอาวุธปืนซึ่งเราเขียนไว้ในกฎหมายใหม่นี้เป็นเรื่องสับตกัน แต่เติมมาอธิบัตกรรมตำรวจคนเดียวมีอำนาจอนุญาตให้พักอาวุธปืนได้ทั่วราชอาณาจักรหรือตามที่ขังที่แล้วก็ออกใบอนุญาตโดยไม่มีหลักมีเกณฑ์หลักเกณฑ์ไม่มี ออศัยกฎหมายอาญาซึ่งว่าผู้ใดจะพักปืนต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ เราเห็นว่าการพักปืนนั้นไม่มีหลักมีเกณฑ์ที่แน่นอนแล้ว จึงเขียนไว้ให้ชัดเจนเสียในกฎหมายอาวุธปืนฉบับใหม่นี้ ให้อำนาจแน่ชัดทีเดียวว่าการอนุญาตนั้นใครเป็นผู้อนุญาตได้ อธิบัตตำรวจก็มีอำนาจอนุญาตได้ทั่วราชอาณาจักร เฉพาะข้าหลวงประจำจังหวัดก็มีอำนาจในเขตจังหวัดของตัว เพื่อให้ความสะดวกแก่ประชาชน แล้วก็ให้ข้าหลวงแต่ละภาคนั้นในฐานะที่เป็นผู้ปกครองดูแลความสงบเรียบร้อยให้ท่านได้พิจารณาพิจารณาเองว่าคนที่ท่านให้พักปืนได้นั้น ปืนจะมายิงท่านได้หรือเปล่าท่านเองนี้ ก็ให้อำนาจแก่ท่านซึ่งคิดว่าดีแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าสะดวกแก่ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย และสะดวกแก่ประชาชนซึ่งบางทีจะต้องพกปืนไปในกิจธุระบางประการหรือจะต้องมีกิจ

ธุระไปในที่เปลี่ยว ต้องพกอาวุธปืน ถ้าให้อำนาจอธิบัตตำรวจคนเดียวแล้ว ความสะดวกไม่มีอย่างราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นต้นจะพกปืนไปในที่ใดที่หนึ่งก็จำเป็นต้องขออนุญาตก็อธิบัตนี้ ถ้ามีให้อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดแล้ว ความสะดวกไม่มี เพราะฉะนั้น ขออย่าได้รังเกียจเลย

ประธานสภาผู้แทน : เห็นจะพอ
 หอมปากหอมคอ ต่อไปวาระที่ ๓

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
 นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลคิดว่าท่านสมาชิกอาจจะมึนงงใจในเรื่องเกี่ยวกับปืนของเสรีไทย รัฐบาลก็อยากจะชี้แจงเสียหน่อยเพื่อประกอบการพิจารณาในวาระที่ ๓ ก็เกี่ยวกับเรื่องปืนเสรีไทยนั้น เรื่องมีดังนี้ว่าบรรดาอาวุธปืนนี้เป็นของสหประชาชาติเขา ในเวลาทำสงครามเกี่ยวกับเสรีไทยก็มีการนำอาวุธเหล่านี้ไปทิ้งยังจุดและหน่วยต่างๆ โดยมีบัญชีลงไว้อย่างเรียบร้อย ปืนต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้อยู่ในจุดหมายหรือหน่วยของผู้ใดผู้หนึ่งก็มีรหัสลับที่รับมิตخاب ทิ้งที่รัฐบาลนี้ได้สั่งให้ดำเนินการ ไปก็คือว่าปืนต่างๆ เหล่านี้เราถือว่าเราไม่ไ้ใจรจากับสหประชาชาติเขา ในอันที่จะขอมาเป็นสมบัติของชาติเมื่อเป็นเช่นนี้เท่าที่เราทำเวลานี้จึงให้จุดและหน่วยต่าง ๆ เหล่านี้ให้นำอาวุธเหล่านี้มาขอรับไว้ยังกระทรวงกลาโหม ซึ่งได้มอบให้กระทรวงกลาโหมเก็บและรักษา

เอาไว้ในบางกรณีซึ่งมีความจำเป็นใน
ราชการของทหารก็ดี ของตำรวจของอำเภอ
ก็ดี ซึ่งมีความประสงค์จะได้อาวุธเหล่านี้
ไปในการปราบปรามอะไรแล้ว ก็ยังมา
ยืมและมีหลักฐานในการยืมเป็นที่เรียบร้อย
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็ไม่น่าจะมีข้อวิตก
ประการใด เพราะว่าเป็นเหล่านี้ก็ถือว่าเป็น
ปืนอยู่ในความคุ้มครองของทางราชการ ซึ่ง
จะรวบรวมเก็บเอาไว้เพื่อในการเจรจากับ
เขาต่อไป ในกรณีที่ว่าปืนเหล่านี้จะมีปืน
พกหรือปืนกลซึ่งนำไปฝึกที่ ราษฎรเก็บเอา
ไปทั้งก็ดี หรือในกรณีซึ่งนำเอาไปทั้งหรือ
ในกรณีซึ่งได้มีการลักลอบกันออกไปขาย
จากบัญชี หรือผลเหล่านี้ก็อาจจะ มีบ้าง
ส่วนเป็นเหล่านี้ถ้าได้มาจากทะเบียนแล้วทาง
รัฐบาลก็มีวิธีการเกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นต้นว่า
ในกรณีที่ปืนเป็นของสหประชาชาติเขา
การจดทะเบียนเราอาจจะให้จดทะเบียนไป
ก่อน โดยมีเงื่อนไขว่า ถ้าตกลงกับสห
ประชาชาติเขาไม่ได้ เราก็จำเป็นจะต้อง
เรียกหรือขอซื้อคืนตามควรแก่กรณี หรือ
ในกรณีซึ่งเป็นปืนที่อยู่ในประเภทที่เราจะ
ไม่อนุญาตให้เอกชนมีไว้ ๆ ป้องกันทรัพย์
สมบัติ เช่นปืนกลอะไร เป็นต้น ในกรณี
เช่นนี้อาจจะร้องขอเอาปืนนั้นไว้ และจะ
ชดเชยให้ตามสมควร เหล่านี้เป็นต้น
เพราะฉะนั้น ในปัญหาอาวุธเกี่ยวกับเสรี
ไทยนั้น ในเวลานี้รัฐบาลก็ได้ดำเนินการ

ตามที่กล่าวมาแล้ว และเมื่อกฎหมายนี้
ออกไป ถ้ามีกรณีเกิดขึ้นก็จะได้พิจารณา
วางระเบียบให้เหมาะสมและรัดกุมขึ้น

นายสวัสดิ์ กำประกอบ (นคร-
สวรรค์) : ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึงเรื่องปืน
เสรีไทยซึ่งท่านนายก ฯ ได้ชี้แจง ให้เป็นที่
เข้าใจแล้ว ก่อนที่จะผ่านกฎหมายนี้ไป
เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมาย
สำคัญฉบับหนึ่ง ในการศึกษาจะเป็นหลักฐาน
ในการป้องกันความปลอดภัยและสวัสดิ-
ภาพของประชาชน ข้าพเจ้าใคร่จะขอถาม
และขอตั้งข้อสังเกตและซักคณะกรรมการ
การศึก ๒-๓ ข้อ เนื่องจากยังไม่เข้าใจว่า
ถึงกรณีที่จะมีการจดทะเบียนกันได้หรือไม่
และเป็นประเภทใด ชนิดใดจะจดทะเบียน
ได้ และจะมีการหลอกลวงจากกฎหมายนี้
เพียงใด เพราะฉะนั้น เพื่อจะได้ชี้แจงแก่
ราษฎรได้ถูกต้อง จึงอยากจะถามความ
จริงใจจากคณะกรรมการหรือรัฐบาลว่า
เจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้มีประการใด
ที่เราสงสัยกันอยู่มาก ก็ว่ากฎหมายฉบับนี้
จะเป็นกฎหมายที่หลอกลวง ข้าพเจ้าอยากจะ
ใช้คำนี้ แม้จะรุนแรงไปบ้างก็ขอประทาน
อภัยโทษ คือกฎหมายฉบับนี้จะเป็น
กฎหมายหลอกลวงเก็บปืนจากประชาชนหรือ
ไม่ เห็นประการหนึ่ง ประการที่สอง เรามี
เจตนาที่จะให้ประชาชนมีกรรมสิทธิ์ในปืน
สูงกว่าปกติ เช่น ปืนเสตนหรือปืนคาร์ไบน์

หรือปิ่นอะไร เช่นปิ่นตึกยาว เป็นต้น หลังจากสงครามผ่านพ้นมาแล้วเป็นที่ประจักษ์ทั่วไปว่า ปิ่นที่ใช้ในการทำสงคราม เช่นของเสรีไทยก็ดี หรือเป็นอะไรก็ได้ ปรากฏว่าที่เกิดการปล้นเสกมภ์กันนั้นก็ใช้ปิ่นเหล่านี้เป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าทราบความประสงค์ของรัฐบาลว่าจะเก็บปิ่นที่มีอำนาจสูงอย่างร้ายแรงเหล่านี้ไว้บ้าง เพื่อป้องกันความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และออกกฎหมายเวนกรรมสิทธิ์ของประชาชนที่มีปิ่นเหล่านี้ ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีความสงสัยออกไปว่า ถ้าหากว่าสถานที่หรือกรรมวิธีการมีความประสงค์จะเก็บปิ่นมาเสีย ผู้รู้ว่ามีปิ่นไว้ในครอบครองเท่าใด ก็กระบอกแล้ว เมื่อเก็บเช่นนั้นแล้วผลจะได้หรือเสียขอให้กรรมการแถลงในข้อนี้ และข้าพเจ้าก็เกรงไปว่าความปลอดภัยหรือสวัสดิภาพของประชาชนก็จะมีน้อยเต็มที่ เมื่อเขามีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินกันอย่างนี้แล้ว เขาก็สามารถพาไปได้บ้างซึ่งไม่ใช่ถนนหลวงอันเป็นการผิดกฎหมายลักษณะอาญาเอาไปเที่ยวป่ายิงวัวยิงควาย เคี้ยวนี้เราใช้ปิ่นเป็นสิ่งป้องกันทรัพย์สิน ถ้าเป็นปิ่นกลหรือเสตน คาร์ไบน์ เหล่านี้ความปลอดภัยของประชาชนมีได้น้อยเต็มที่ หรือไม่ปลอดภัยในการที่จะใช้ปิ่นเหล่านี้อยู่บ้าง ข้อสังเกตเหล่านี้และข้อสงสัยเหล่านี้ขอฝากจะถามท่านกรรมการหรือรัฐบาลก็ได้

นายเทียม ณ สงขลา (กรรมการฯ) ความจริงไม่เฝ้าจะอภิปรายในวาระ ๓ มากมายเช่นนี้ เมื่อท่านสมาชิกมีความข้องใจในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการและเป็นทั้งผู้เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งทราบวัตถุประสงค์ความมุ่งหมายของกฎหมายนี้ ก็จึงใคร่เรียนชี้แจงให้ที่ประชุมนี้ทราบถึงความประสงค์ของกฎหมายนี้ ก่อนที่สภานี้จะรับหลักการ ข้าพเจ้าเองในฐานะที่เป็นเจ้าของกฎหมายก็ได้ชี้แจงและเรียนให้ทราบแล้วว่า เนื่องจากเวลานี้คนร้ายทุกจังหวัดได้มีอาวุธปืนต่าง ๆ ซึ่งมีคุณภาพดีเป็นพิเศษ เช่นปืนกล ปืนคาร์ไบน์ อะไรเหล่านี้เป็นต้น และนอกจากนั้นเป็นของญี่ปุ่นอะไรต่าง ๆ ที่นำมาทิ้งไว้เมื่อครั้งญี่ปุ่นอยู่ประเทศไทย หมายความว่าคนร้ายมีอาวุธปืนดีกว่าคนดีซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สิน และความจริงมีอยู่ว่าถ้าเช่นนี้คนดีก็จำเป็นต้องกระวนกระวายหาทางป้องกันทรัพย์สินบ้างโดยแอบซื้อมาจากผู้ที่มีอาวุธดี ๆ ซื้อปืนเดือนราคาแพง ๆ ซื้อตั้งแต่ราคา ๑,๕๐๐ บาทถึง ๓,๐๐๐ ก็มีเพื่อป้องกันทรัพย์สินของตัว โนที่พูดก็ให้ปิ่นเหล่านี้มาครอบครองด้วยความไม่เป็นสุขใจ กลัวว่าจะถูกจับบ้าง ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้ายังมีอย่างนี้จะมีคอร์รัปชัน คือกลัวถูกจับ เมื่อเหตุการณ์ร้ายก่อกองชาลงก็ขายได้ใหญ่โดยไม่รู้ว่าจะถามที่รับซื้อนั้นเป็นคนดีหรือคนร้าย จึงได้

ออกกฎหมายนี้มาเพื่อป้องกันให้คนที่มิเป็น
 ได้จดทะเบียนก่อนอยู่ถูกต้องตามกฎหมาย จะ
 ได้มีอาชญากรรมใช้ป้องกันผู้ร้ายตามกฎหมาย
 นี้เพื่อความประสงค์อันนี้สำคัญที่สุด ที่กฎหมาย
 นี้เสนอกมาในสภานี้และในชั้นพิจารณาของ
 กรรมการ ขอบประธานไทย ก็มีท่านเจ้า
 กรม ผู้แทนฝ่ายกลาโหมก็ตี ตำรวจและ
 มหาศไทยก็ตี ได้พยายามท้วงติงและ
 พยายามพิจารณาในแง่นี้โดยเด็ดขาด ก็มี
 ความเห็นพร้อมกันว่าควรจะเปิดโอกาสให้
 จดทะเบียนโดยไม่จำกัดขนาดและชนิดซึ่ง
 มีปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัตินี้ชัดแล้ว
 แต่การให้จดทะเบียนนั้นก็ปรากฏตามหลัก
 เหตุผลตามกฎหมายมาตรา ๑๓ หรือคุณ
 สมบัติที่ว่าใครควรหรือไม่ควร เรื่องนี้เป็น
 เรื่องที่ต้องทำ เพราะฉะนั้น เมื่อกทางการ
 ให้จดทะเบียนแล้วไม่ใช่ว่าจดทะเบียนแล้ว
 เก็บ จดสำหรับป้องกันผู้ร้ายต่อไปในสมัย
 ที่ผู้ร้ายยังชุกชุมอยู่ ก็ขอเรียนให้ที่ประชุม
 ทราบเพื่อให้เป็นที่พอใจ หรืออนใจมั่นใจ
 แก่บรรดาผู้ที่มีป็นเดือนในเวลานี้ให้นำป็น
 มาจดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ไม่
 ได้เป็นการหลอกลวง ข้าพเจ้าคิดว่าชี้แจง
 ท่านนี้ก็เห็นจะเป็นการชัดเจนพอแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้
 ที่ประชุมวินิจฉัย ถ้ายังมีผู้ที่ต้องการจะ

อภิปรายต่อไปข้าพเจ้าขอให้เลื่อนไปที่หลัง
 ข้าพเจ้าขอให้วินิจฉัยในวาระที่ ๓ นี้ ว่า
 สมควรลงมติได้หรือยัง ท่านผู้ใดเห็น
 สมควรให้ลงมติได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็น
 ว่ายังไม่สมควร โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ค่อยไปข้าพเจ้า
 ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยร่างพระราชบัญญัติ
 อาชญากรรมนี้ เพื่อให้ใช้เป็นกฎหมายได้ ท่าน
 ผู้ใดเห็นสมควรให้ใช้เป็นกฎหมายได้ โปรด
 ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่
 เห็นสมควรให้ใช้เป็นกฎหมาย โปรดยก
 มือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่
 ประชุมอนุมัติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติ
 อาชญากรรมเป็นเอกฉันท์ ในวาระต่อไป
 ข้าพเจ้าขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 ล้อเลื่อนของนายคุสติ บุญธรรม นายเสวตร์
 เปี่ยมพงศ์สานต์ และนายบุรณะ จำปาพันธ์

๑๕๔๘

(ตำนาน)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติสื่อเลื่อน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

หลักการ

เพื่อยกเลิกการจดทะเบียนเกวียน

เหตุผล

เหตุผลในการจดทะเบียนล้อเลื่อนต่าง ๆ ส่วนใหญ่ก็เพื่อให้เป็นหลักฐานในการถือกรรมสิทธิ์ ป้องกันการลักหรืออ้างกรรมสิทธิ์โดยผิดกฎหมาย และควบคุมการใช้ให้เป็นระเบียบ แต่ตามกฎหมาย เกวียนไม่มีบทบัญญัติคุ้มครองคุ้มครอง เพียงให้จดทะเบียนครั้งเดียว การลัก หรืออ้างกรรมสิทธิ์ผิดกฎหมายเกือบไม่มี เพราะชาวไร่ชาวนาส່วนมากต่างมีเกวียนของตนเอง และการลักก็เกือบเป็นการพนันวิสัย การจดทะเบียนจึงไม่มีความจำเป็น แต่กฎหมายบังคับให้จดทะเบียน ซึ่งเป็นภาระแก่ชาวไร่ชาวนา จึงเห็นควรรยกเลิกการจดทะเบียนเกวียนเสีย

ร่าง

พระราชบัญญัติสื่อเลื่อน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติสื่อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสื่อเลื่อน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในอนุมาตรา (๑) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) “ล้อเลื่อน” หมายความว่ายานพาหนะ เช่นรถอันประกอบด้วยเพลาล้อ ซึ่งเคลื่อนไปได้ด้วยกำลังคนหรือสัตว์ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงเกวียน และไม่รวมถึงรถลากและรถจ้าง ตามกฎหมายว่าด้วยรถลากและรถจ้างในท้องที่ที่ใช้กฎหมายนั้น ๆ หรือล้อเลื่อนสำหรับเด็ก ซึ่งผู้ใหญ่ไม่อาจใช้เป็นพาหนะได้”

มาตรา ๔ ให้ตัดคำว่า “นอกจากเกวียนแล้ว” ในมาตรา ๘ “เว้นแต่เกวียน” ในมาตรา ๑๔ และ “นอกจากเกวียน” ในมาตรา ๑๒, ๑๘, ๑๙, และ ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตเกวียนในบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตล้อเลื่อนท้ายพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

(ลงชื่อ) ดุสิต บุญธรรม, เสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์, บ. จำปาพันธุ์ ผู้เสนอ
(ลงชื่อ) กฤตย์ สงวนวงศ์, ม. รัตน์จิตร, เสวต ชุมแสงวาปี, ริงสุภดี เขาวนศิริ,
สิงห์ทอง กองทรัพย์, ทิม ภูริพัฒน์, นาด เงินทาบ, มนต์วี วีระแพทย์,
ป. ชรรณสาถิ ผู้รับรอง

นายดุสิต บุญธรรม (ปราชญ์บุรี) : พระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการว่า
ข้าพเจ้าขอทักนัยและขอขอบคุณท่านประ- ให้ยกเลิกการจดทะเบียนเกวียน ข้าพเจ้า
ธาน ข ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้มีชีวิตที่ยาว ขอเรียนต่อที่ประชุมสภาเห็นว่าตามวิธีการ
พอที่จะได้บันทึกประวัติการณ์อันเกี่ยวกับ ที่ปฏิบัติอยู่ การจดทะเบียนเกวียนนั้นมีการ
ระเบียบการปกครองประธาธิปไตยตอนนี การจดทะเบียนเกวียนนั้น เมื่อเวลาได้เสร็จ

เกวียนขึ้น และต่อไปไม่มีการจดทะเบียนกันอีกหรือไม่มีการต่อบุญผูกพันของเดียวกับปีหรือรถยนต์ การจดทะเบียนเป็นการกระทำครั้งเดียวเท่านั้นเอง การจดทะเบียนเกวียนนั้นเสียค่าธรรมเนียมเป็นค่าริการหรือค่าปฏิบัติการที่เจ้าหน้าที่ต้องทำ ๑ บาท ตามปกติการจดทะเบียนในรูปแบบเช่นนี้ความประสงค์ส่วนใหญ่ก็เห็นจะอยู่ที่ว่าต้องการทราบสถิติประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็เห็นจะเป็นด้วยว่าต้องการหลักฐานในเรื่องกรรมสิทธิ์ สำหรับในเรื่องสถิติสภากงจะเห็นได้โดยชัดเจนว่าเมื่อมีการจดทะเบียนกันแต่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ไม่มีการต่อบุญผูกพันทุกปี หรือ ๓ ปีอะไรทำนองนั้น เราก็ไม่สามารถทราบสถิติอันแน่นอนได้ เพราะเกวียนที่ได้เคยจดทะเบียน สมมติว่าเคยจดทะเบียนเมื่อ ๒๕๐๐ ปีก่อนมาเดี๋ยวนี้จะหักพังไป หรืออย่างไรก็ตาม ไม่มีการสอบสวนในเรื่องจดทะเบียนกัน เพราะฉะนั้น ก็ไม่รู้ว่าเกวียนตามบัญชีได้เคยจดทะเบียนไว้ครั้งกระนั้นจะอยู่หรือเปล่า สถิติก็ไม่แน่นอน สถิตินี้ก็เห็นจะเป็นสถิติไม่มีความจำเป็นอะไรในเรื่องนั้น สำหรับการอ้างกรรมสิทธิ์ความจำเป็นในเรื่องนี้ก็เห็นจะมีน้อย เพราะเกวียนเป็นเรื่องที่เกือบจะเรียกกันได้ว่าสักขโมยกันได้ง่ายทีเดียวที่ ชาวบ้านถือว่ารถก็เกี่ยวกับเรื่องสักขโมยเพราะมันเหมือนกับกรรมสิทธิ์ในเรื่อง

เกวียนคงจะเกือบไม่มีขึ้นศาลหรือมีการโกง จะมีบ้างในระยะเวลาที่ใช้พระราชบัญญัตินี้ก็คงสัก ๕-๑๐ ราย เพราะว่าจะเอาเกวียนไปใช้นั้นจะต้องเอาวัวหรือควายไปลาก อยู่ดี ๆ จะขโมยเอาไปได้เป็นเรื่องเกือบจะผิดวิสัยทีเดียว เพราะฉะนั้น จึงคิดว่าในเรื่องทั้งสองเรื่องนี้ไม่มีความจำเป็นประการใด ข้อต่อไปนั้นความจริงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นเพียงกฎหมายเล็กน้อยแต่ถ้าหากว่าออกไปได้ ถ้าหากว่าสภารับหลักการเราก็จะได้ช่วยตัดความกังวลความวิคาญความลำบากอันไม่เป็นประโยชน์แก่ทางการบ้านเมืองแต่ประการใด ๆ ของบุคคลจำพวก ซึ่งเราพากันเรียกด้วยถ้อยคำอันไพเราะว่ากระดูกสันหลังของชาติ (เรียกเอาไปทำไม้ซำพเจ้าก็ไม่ค่อยจะรู้ดีเหมือนกัน) พระราชบัญญัติเล็กน้อยนี้ถ้าได้ ออกไป จะเป็นประโยชน์แก่บุคคลจำนวนมาก ก็หวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายซึ่งในเขตของท่านจะมีการทำนาใช้เกวียนถ่วงหรือ ไม่ก็ตามจะเห็นออกบุคคลประเภทนี้และมีรับหลักการพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายกจิตร ฤทธิานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้รัฐบาลได้เสนอข้อประท้วงไว้ และการที่ได้นำเสนอข้อประท้วงนั้นจึงเนื่องมาจาก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเห็นว่า

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้น่าจะเป็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องพระราชบัญญัติการเงิน ซึ่งตามมาตรา ๕๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยก็มีที่ว่า ท่านสมาชิกผู้เสนอ จะต้องขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีลงนามรับรองเสียก่อน นี่ด้วยความรู้สึกในความรับผิดชอบอันสำคัญในการเงินของรัฐบาล และด้วยความห่วงใยกับข้อยุ่งยากต่างๆ ซึ่งสามารถจะเกิดขึ้นได้ต่อไป จึงจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องประท้วงไว้ และในการที่รัฐบาลได้ยื่นประท้วงนั้น ก็มีเหตุผลที่รัฐบาลจะพึงแสดงต่อสมานี้ได้ จริงอยู่ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ ที่ว่าด้วยพระราชบัญญัติการเงินนั้นก็ ได้มี ข้อความอธิบายขยายความไว้ แต่ข้อความหรือคำอธิบายขยายความนั้นรู้สึกว่าจะเป็นการขัดแย้งตัวอักษร แต่โดยตัวอักษรอันขัดแย้งนั้นก็ได้ทั้งปัญหาไว้เหมือนกัน และปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นก็เนื่องจากคำสองคำที่ใช้อยู่ในบทมาตรา ๕๓ แห่งรัฐธรรมนูญนี้ คือคำว่า ภาชีและคำว่าอากร นี่คำสองคำนี้ ถ้าจะว่าในทางกฎหมายแล้ว ก็ไม่ปรากฏในเทีแห่งใดว่า ได้มีบทวิเคราะห์ศัพท์เป็นทีแน่นอนว่าภาชีคืออะไร และอากรคืออะไร และในทางปฏิบัติก็ปรากฏว่าคำสองคำนี้ไม่มีผู้ใดจะสามารถอธิบายชี้แจงให้กระจ่างแจ้งว่าทั้งสองอย่างนี้มีความแตกต่างกันอย่างไร และนอกจากนั้น ยังมีคำว่าคำ

ธรรมเนียมอีกคำหนึ่งซึ่งถ้าจะว่าไป คำว่าภาชีและคำว่าอากรนั้น มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันอยู่มาก แต่คำว่าค่าธรรมเนียมในความหมายในทางวิชาการก็มีความแตกต่างกันอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นแน่ชัด ที่นี้ในรัฐธรรมนูญไม่ได้มีคำกล่าวถึงคำว่าค่าธรรมเนียม จึงเป็นเหตุทำให้เกิดปัญหาที่อาจจะโต้แย้งกันได้ว่า ถ้าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องค่าธรรมเนียมแล้ว จะเข้าในความหมายของมาตรา ๕๓ แห่งบทรัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการเงินหรือไม่ นี่ข้าพเจ้าได้บอกแล้วว่า คำว่า “ภาชี” หรือ “อากร” ไม่มีบทวิเคราะห์ศัพท์ในกฎหมายแห่งใดเป็นการแน่นอน และแม้ในทางปฏิบัติก็รู้สึกว่าจะไม่อาจที่จะชี้ขาดลงไปได้ว่าเป็นการแน่นอนอย่างไร และชัดที่ข้าพเจ้าจะนำมาแสดงให้ท่านเห็นอย่างชัดแจ้งก็คือว่า ในวิธีการงบประมาณของไทย ทั้งในทางปฏิบัติและในคำรับทกฎหมาย ก็ปรากฏว่าได้ใช้คำ ๒ คำนี้ ไขว้ไขวกันอยู่ อย่างว่าในการทำงบประมาณรายได้นั้นก็จริงอยู่ ได้มีการแบ่งรายได้ ซึ่งเป็นภาชีและรายได้ ซึ่งเป็นอากร และถ้าพิจารณาโดยอย่างอื่น ๆ แล้ว จะเห็นได้ว่ารายได้นี้ที่เป็นภาชีนั้นเขาไม่แสดงรายได้ ซึ่งบังคับเรียกเก็บจากราษฎร ซึ่งจัดว่าเป็นการเรียกเก็บเอาโดยตรง หมายความว่าผู้ที่

ถูกเก็บนั้นผลักภาระต่อไปไม่ได้ นี่เรียกว่า
ภาษี ส่วนอากรนั้นจัดเป็นอีกพวกหนึ่ง
และจัดเอากระบวนบรรดาเงินที่บังคับเรียก
เก็บจากราชฎาทิ้งหลายที่ว่า การถูกเก็บนั้น
อาจจะผลักภาระต่อไปได้ ถ้าจะว่าไปแล้ว
ให้มุ่งถึงบรรดาภาษีทางตรงทุกคน ส่วน
อากรนั้นก็มุ่งถึงบรรดาภาษีอากรทั้งหลาย
แต่อย่างไรก็ดี ก็ปรากฏว่าในทางปฏิบัติ แม้
ในทางบัญญัติกฎหมายก็ได้มีการใช้ถ้อยคำ
ทั้ง ๒ ไขว้ไขว้กันอยู่ อย่างคำว่าภาษี ปรากฏ
ว่า ได้ใช้ภาษีสกุลการ ภาษีสกุลการ
ก็ยอมรับกันว่าเป็นภาษีทางอ้อม และคำว่า
อากรก็ไปใช้ภาษีทางตรง เช่นอากรมรดก
หรืออากรการรับมรดกเป็นต้น เมื่อเป็น
เช่นนี้ ท่านจะเห็นได้ว่า แม้ในกฎหมาย
กิติ หรือในทางปฏิบัติกิติ ก็ได้มีการไขว้
เขวสับสนกันอยู่ ถ้าจะพูดถึงในพระราช
บัญญัติวิธีการงบประมาณแล้ว ก็ปรากฏว่า
ได้แยกงบรายได้ในประเภทนั้นออกเป็นแบบ
ที่เรียกว่า ภาษีอากรทางตรงและภาษีอากร
ทางอ้อม คือหมายความว่า ไม่อาจที่จะชี้
ความแตกต่างของภาษีหรืออากรได้แน่นอน
ออกเลยเขาคำทำสองนี้ควบกันไป เรียกว่า
ภาษีอากรโดยตรงและทางอ้อม เป็นอย่าง
นี้ เพราะฉะนั้น ก็กล่าวได้ว่า คำว่าภาษี
หรืออากรจะให้หมายความว่าจะอย่างไรก็ยัง
เป็นที่เถียงกันได้ แต่อย่างไรก็ดี ในความ
มุ่งหมายหรือเจตนารมณ์ในบทบัญญัติในรัฐ

ธรรมนูญมาตรา ๕๒ แล้ว รัฐบาลมีเหตุผล
พอที่จะแน่ใจได้ว่า คำว่าพระราชบัญญัติ
การเงินนั้น ก็น่าจะรวมถึงพระราชบัญญัติ
ที่เกี่ยวกับภาษีได้ด้วย ทั้งรัฐบาลมีเหตุผล
จะแจ้งดังนี้ ถ้าหากว่าทำให้สมาชิกเข้าใจ
ง่าย ๆ ก็ใคร่จะตั้งปัญหาตามท่านดังนี้
พระราชบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการเงินนั้นมีอะไร
บ้าง ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกหรือท่านผู้
ที่รัฐทั้งหลายก็ต้องตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า
พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับวิธีการเงินนั้นเป็น
ประการสำคัญที่สุด และมีในลำดับแรก
นั้นก็คือ พระราชบัญญัติงบประมาณประจำ
ปี และถ้าจะตั้งปัญหาถามว่าพระราช
บัญญัติงบประมาณประจำปีคืออะไร เราก็
ตอบได้ว่า เป็นพระราชบัญญัติซึ่งรวบรวม
เขารายได้และรายจ่ายทั้งหลายของ
รัฐบาลเข้ามารวมอยู่ในพระราชบัญญัติฉบับ
นั้น เพราะฉะนั้น เราต้องยอมรับกันที่ว่า
พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีเป็น
พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับวิธีการเงิน เพราะ
เป็นพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยรายรับและ
รายจ่ายทั้งหมดของแผ่นดิน ทั้งนี้ถ้าท่านดู
รายละเอียดของพระราชบัญญัติงบประมาณ
ประจำปี ๒๕๕๖ แล้วท่านจะเห็นว่างบนั้น
มี ๖ งบ สำหรับรายได้เช่นภาษีอากรโดย
ตรงและงบภาษีอากรทางอ้อม และ ๓ งบ
สำหรับรายจ่าย ๕ งบภาษีโดยตรง งบที่ ๕
งบรัฐสมาชิกและ ๖ งบรายได้พิเศษเมื่อพระ-

ราชบัญญัติงบประมาณได้กล่าวถึงค่าธรรมเนียมเป็นอัน ๆ ของกระบวนการรายได้ของแผ่นดินแล้วก็ไม่มีปัญหาว่าค่าธรรมเนียมนี้มีอยู่ในพระราชบัญญัติงบประมาณ ซึ่งถือว่าเป็นพระราชบัญญัติการเงินอันสำคัญที่สุดแล้วแต่ยังไม่ได้ว่า เรื่องค่าธรรมเนียมนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเงิน จริงอยู่ที่ท่านอาจจะกล่าวได้ว่าไม่ใช่โดยตรงก็จริง แต่การนำตัวเลขในการจัดเก็บนั้นอาศัยอะไรก็ต้องอาศัยพระราชบัญญัติว่าด้วยการธรรมเนียมต่าง ๆ เหล่านี้ และตัวเลขนั้นก็คูณถึงมาตราที่ปรากฏในพระราชบัญญัติ เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีที่กำหนดการเก็บค่าธรรมเนียมจะได้เท่าไรนั้น ก็ต้องอาศัยพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่กำหนดการเก็บค่าธรรมเนียมนี้ พระราชบัญญัตินี้ก็เป็นพระราชบัญญัติอุปกรณ์ที่ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ข้าพเจ้าจึงยอมรับว่าพระราชบัญญัติทั้งหลายเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินเป็นการแน่นอน และถ้าจะว่าในทางปฏิบัติแล้วก็มีเหตุผลที่น่าสนับสนุนอีกประการหนึ่งว่า ในเรื่องค่าธรรมเนียมนี้เป็นรายได้สำคัญอันหนึ่งของแผ่นดิน ดังจะแสดงตัวเลขให้เห็นได้ตั้งนี้ว่า ในบรรดารายได้ทั้ง ๕ งบนั้นได้ปรากฏว่า งบค่าธรรมเนียมแผ่นดินอยู่ลำดับที่ ๓ ขึ้นต้นด้วยงบภาษีอากรทางอ้อมซึ่งมีรายได้ปีหนึ่ง ๓๖๓

ล้านบาทแล้วก็มาถึงบรรพชาธิชัย ซึ่งมีรายได้ปีละ ๒๑๕ ล้านบาท และมาถึงงบค่าธรรมเนียมเป็นอันที่ ๓ ใช้งบประมาณไว้ ๔๗ ล้านบาทแล้วต่อไปงบที่ ๔ งบภาษีทางตรงใช้งบประมาณไว้เพียง ๓๓ ล้านบาท แล้วต่อไปอันที่ ๕ ก็เป็นงบรัฐสมิตที่มีรายได้ ๒๒ ล้านบาท แล้วอันสุดท้ายก็คือรายได้ทั้งหลายซึ่งมีรายได้ ๒๗/๒ ล้านบาท นี้มีความสำคัญถึงตัวเลขที่ข้าพเจ้าได้แสดงมาเมื่อตะกี้นี้ยิ่งกว่าภาษีอากรโดยตรงเสียอีก เมื่อดูค่าธรรมเนียมกับภาษีอากรโดยตรงเสียอีก เมื่อดูค่าธรรมเนียมกับภาษีอากรโดยตรงแล้วผิดกันตั้ง ๑๐ ล้านบาทนี้ก็จะเห็นได้ทันทีว่าถ้าไม่ลืมนี่ เป็นสาระสำคัญในพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี ซึ่งถือว่าเป็นพระราชบัญญัติการเงินแล้ว ก็รู้สึกว่าจะลำบากมากในวิธีปฏิบัติต่อไปหรือการจะดำเนินการต่อไปในเรื่องเกี่ยวกับการเงินนี้ เหตุผลตั้งที่รัฐบาลชี้แจงมาตั้งนี้จึงคิดว่า ท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะได้มองเห็นความจำเป็นของรัฐบาลที่จะต้องขอเสนอประท้วงดังกล่าวมานี้

นายตุลิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) :
ข้าพเจ้าขอขอบใจรัฐบาลเป็นอันมากที่ได้เข้ามาประท้วงข้าพเจ้าถึงในสภานี้ แต่ว่าเสียใจที่รัฐบาลได้มาประท้วงผิดทั้งเวลาและสถานที่ ข้าพเจ้ายินดีมากเหมือนกันในการที่รัฐบาลได้เข้ามาประท้วง ที่ยี่นต้นนี้ก็เพราะ

ว่าจะได้มีโอกาสเล่าอะไรให้รัฐสภาฟังบ้าง แต่การเล่านี้จะไม่ถึงกับทำให้รัฐบาลหน้าค้ำหน้าแดงเสียในขณะนั้น อะไรบางอย่าง ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่า จะเก็บไว้เขียนในเมื่อข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ในสภานี้นานพอที่จะเขียนหนังสือเรื่องการปกครองระบอบประชาธิปไตย วันนี้อาเพียงแต่เนื้อหาดีกว่า

ข้าพเจ้าจะเรียนต่อรัฐบาลว่า ในเรื่องนี้ทางรัฐบาลเองก็ได้เคยประท้วงมาก่อนแล้ว แต่ว่านอกสภา นอกสภาก็คือว่าเมื่อข้าพเจ้าร่างพระราชบัญญัตินี้ไปต่อทางการ ท่านประธานก็ส่งบรรจกระเบียบวาระ คำสั่งประธานสภาลงวันที่ ๗ กรกฎาคมนี้เอง เมื่อเช่นนั้นรัฐบาลก็ไม่พอใจ ได้เขียนหนังสือโดยเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมายังเลขาธิการรัฐสภาลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม .....

ประธานสภาผู้แทน: ขอโทษเอาแต่เรื่องนี้ว่าเกี่ยวกับการเงินหรือไม่เกี่ยว ตอนนี้น้อยๆเอา

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) : เมื่อกล่าวจะเปิดเผยเกินไปก็ไม่พูด ข้าพเจ้าเขียนหนังสือพิมพ์ก็ได้ เอาไว้แต่เพียงว่ามาประท้วงที่นี่เป็นการผิดทั้งเวลาและสถานที่ เวลาประท้วงพระราชบัญญัติในทำนองนี้ก็คือเมื่อก่อนส่งเข้าระเบียบวาระและไม่ใช้มาประท้วงในสภา เพราะรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๓ ซึ่งสมาชิกยื่นแก้ทั้งหลาย รวมทั้งข้าพเจ้าได้ร่วมกันร่างมาด้วย

กัน ในมาตรา ๕๓ เขียนว่า “ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับทางการเงินนั้นจะเสนอได้โดยคณะรัฐมนตรี หรือโดยสมาชิกสภาผู้แทนซึ่งมีนัยกรรัฐมนตรีรับรอง” ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่า ทำไมรัฐบาลตั้งแง่กับข้าพเจ้าในเมื่อกฎหมายเกี่ยวกับการป่าไม้ ซึ่งยกเลิกสัมปทานนี้รัฐบาลไม่เคยตั้งแง่ยอมให้ผ่านสภาไม่ประท้วง แต่พอถึงกฎหมายนี้ประท้วง มาตรา ๕๓ วรคสุตกท้าย ข้าพเจ้าขออ่านให้ฟัง “ในกรณีเป็นที่สงสัย ให้เป็นอำนาจของประธานแห่งสภาผู้แทนที่จะวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติใดเป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับทางการเงินหรือไม่” อำนาจเด็ดขาดเป็นของท่านประธานสภา ท่านประธานสภาได้สั่งยืนยันเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคมนี้ เป็นการสั่งโดยเด็ดขาดตามอำนาจ ซึ่งรัฐธรรมนูญได้ให้ไว้โดยชัดเจน การที่จะสงสัยหรือไม่ก็ต้องสงสัยนอกสภา เมื่อประธานสภามีอำนาจซึ่งรัฐธรรมนูญให้ไว้โดยเด็ดขาดที่จะวินิจฉัย ท่านสมาชิกหรือรัฐบาลก็ไม่มีอำนาจที่จะประท้วงในสภานี้ ถ้าประท้วงก็เป็นการผิดรัฐธรรมนูญในการนี้เช่นนั้น เรายอมให้ทำไม่ได้อำนาจเป็นของประธานโดยสิ้นเชิง ในหลักวิชาหรืออะไรก็ตาม รัฐบาลจะสงสัยก็สงสัยได้อย่างรัฐบาลสงสัยถึงกับให้เบียดเบียนเปิดกฎหมายมาบอกว่าเป็นการเงินหรือไม่ก็ทำได้ แต่ว่าข้อซึ่งประธานสภาได้ชี้ขาด

แล้วรัฐบาลจะเข้ามาประท้วงอีกหรือ ท่าน
ประธานที่เคารพขอมุ่งกับข้อ ๓๘ ได้เขียน
ไว้ชัดเจนว่า “ในการพิจารณาวันที่ ๑ ให้
พิจารณาดลงมติว่าควรจะได้รับหลักการแห่ง
พระราชบัญญัตินั้นหรือไม่” เมื่อในข้อ
บังคับข้อ ๓๘ บัญญัติว่า การประชุมวาระ
แรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรับหลักการหรือไม่
ไม่ใช่เรื่องที่ว่าเป็นการเงินหรือไม่เป็น
การเงินอันเป็นสิทธิของประธาน ข้าพเจ้า
ก็ขอเชิญให้ท่านประธานใช้สิทธิของท่าน
ให้พิจารณาในข้อที่ว่าควรรับหลักการหรือไม่

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี : ก็รัฐบาลถือว่ารัฐบาลมี
สิทธิที่จะทำได้ในเมื่อเห็นว่าการบางสิ่ง
บางประการจะไม่เป็นไปในทางที่ชอบที่ควร
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่ขัดต่อรัฐ-
ธรรมนูญ ซึ่งรัฐบาลถือว่ามิตินั้นเกี่ยวกับท่าน
สมาชิกทั้งหลายในการที่จะหักท้วง
แม้แต่การกระทำของรัฐบาล รัฐบาลเองก็
มีสิทธิเช่นเดียวกันในการที่จะหักท้วงใน
การกระทำของสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในแง่ของรัฐธรรมนูญ การหักท้วงนี้มิใช่ว่า
รัฐบาลจะเลือกกระทำนั้นก็ตามได้ สมาชิก
คงจะจำได้ว่า เมื่อได้มีพระราชบัญญัติของ
นายใหญ่ อภิชาติกร เข้ามาในสภาวัน
หนึ่งศาลที่ท่าตะโก รัฐบาลก็ได้สั่งว่าในการ
เช่นเดียวกับในเรื่องนี้ไม่มีอันเกี่ยว สภา
ท่านสมาชิกบอกที่ รัฐบาลได้ดำเนินการผลิต

กระดาษและสถานที่นั้น และท่านบอกว่าคุณ
จะประท้วงแล้วควรประท้วงเสียก่อนที่
ประธานสภาฯ จะจัดเข้าระเบียบวาระ อันนี้
ขอชี้แจงว่า รัฐบาลจะรู้ได้อย่างไรว่ามี
สมาชิกผู้ใดเสนอกฎหมายอะไร เพราะใน
เรื่องเช่นนี้รัฐบาลไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องกับ
สภา รัฐบาลหมดโอกาสที่จะประท้วงได้
ก่อนที่ระเบียบวาระจะ ได้ส่ง ไปยังรัฐบาล
แล้ว เพราะฉะนั้น เรื่องที่ท่านจะให้รัฐบาล
หักท้วงไม่ได้

ที่นี้ได้มีกฎหมายบางฉบับ ซึ่งอาจจะ
มีใครสงสัยไป ได้ว่าอาจจะเกี่ยวกับการเงิน
หรือไม่เกี่ยวกับการเงิน เป็นต้นว่า พระ-
ราชบัญญัติว่ากันที่เกี่ยวกับเรื่องระบฎการ
เงินบำรุงท้องที่ รัฐบาลก็ได้ชี้แจงแล้วว่า
ที่ไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่นนั้นก็เพราะ
รัฐบาลถือเจตนารมณ์แห่งมาตรา ๕๓ แห่ง
รัฐธรรมนูญว่า ถ้าไม่มีอะไรที่เกี่ยวกับราย
ได้อันทำให้การเงินเปลี่ยนแปลงไปแล้วก็
ถือว่าไม่เกี่ยวกับการเงิน แม้กระนั้น ท่าน
สมาชิกก็ยังได้ปรวรถกกัน ในทำนองขัดข้อง
ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าจะเอากันเช่นนั้นแล้ว
ท่านสมาชิกก็ไม่มีโอกาสที่จะเสนออะไรกัน
ได้เลย รัฐบาลไปคำนึงถึงในข้อนี้ เพราะ
ฉะนั้น ก็ไม่ได้ประท้วงหรือไม่ได้คัดค้านใน
ขณะซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติวิธีแบ่งเงิน
บำรุงท้องที่ซึ่งสภาฯ ได้ผ่านไปแล้ว ส่วน
พระราชบัญญัติอื่นใดนั้น รัฐบาลก็ได้รับ

รองมา ที่จำได้ก็มีฉบับหนึ่งในอันที่จะยก
เว้นค่าภาคหลวง ซึ่งจะตัดไม้ไปปลูกสร้าง
บ้านเรือนนั้นต้องด้วยมาตรา ๕๓ แห่งรัฐ-
ธรรมนูญ ส่วนพระราชบัญญัติอื่นอาจจะมี
ถ่วงแก้บางอย่างได้นั้นบางทีอาจจะผิดก็ได้
รัฐบาลอาจจะไม่ไต่ประท้วงมาก็ได้ และ
ในการไม่ประท้วงนั้นไม่ใช่จะเห็นด้วย แต่
อาจจะพิจารณาเห็นว่าไม่เกี่ยวกับการเงิน
จึงไม่ไต่ประท้วงมา แต่ในกรณีเรื่องนี้
ท่านรัฐมนตรีคลังก็ได้ชี้แจงแล้วว่า เป็น
พระราชบัญญัติเกี่ยวกับงบประมาณ ซึ่ง
ทุกคนยอมรับและเห็นแล้วว่า พระราช-
บัญญัติงบประมาณ ไม่ใช่พระราชบัญญัติ
การเงินนั้นหาได้ไม่ และพระราชบัญญัติค่า
ธรรมเนียมนี้มาในอันฉบับที่ ๓ คือ ๔๗ ล้าน
บาท ถ้าแม้ว่าสภานี้ไม่เห็นว่าคุณไปถึงค่า
ธรรมเนียมด้วย ก็หมายความว่าสภานี้ อาจ
จะเลิกค่าธรรมเนียมต่างๆ ได้ เป็นต้นว่าเงิน
๔๗ ล้านบาทนี้ ถ้ารัฐบาลไม่ประท้วงเช่นนั้น
แล้ว ในกรณีต่อไปท่านสมาชิกก็จะติเตียน
รัฐบาลอีกว่า พระราชบัญญัตินี้เข้ามาก็คือ
พระราชบัญญัติการเงินแท้ ทำไมรัฐบาลไม่
ประท้วง รัฐบาลคิดว่าเมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาล
ก็อยู่ในฐานะที่ลำบาก รัฐบาลก็ต้องทำหน้าที่
เมื่อท่านประธาน หรือสภานี้ จะวินิจฉัยเป็น
อย่างนั้นก็แล้วแต่ รัฐบาลก็ทำหน้าที่ของ
รัฐบาล แล้วโดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ใน
มาตรา ๕๓ ถ้าให้สมาชิกเปลี่ยนแปลงรายได้

สิ่งสำคัญ ๆ ของรัฐ แล้วปัญหาความยุ่งยาก
จะมีขึ้นแก่ทางรัฐบาลไม่ เพราะเจตนารมณ์
ในมาตรานั้นก็เพื่อป้องกันให้รัฐบาลซึ่งรับ
เป็นผู้จัดกิจการต่าง ๆ ที่สภามอบหมายให้
เป็นผู้รับรองในเรื่องรายรับรายจ่ายของบ้าน
เมือง เมื่อเช่นนั้น รัฐบาลต้องทำหน้าที่นี้
และสภานี้จะเห็นอย่างไรก็แล้วแต่ เป็นเรื่อง
ของท่านและของประธานด้วย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านว่าเรื่องนี้เป็น
เป็นเรื่องของข้าพเจ้าโดยเฉพาะ ข้าพเจ้า
จะขอชี้แจงเล็กน้อย คือว่า ปัญหาว่าร่าง
พระราชบัญญัติยันโตเกี่ยวกับการเงินหรือ
ไม่นั้น มาตรา ๕๓ วรรค ๒ แห่งรัฐธรรมนูญ
ขยายความชัดแจ้งแล้วว่าร่างพระราช-
บัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินนั้นหมายถึงอะไร
ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินนั้น
หมายความว่าร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อ
ความต่อไปทั้งหมด หรือแต่ข้อใดข้อหนึ่ง
กล่าวคือ การตั้งขึ้น หรือยกเลิก หรือลด
หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือผ่อน หรือวาง
ระเบียบการบังคับอันเกี่ยวภาษีหรืออากร
หรือว่าด้วยเงินตรา หรือการจัดรับรักษา
หรือจ่ายเงินแผ่นดิน หรือการกู้เงิน หรือ
การประกัน หรือการใช้เงินกู้ นี้วรรค ๒
เป็นอรรถาธิบาย ว่าอะไรเป็นพระราช-
บัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินชัดแจ้งแล้ว รวม
ความสั้น ๆ เฉพาะที่เกี่ยวกับร่างพระราช-
บัญญัติที่เป็นปัญหาได้เดี๋ยงอยู่ในขณะนี้

คือว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นภาษีหรืออากร หรือค่าธรรมเนียมตามที่รัฐมนตรีคลังได้ชี้แจงเมื่อครั้ง ท่านก็บอกว่าภาษีนั้นเป็นหน้าที่รัฐบาลเก็บไปจากราษฎรโดยตรง เห็นจะตรงกับภาษารุ่ง คือ แทก. Tax ดิวตี Duty ตรงกับคำว่าอากรในวรรคท้ายนั้น คืออากรทางอ้อม ทางรัฐมนตรีคลังอธิบายว่าเป็นภาษีทางอ้อม ส่วนค่าธรรมเนียมให้ยกเลิก ซึ่งเรียกว่า ฟี (Fee) เป็นการกระทำตอบแทนค่าอะไรที่พนักงานปฏิบัติการ ให้เป็นการตอบแทนแลกเปลี่ยนกัน จะปรับเป็นภาษีก็น่าได้ จะปรับเป็นอากรก็ไม่ได้ทั้งสองอย่าง รัฐมนตรีคลังเองกล่าวว่า ปัญหาเรื่องนี้ไขว้เขวสับสนก็เป็นปัญหาอยู่ เรื่องที่ว่าควรจะเป็นการเงิน เมื่อพิเคราะห์ของท่านผู้เป็นประธานในอดีตก็มีความช่วยอย่าง ครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ขณะนั้นนายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ ขอยกเลิกพระราชบัญญัติมาตรา ๕๓ ตรง วัด หมายความว่า ยกเลิกค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลควรจะได้จากการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นอันมาก ก็ได้มีปัญหาโต้แย้งกันถึงว่าเกี่ยวกับการเงินหรือไม่ เพราะเหตุว่า ในขณะที่พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินนี้ไม่ได้มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ เขียนไว้ในข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทนข้อ ๒๐ ซึ่งมีความกว้างมากกว่ารัฐธรรมนูญ

มาตรา ๕๓ เดียวนี้ ก็คือ พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินก็ตาม หรือแม้ไม่เกี่ยวกับการเงินโดยตรง แต่ว่ามี ความเกี่ยวพันกับการเงินก็ตาม ก็ถือว่าสมาชิกเสนอมาได้ จะต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรองเช่นเดียวกันแม้กระนั้นก็ตาม ท่านผู้เป็นประธานในขณะนั้น คือ ท่านเจ้าคุณมานวราชเสวีก็มีความเห็นว่า ค่าธรรมเนียมมิใช่ภาษีหรืออากร และมีใช้พระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงิน จึงได้รับอนุมัติของนายบุญเท่งทองสวัสดิ์ นั้นเข้าสู่ระเบียบวาระ ที่นี้มาสำหรับเรื่องนี้ เมื่อเรื่องมาถึง แม้ข้าพเจ้าก่อนจะได้รับหนังสือทักท้วงของรัฐบาลนั้น ข้าพเจ้าก็ได้คำนึงถึงรัฐธรรมนูญมาตราที่เหมือนกัน ข้าพเจ้ามีความเห็นตั้งแต่ที่ได้ชี้แจงมาแล้ว และก็ได้เห็นตัวอย่างซึ่งท่านผู้เป็นประธานในอดีตปฏิบัติมา ประกอบทั้งมาตรา ๕๓ วรรค ๓ วรรคสุดท้าย ซึ่งท่านเจ้าของได้อ่านเมื่อครั้งนั้นบอกว่า ถ้ากรณีเป็นที่สงสัยก็ให้เป็นธุระของข้าพเจ้าที่จะวินิจฉัยว่าเกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ในคดีนี้แม้แต่ทางรัฐบาลเอง และท่านรัฐมนตรีคลังเอง ท่านก็บอกว่าเป็นเรื่องสงสัยซับซ้อนและไขว้เขว ซึ่งจะหันไปทางหนึ่งทางใดมิได้ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าผู้ซึ่งมีความรู้ย่อมก็ย่อมมีความสงสัยเป็นธรรมดา และในขณะนี้ข้าพเจ้ามีความ

สงสัยนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องวินิจฉัยให้เป็น
 ประโยชน์แก่สมาชิกทุกพรรค ทุกฝ่ายและ
 ทุกคน และตามรัฐธรรมนูญบอกว่า ถ้า
 ข้าพเจ้าสงสัยแล้วให้ข้าพเจ้าชี้ขาด เรื่องนี้
 ข้าพเจ้าก็ได้มีความสงสัยแล้ว และข้าพเจ้า
 ก็ได้ชี้ขาดแล้ว คดีก็ถึงที่สุด และก็ไม่มี
 อุทธรณ์หรือฎีกา และไม่มีการอภิปราย
 ใดๆ ทั้งสิ้น แต่การที่ข้าพเจ้านิ่งเฉยอยู่ให้มี
 การอภิปรายกันได้ตามสมควรนั้น ก็เพราะ
 ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการอภิปรายกล่าวพาดพิง
 ถึงตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องให้
 โอกาสตามสมควร และบัดนี้ไปเมื่อ
 ข้าพเจ้าได้ชี้แจงให้เป็นที่ทราบกันแล้วเช่นนี้
 ก็ขออย่าได้ขบถอภิปรายในประเด็นที่ว่าเกี่ยวกับการ
 เงิน หรือไม่นั้นเลย ถ้าเมื่ออภิปรายไปก็
 น่าจะถือได้ว่าเป็นการอภิปรายนอกเรื่อง
 เพราะว่าญัตติร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้น
 ก็มีหลักการเพียงว่า จะยกเลิกการจ
 ทะเบียนเกวียนหรือไม่เท่านั้น และบัดนี้ผู้
 เสนอได้เสนอหลักการและเหตุผลของตน
 แล้ว สมควรจะยกเลิกการจดทะเบียน
 เกวียน ผู้ใดไม่เห็นด้วยจะคัดค้านก็ขอให้
 ไปรคัดค้านในหลักการนั้นเถิด

มีสมาชิกปรบมือ

ร้อยตำรวจเอก อภัย สงเคราะห์ราษฎร์
 (พระนคร) : เมื่อท่านประธานได้ห้ามพูด
 ในเรื่องการเงินแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่พูด ขอ
 พูดในหลักการต่อไปในร่างพระราชบัญญัติ

นี้เท่าที่ผู้เสนอได้เสนอมา ก็เจตนาที่ดี
 ประชาชนส่วนหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าอยากจะให้
 บรรดาสมาชิกไตร่ตรองถึงวิถีทางของ
 พระราชบัญญัติฉบับนี้สักหน่อยหนึ่งว่า
 ความจริงพระราชบัญญัติที่ให้ยกเลิกการจ
 ทะเบียนเกวียนนั้นก็ตั้งอยู่แต่เฉพาะประชา
 ชนซึ่งเป็นเจ้าของเกวียนอย่างที่คุณเสนอ
 ส่วนเหตุผลอันสำคัญซึ่งอยู่หลังจากแห่ง
 พระราชบัญญัติเกวียนนี้มีอยู่ว่า เกวียนเป็น
 ยานพาหนะล้อเลื่อนชนิดหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้า
 เข้าใจไม่ผิดว่า ประเทศไทยเรานี้ขอให้ดู
 เสียว่ายานพาหนะทั้งหลายเหล่านี้มีประมาณ
 เท่าใด ในยามสงครามเราจะเอารถที่ไหน
 ไปบรรทุกทหารหรือเสบียงในยามสงคราม
 นี้ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าพระราชบัญญัติเกวียน
 นี้มีประโยชน์แก่ประเทศชาติใหญ่หลวง
 ในยามสงครามแล้วเราจำเป็นจะต้องรู้
 จำนวนเกวียนเท่าที่มีอยู่ในประเทศก็มาก
 น้อยเพื่ออาจจะเรียกหรือเกณฑ์มาใช้เกี่ยว
 กับกองทัพในยามที่เราขัดข้อง ซึ่งเราเอง
 ไม่มีโรงอุตสาหกรรมที่จะผลิตรถยนต์หรือ
 ยานพาหนะซึ่งเป็นล้อเลื่อนได้ เกวียน
 เป็นยานพาหนะที่มีบุญคุณแก่ประเทศชาติ
 เหมือนกัน ถ้าหากว่าเราจะเลิกจดทะเบียน
 เกวียนเสียแล้ว ในยามสงครามซึ่งบางครั้ง
 บางคราวในยามที่เราจะเอารถยนต์เข้าไป
 แล้วอย่างนี้เหลือ ก็จะไปทางเกวียนก็ต้อง
 ใช้ยานพาหนะเกวียนเอง และนี่คือประโยชน์

หรือส่งในสิ่งที่ประกอบกับการทหารให้สะดวกยิ่งขึ้นเท่าที่สามารถจะทำได้ เราจำกันได้ว่าในสมัยก่อนเมื่อประเทศชาติยังไม่เจริญนั้น เราอาศัยอะไรเป็นหลักในการเคลื่อนขบวน หรือการเดินทางขบวนสำหรับที่จะไปป้องกันประเทศชายแดน เราก็คงอาศัยเกวียนนี้เป็นมาตรฐาน เพราะฉะนั้นก่อนอื่นที่เราจะเลิกการจตตะเบียงเกวียนนี้เสียเราก็คงคิดถึงเสียว่า เราจะรู้จำนวนเกวียนที่เรามีอยู่เท่าไรเมื่อเวลาเกิดอะอะคั้งคั้ง เท่าที่เป็นอยู่เวลานี้รัฐบาลมีโอกาสที่จะรู้จำนวนเกวียนตามจังหวัดต่างๆ ได้ดีเนื่องจากการจตตะเบียงนี้ ทั้งการจตตะเบียงเกวียนนั้นก็ทำกันหนเดียว จริงอย่างที่ท่านผู้เสนอว่าข้อนี้เพื่อประสงค์อะไร เพื่อประสงค์จะรู้จำนวนเกวียนนั่นเอง นอกจากนั้นทางรัฐบาลสมัยก่อนก็ยังได้ขยายกิจการของเกวียน คือกำหนดขนาดเกวียนไว้ให้เท่ากัน ทั้งนี้ ก็เพื่อประสงค์อะไร ข้าพเจ้าคิดว่าทางรัฐบาลสมัยนั้น คงคิดผลของการสงครามเป็นใหญ่ สมมติว่า เกวียนอยู่ที่จังหวัดปราจีนบุรี จำเป็นต้องเรียกเอาเกวียนนี้ไปใช้ทางภาคเหนือ ถ้าเกวียนมีขนาดไม่เท่ากัน เกวียนนั้นก็ใช้ทางรวมกันไม่ได้ ก็ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ จึงกำหนดขนาดเกวียนให้เท่ากันเสียด้วย ล้อไปถ้าหากว่าเราไม่รู้จำนวนเกวียนแล้ว เราจะเอาเกวียนที่ไหนมาใช้กับ

กองทัพทหารนั้นได้ การโจรผู้ร้ายสำหรับเกวียนนั้น จริงอยู่อย่างผู้เสนอก็เป็นเหตุสำคัญ การลักเกวียนกันไปแล้วก็เป็นเหตุให้จับได้นั้น ไม่ใช่ความประสงค์ใหญ่ยิ่ง แต่ขอเตือนว่าในเมื่อเราจะกล่าวพูดไว้ในกฎหมายนี้ว่าเพื่อประสงค์อะไร การเบี่ยงบ่ายทางนี้รู้สึกเท่าที่ข้าพเจ้าพูดไปก็เหมือนอย่างว่าตรัสรู้ แต่ไม่ใช่ตรัสรู้โดยความนึกเห็นของข้าพเจ้า ด้วยเหตุผลอย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนี้ จึงเห็นว่ยังไม่ควรจะยกเลิกการจตตะเบียงเกวียนเสีย เพราะเวลาคับขันเราจะลำบากในภายหลัง

นายเสวตรี เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง):
ข้าพเจ้าเป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยคนหนึ่ง ตามที่ฝ่ายค้านหรือผู้ค้านได้ค้านว่ายังไม่สมควรเลิกจตตะเบียงนั้น โดยหาว่าเพื่อจะได้มีสถิติสำหรับเกวียนเพื่อว่าในเวลาสงครามจะได้ใช้เกวียนในการนั้นเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ เรายังคงจะจำได้ว่าในสมัยหนึ่งได้มีการเกณฑ์เกวียนไปจากจังหวัดในภาคกลางไปยังจังหวัดภาคเหนือ เกวียนเหล่านั้นตามรายงานของกรมการพิจารณางบประมาณปรากฏว่าดูเหมือนจะไม่ได้ออกกลับมายังเจ้าของเดิม เพราะเหตุว่า ได้เดินทางผ่านเขาสำเนาไพร ในที่สุดก็หักไม้รั้วควายก็ล้มตายไป เมื่อควายตายไปตัวหนึ่งเกวียนก็ไปไม่ได้ เมื่อพลาดหักไม้รั้วหนึ่งเกวียนก็ไปไม่ได้ ควาย

ก็เกลียดเบียดเบียนไป นี่แหละผลของการ
เกณฑ์เกี่ยวนโปในการสงครามหรืออะไรก็
ไม่พอใจ ท่านบอกว่าสถิติที่เราอาจจะทราบ
ได้จากการจดทะเบียนเกี่ยวน แต่ข้าพเจ้า
เห็นว่าเราไม่สามารถจะทราบสถิติได้เสีย
เพราะเหตุที่เราจดทะเบียนเพียงครั้งเดียว
จดแล้วก็ไม่ต้องจดอีก จำนวนเกี่ยวนส่วน
มากหักล้างไปมาก ก็ยังปรากฏในสถิติ เมื่อ
เป็นเช่นนี้เราจะทราบความจริงไม่ได้ ถึง
หากจะมีการเกณฑ์เกี่ยวนเราจะสามารถ
ทราบได้จากกำนันผู้ใหญ่บ้านผู้ใกล้ชิดสถิติ
ที่เขียนที่อำเภอเป็นอันใช้ไม่ได้แน่นอน
เพราะฉะนั้น จะไปหวังการจดทะเบียน
เกี่ยวนให้เป็นสถิติหวังไม่ได้ ส่วนเรื่อง
ขนาดเกี่ยวนนั้น ก็เป็นเรื่องที่รู้จักกันว่า
กฎหมายฉบับนั้น ได้ออกมาตั้งแต่ พ.ศ.
๒๔๕๖ และในบัดนี้ก็ได้มีการปฏิบัติกัน
ราษฎรผู้ทำเกี่ยวนไม่ได้เอาเกี่ยวนมาที่
อำเภอ ไม่ได้วัดขนาดเป็นประเพณีกันทั่วๆ
ไปว่าเกี่ยวนจะต้องมีขนาดนั้นขนาดนี้ โดย
ไม่ได้อาศัยกฎหมายฉบับนี้ และในการจ
ทะเบียนเกี่ยวนนั้น ถ้าท่านทราบวิธีปฏิบัติ
จะเห็นความยุ่งยากของชาวไร่ชาวนา ซึ่ง
เป็นกระดูกสันหลังของประเทศเป็นอันมาก
คือชาวไร่ชาวนาซึ่งจะมาจดทะเบียนเกี่ยวน
นั้นจะต้องแบกมาซึ่งมีน้ำหนักมาก และ
เดินทางมาอำเภอ ซึ่งเป็นระยะทางหลาย ๆ
ลี้กิโลเมตรถึงอำเภอเพื่อจดทะเบียน ท่าน

คิดว่าที่ผู้ที่อยู่ห่างไกลจะเป็นอย่างไร ท่าน
อาจจะเห็นว่าไม่ได้เป็นการยุ่งยาก เพราะ
ท่านไม่ได้แบก แต่ท่านไปเห็นเขากำลัง
แบกเข้าแล้ว จะรู้สึกสนใจในการจ
ทะเบียนวัตถุตกหรือล้อเลื่อน ซึ่งเป็นของ
ดั้งเดิมเป็นของ มีตีฟ กว้างเหตุผลอย่างนี้
เพื่อช่วยเหลือชาวไร่ชาวนาให้พ้นจากความ
ลำบากอันไม่บังควร ข้าพเจ้าจึงได้ร่วมกัน
เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาเพื่อให้
สมานวินิจฉัยอันเกี่ยวกับชนบท ข้าพเจ้า
หวังใจว่าท่านคงมีใจเอ็นดูแก่ชาวไร่ชาวนา
ที่ยากจน และคงรับหลักการแห่งร่างพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้

นายเทียม ฌ สงขลา (ราชบุรี) :
ความจริงความประสงค์และสาระของร่าง
พระราชบัญญัติล้อเลื่อนที่สมาชิกเสนอเข้า
มาในสภานั้น ก็รู้สึกน่านิยมชมชอบ
เพราะเหตุว่าสาระสำคัญในหลักการนั้นเป็น
การช่วยเหลือประชาชนคนไทยซึ่งเป็นชาว
กสิกรทั้งหลาย ซึ่งหลักการนี้ข้าพเจ้า
เชื่อว่าบรรดาสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านและ
ข้าพเจ้าด้วยในฐานะผู้แทน รู้สึกนิยม
ชมชอบเช่นเดียวกันในการที่จะขจัดความ
ลำบากและไม่ให้เสียค่าธรรมเนียมอย่างนี้
แต่อย่าลืมว่าการที่จะผลิตกฎหมายออกจาก
สภาแล้วเป็นจะต้องดูหน้าผู้เสีย ฎกฎหมาย
ที่เกี่ยวข้องมีอะไรบางอย่างที่จะเกี่ยวกับทางได้
คงเสียของกฎหมายที่จะออกใหม่ ข้าพเจ้า

เองในฐานะที่มีความรู้เกี่ยวกับเกวียนและ
 ทราบดี เรามีกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ๒
 ฉบับ คือ ๑. พระราชบัญญัติขนาดเกวียน
 ๒๔๕๔ หรือ ๒๔๕๖ ซึ่งสมาชิกได้อภิปราย
 ถึงฉบับหนึ่ง กฎหมายบังคับให้จก
 ทะเบียนเมื่อสร้างแล้วต้องนำมาจดทะเบียน
 ว่าเกวียนได้ขนาดตามที่กฎหมายกำหนดให้
 และให้เจ้าของนำมาจดทะเบียนโดยไม่มีเสียค่าธรรมเนียม
 แต่มาตรา ๓ มีข้อยกเว้นว่า เกวียน
 ซึ่งเป็นเกวียนล้อเหล็กนั้น จำต้องนำมาจดทะเบียน
 และไม่อยู่ในบังคับแห่งกรณีนี้ นี่
 เป็นสาระสำคัญ ที่นี้ข้อยกเว้น เรื่องการจดทะเบียน
 เกวียนจะจดทะเบียนได้แต่เกวียนนั้นตาม
 พระราชบัญญัติขนาดเกวียนแล้ว ถ้าท่าน
 จะให้ยกเลิกพระราชบัญญัติข้อยกเว้น โดย
 ไม่ต้องจดทะเบียนเกวียนเสีย ท่านก็ไม่รู้ว่า
 ว่ากฎหมายฉบับหนึ่งยังกว้างอยู่ คือพระ
 ราชบัญญัติขนาดเกวียน ที่จัดขนาดเกวียน
 แล้วการจดทะเบียนเกวียนก็ไม่เป็นไปโดย
 เสมอภาคโดยยุติธรรม คือไม่บังคับให้
 จกทะเบียนเกวียนทุกเล่ม คงยกเว้นเกวียน
 ล้อเหล็ก เพราะฉะนั้น ก็ไม่สามารถทราบ
 สถิติเกวียนในประเทศไทยว่ามีเท่าไร ที่
 บอกว่าจะได้ในยามฉุกเฉินแล้วจะให้เท่าไร
 จึงเป็นการชัดกัน ที่นี้ถ้าหากว่าให้พระราช
 บัญญัตินี้ผิดจากที่ได้แล้ว ไม่แก่พระราช
 บัญญัติเสียยังทำไม่ได้มีหลักการเช่นนี้เรา
 ทำไม่ได้ มีหลักการ ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่

สถานที่ จะรับหลักการพระราชบัญญัติฉบับ
 หนึ่งแล้วไปเพิ่มภาระให้รัฐบาลในการแก้ไข
 พระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งดังนี้ ทำไม่ได้
 ผล ที่นี้ทางดีที่เราจะต้องมีการจดทะเบียน
 เกวียนนั้น เท่าที่สมาชิกผู้เสนอร่างได้
 อภิปรายว่า ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลยนั้น
 ไม่เป็นความจริง บางท่านได้กล่าวว่าตั้งแต่
 เริ่มมีพระราชบัญญัติจดทะเบียนเกวียนแล้ว
 โจรผู้ร้ายมีเพียง ๗ - ๘ เล่ม ไม่จริง ไม่เชื่อ
 ตามท่านสมาชิกผู้ผ่านมาในที่ซึ่งในชนบท
 ทั่วว่าการลักเกวียนมีมาก อย่าว่าแต่เพียง
 ลักเกวียนเลย แม้แต่ลักเพลิงล้อรถไฟ มัน
 ย้วยการไฟขโมยเพลิงขโมยแหนบไป ได้
 นับประสาอะไรกับเกวียน ถ้าหากไม่มี
 กฎหมายจดทะเบียนเกวียน การโจรผู้ร้าย
 ก็จะชุกชุม ยกจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น แล้ว
 ก็พิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นของใคร อย่างนี้เป็นต้น
 สถิตินี้จริงอยู่เมื่อเราจดทะเบียนแล้วเรารู้
 หลักการในการจดทะเบียนตามพระราช
 บัญญัติข้อยกเว้นเราจดทะเบียนตลอดชีวิต
 ในครั้งเดียว เสียค่าธรรมเนียมเพียง ๑ บาท
 แต่เมื่อเกวียนสูญพังไปเราก็ไม่อาจทราบ
 สถิติ นั้นอาจจะเสียไป แต่เรามีทางแก้ไข
 ในโอกาสหลังได้ เท่าที่ข้าพเจ้าทราบตามที่
 สมาชิกผู้อภิปรายได้เสนอว่า การจดทะเบียน
 เกวียนก่อความยุ่งยากลำบากให้แก่เจ้า
 ของเกวียนทั้งหลาย เท่าที่ข้าพเจ้าได้ทราบ
 จากเจ้าหน้าที่ที่ตรวจโดยเฉพะเป็นราย

บุคคลก็ได้พยายามหาทางส่งเสริมช่วยเหลือ อยู่แล้ว โดยส่งเจ้าหน้าที่ไปเป็นจุด ๆ แล้ว ประกาศให้ราษฎรมารวมกันในแห่งนั้น ก็เห็นว่าพอจะหมดข้อข้องใจไปในเรื่อง ที่เห็นว่าควรให้มีการจดทะเบียนเพื่อทราบ ให้ได้ประโยชน์ตามที่เรียนมาแล้ว ต่อไป ในเรื่องนี้สำหรับพระราชบัญญัติเกวียน พระราชบัญญัติล้อเลื่อนที่ชกกันนี้ ข้าพเจ้า ทราบว่ารัฐบาลนี้ โดยเฉพาะ กระทรวงมหาดไทยเท่าที่ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ได้กำลังพิจารณาเสนอพระราชบัญญัติ เกวียนและล้อเลื่อนเข้ามาอีกแล้ว ก็หมายความว่ารัฐบาลกำลังร่างอยู่แล้ว ให้แก้ไข ประสงค์อย่าให้ชกกัน ให้เป็นความสะดวก แก่ประชาชนด้วย และเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ดูเหมือนว่าจะไม่กำหนดเอาค่าจดทะเบียน สำหรับค่าจดทะเบียนเกวียนและเป็นสาระ สำคัญ ของรัฐบาลกำลังจะร่างเสนอเข้ามา อีกประการหนึ่ง ที่ว่าสถิติเราไม่ทราบเพราะ เป็นครั้งเดียวนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ดู เหมือนว่ารัฐบาลจะเตรียมหาทางป้องกัน ข้อนี้ด้วย เช่นกำหนดระยะเวลาเป็นระยะ ๓ ปี หรือ ๕ ปี เป็นต้น เพราะฉะนั้น ที่ ข้าพเจ้าเรียนชี้แจงมาเห็นว่า ข้อที่ดีที่สุด ก็คือ สมาชิกเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้า มา ควรยอมให้รัฐบาลรับไปพิจารณาก่อน รับหลักการ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพง-เพ็ชร) : ปัญหาเรื่องการเสนอให้ยกเลิก เรื่องการจดทะเบียนเกวียนนี้สำหรับผู้เสนอ ก็มีเจตนาที่เห็นออกเห็นใจแก่เกษตรกรที่ ยากจน ในด้านรัฐบาลเวลานี้ที่วิตกกังวลก็ เรื่องรายได้ว่ามีอันอาจจะเป็นผลกระทบ กระเทือนไปในงบประมาณ ปัญหาต่อไปที่ เราจะพิจารณาก็คือ สำหรับกรมไม่อยากจะทราบว่าถ้าสมมติว่าสภาเราจะได้รับร่าง พระราชบัญญัติ ของคุณยุติไปแล้วผลรายได้เป็นค่าธรรมเนียมจากเกวียนนั้นที่รัฐบาล เก็บได้นั้นจะก่อประโยชน์เท่าไร ในชั้นนี้ ผมคิดว่าควรจะได้ทราบจากรัฐมนตรีว่าการคลังก่อนเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไปว่าเราควรจะได้เลิกหรือไม่ในชั้นนั้น ต่อไป นี้ผมคิดว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้เกี่ยวกับ จำนวนเงิน

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลตอบได้ทันทีว่า รายได้เนื่องจากในเรื่องค่าธรรมเนียมที่ รัฐบาลเสนอตอนแรกนั้นเกี่ยวกับเรื่อง รัฐธรรมนูญเท่านั้น เรื่องเกวียนนี้ถึงไม่มี จำนวนแน่นอนก็เป็นจำนวนแสนซึ่งรัฐบาล ไม่มีความปรารถนาและรัฐบาลก็อยากจะ เสนอพิจารณาทั้งนี้ว่ากฎหมายที่เกี่ยวกับ เรื่องนั้นก็มีอยู่ ๒ ฉบับอย่างที่ท่านสมาชิก ได้กล่าว คือพระราชบัญญัติล้อเลื่อนฉบับ

หนึ่งและพระราชบัญญัติขนาดเกวียน ๒๔๕๕ อีกฉบับหนึ่ง ที่ปฏิบัติอยู่เวลานี้ ก็อาจจะเป็นจริงอย่างที่ท่านผู้แทนระยอง ได้ชี้แจงว่าการบังคับตามพระราชบัญญัติขนาดเกวียน ๒๔๕๕ นั้น ไม่ค่อยจะได้กระทำกัน ทั้งนี้ ก็เพราะเหตุว่าตั้งแต่ได้ออกกฎหมายฉบับนั้นมาก็ได้มีการแพร่หลายเป็นที่รู้ทั่วกันว่าเกวียนที่สร้างขึ้นใหม่นอกจากเกวียนล้อเหล็กแล้วจะต้องมีช่วงเล็ก ๑ เมตร ๕๐ เซนติเมตร ซึ่งมีขนาดเท่าล้อปืนใหญ่ และล้อเกวียนทั่วๆ ไป ในสมัยหนึ่งก็มีอยู่เรื่อยมาจนราษฎรในสมัยหลังๆ นี้ไม่มีการสร้างเกวียนให้ผิดขนาดนี้ประการหนึ่ง แล้วอีกประการหนึ่งการจดทะเบียนก็ไปจดตามพระราชบัญญัติล้อเลื่อนเสีย เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลจะได้รับสถิติก็ไปอยู่เสียทางโน้นจึงไม่มีการเข้มงวดกวดขัน แต่เดิมาการจดทะเบียนนั้นเป็นระยะๆ แล้วก็เสียค่าธรรมเนียมแต่ต่อมารัฐบาลเห็นว่าจะเป็นการลำบากแก่คนยากจน และเป็นการลำบากแก่การมาจดทะเบียน จึงให้ถือเป็นการจดทะเบียนครั้งเดียวแล้วใช้ได้ตลอดอายุ ฉะนั้น หากที่ท่านต้องการทราบสถิตินี้จึงเป็นเรื่องของเกวียนใหม่เท่านั้น เรื่องเกวียนที่จดทะเบียนไปแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมาจดทะเบียนและเสียค่าธรรมเนียมอีกเลย เพราะฉะนั้น รัฐบาลจึงเห็นว่าไม่มีทางปฏิบัติได้ในเรื่อง ค่าธรรมเนียม ส่วน

การอภิปรายในเรื่องต้นก็เป็นปัญหาในเรื่องรัฐธรรมนูญที่สภาเห็นพร้อมกันท่านสมาชิกก็เสนอว่าเรื่องนั้นความจริงเจตนาของเรานั้นตรงกัน และรัฐบาลนี้ก็กำลังพิจารณาจัดทำในเรื่องนี้อยู่ ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าได้ชี้แจงแล้วก็เห็นว่าสภานี้คงจะได้มอบให้รัฐบาลไปพิจารณาก่อน กล่าวคือร่างพระราชบัญญัตินี้ถึงแม้ว่าจะได้มีการรับหลักการแล้วก็ตามความจำเป็นในราชการทหารก็ในการปกครองก็ดี มันเมื่ออยู่ที่ข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงต่อไป ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วพระราชบัญญัติขนาดเกวียนปี ๒๔๕๕ ก็ยังไม่มีการยกเลิกกฎหมายจะเก่าเพียงใดก็ตามเมื่อไม่มีการยกเลิกก็ถือว่ายังใช้ได้อยู่ เพราะฉะนั้น ในฝ่ายบริหารและเจ้าหน้าที่ก็อาจจะมีการเคร่งครัดและเข้มงวดเพื่อประสงค์จะใช้กฎหมายปี พ.ศ. ๒๔๕๕ เพื่อที่จะให้ได้ทราบประโยชน์ในทางการทหารและในทางการปกครอง ทั้งนี้ก็ได้ เมื่อเช่นนั้นแล้วพระราชบัญญัตินี้ออกไปในเรื่องค่าธรรมเนียมไม่ต้องเสียเพราะพระราชบัญญัติขนาดเกวียนก็ได้ปัดในการที่จะให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมอยู่แล้วก็ได้ประโยชน์เพียงเท่านั้น แต่ส่วนความลำบากของราษฎรในการที่จะให้เข้ามาจดทะเบียนก็ยังคงมีอยู่ และตามที่ใช้ในพระราชบัญญัติปี ๒๔๕๕ แล้วไม่ใช้พระราชบัญญัติใช้รัฐบาลไม่ทราบ รัฐบาล

ทราบว่าในการนำเกวียนมาจากทะเลเบี่ยนนั้น ราษฎรได้รับความยากลำบาก เป็นต้นว่าใน ประการที่ ๑ จริงอยู่ส่งเจ้าหน้าที่ไป เจ้าหน้าที่ไปก็ทราบมาว่าบางส่วนบางคนก็ได้ มีการเรียกเก็บค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางหรือค่า อะไรต่ออะไรจากราษฎรนี้ก็มี หรือบางที่ ราษฎรได้นำเกวียนมาที่ซึ่งกำหนดให้ใน กรณีที่เจ้าหน้าที่ไม่ออกไป ก็ไปที่อำเภอ ก็มีการชักช้าต้องเสียเวลา ๒ วัน ๓ วันก็มี รัฐบาลได้คำนึงถึงความลำบากในเรื่องนี้ขู่ แต่การที่จะแก้ไขความยากลำบากรัฐบาลมี วิธีการอย่างอื่นซึ่งกล่าวโดยสรุปแล้วก็ต้อง แก้กฏหมาย ๒ ฉบับนี้ให้สอดคล้องกัน ใน การแก้ไขในหลักการ ๑ ในเรื่องค่าธรรมเนียม รัฐบาลนี้ไม่มีความประสงค์ที่จะได้และไม่ มีความข้องใจในการที่จะยกเลิกค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นเงินเรือนแสน ประการที่ ๒ การที่มาจากทะเลเบี่ยนรัฐบาลมีความเห็นว่าเป็น การที่จำเป็น เพราะเหตุว่าในการที่จะ ควบคุมขนาดเกวียนให้เป็นมาตรฐาน อันเดียวกันที่สอดคล้องกับความจำเป็น และความต้องการของทางราชการทหารนี้ ประการหนึ่ง

ในประการที่ ๒ ก็คือว่าในแง่เกี่ยวกับประโยชน์แก่ราษฎรเอง เพราะว่า การจะ จดทะเบียนนั้นอย่างน้อยก็เป็นเครื่องแสดง ทรัพย์สินที่เกวียนนี้เป็นของใคร ในการที่ ท่านสมาชิกอภิปรายมาว่าการขโมยเกวียน

ในต่างจังหวัดมีเพียงเล็กน้อย รัฐบาลไม่ เชื้อ รัฐบาลได้ก็ทราบมากก็มีอยู่โดยแพร่ หสย นี่เป็นอีกประการหนึ่ง

ในหลักการต่อไปมีว่า ในการที่จะให้ ราษฎรไปจดทะเบียนรัฐบาลจะวางวิธีการ ให้ง่ายที่สุด กล่าวคือ สมมติว่าเป็นเช่นนี้ว่าจะให้มีเจ้าหน้าที่ไปจดทะเบียนยังจุด ต่างๆ และในระหว่างซึ่งยังไม่ได้มีการจด ทะเบียนกันก็อนุญาตให้ราษฎรใช้เกวียนนั้น ไปพลางก่อนได้ เพราะบางที่เจ้าหน้าที่อาจ จะไม่พร้อม เจ้าหน้าที่อาจจะมีภาระทาง อื่นอยู่ อย่างนี้อาจจะเดือดร้อนแก่ราษฎร อย่างเราอาจจะบัญญัติไว้ว่า ในระหว่างที่ ยังไม่จดทะเบียนก็ให้ราษฎรใช้เกวียนไป เพื่อไม่ให้ราษฎรเดือดร้อน ที่นี้ประโยชน์ ที่จะให้ได้นั้น ความจริงรัฐบาลมีความข้อ เท็จจริงอย่างอื่นอย่างคราวสงครามมหา เอเชียบูรพา คราวนี้ การรบที่เชียงตุงรัฐบาล ได้ใช้เกวียนเป็นอันมาก จึงขู่เกวียนเดินทาง หลากๆ จังหวัดมีการหักพังลงไปบ้าง วัควายตายไปบ้าง แต่เกวียนซึ่งอยู่แค่ เกวียนที่อยู่ใกล้กัน วัควายที่แข็งแรงก็ไป ถึงจุดได้ และท่านสมาชิกทราบที่ว่ามีปัญหา เรื่องยานพาหนะ โดยเฉพาะรถยนต์ใน สถานการณ์สงครามท่านก็ย่อมทราบว่าเรา ไม่มีรถยนต์มารับใช้ได้ ในระหว่างสงคราม ข้าพเจ้าเคยไปที่เชียงตุงได้ ไปเห็นปะชา รชนที่มีดีที่หลายจังหวัดให้จอดตายอยู่ มี

การถอดเอาเครื่องอาหะลัยกันนี้ไปใส่กันโน้น ถอดกันโน้นไปใส่กันนี้ในที่สุดเราใช้เกวียน ที่นี้ที่รัฐบาลทำนั้น ที่ให้จดทะเบียนเพื่อ ทราบสถิติกัน ท่านสมาชิกว่าการจดทะเบียนเพียงครึ่งเดียวนั้นก็ไม่สามารถจะ ทราบสถิติได้แน่นอน เพราะมีการเลิกใช้ หักฟังก์บสูญหายไปหรือมีการเปลี่ยนแปลงไป ประการหนึ่ง ในข้อเหล่านี้รัฐบาลก็ได้คำนึง ถึง แต่ว่าเราไม่อาจจะทำอย่างนั้นที่ว่าจะให้ ๓ ปีหรือ ๕ ปี มาจตที่ก็จะเกิดความเดือด ร้อนแก่ราษฎร เราอาจจะวางอย่างเดียว ว่าเมื่อไหร่เลิกใช้ก็อาจจะมาแจ้ง คือแค่ ละรายจะเลิกใช้ให้มาแจ้งให้ทราบสักหน่อย การแจ้งอาจจะแจ้งให้สะดวก คือมาแจ้ง แก่กำนันผู้ใหญ่บ้านอย่างไรรัฐบาลก็จะ ได้ วางวิธีการได้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว รัฐบาล จึงเห็นว่าท่านสมาชิกหวังประโยชน์ร่วมกัน ในแง่ค่าธรรมเนียม รัฐบาลไม่ปรารถนา แต่ทว่าในแง่ที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ ราษฎรและในแง่ที่จะคำนึงถึงประโยชน์ของ ทางราชการ เท่าที่จะมีภาระแก่ราษฎรน้อย ที่สุด ในแนวทางที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาแล้ว ถ้าจะมอบให้รัฐบาลไป รัฐบาลก็จะได้ไป พิจารณาแล้วแก้ไขให้ประโยชน์ต่อยกกับ ทุกฝ่าย เช่นนี้แล้วก็ย่อมที่จะเป็นประโยชน์ และในการนี้พระราชบัญญัติขนาทเกวียน พ.ศ. ๒๔๕๕ ก็อาจจะไม่มีควาจำเป็น อาจ

จะเลิกไปเสีย และอาจจะปรับปรุงพระราช บัญญัติล้อเลื่อนให้เหมาะสมในแนวที่รัฐบาล ได้ชี้แจงมา ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเราจะทำงาน ให้ได้ผลสมบูรณ์ทั้งที่แจงมาแล้ว ท่าน สมาชิกจะมีใจกว้างขวางมอบให้รัฐบาลรับ ไปพิจารณาและรัฐบาลคิดว่าจะเสนอมาใน สมัยประชุมนี้ทัน เพราะว่า รัฐบาลได้ ดำเนินการอยู่บ้างแล้วแต่ยังไม่เรียบร้อยดี

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) : ที่ท่านนายก รัฐมนตรีแถลงว่าใจตรงกันนั้น เห็นจะตรงกันจริง แต่คงจะเป็นตรงกันข้าม ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ก็เพราะว่า ตามที่ท่าน อธิบายต่อรัฐสภาแล้วนั้นเป็นท่านเองที่ว่าจะ ไปออกกฎหมายอะไรอีก มาก มาย ใน ลักษณะที่ว่าเลิกใช้เกวียนแล้วก็ต้องให้เขา มาจดทะเบียนอย่างนี้ ขอประทานโทษไม่ ใช้จดทะเบียน ให้เขามาชี้แจงกับเจ้าหน้าที่ ที่ข้าพเจ้าเสนอพระราชบัญญัตินี้ เพราะ ข้าพเจ้าต้องการจะตัดภาระของราษฎร ต้อง การตัดภาระของคนซึ่งข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ และใคร ๆ อื่นเรียกว่ากระตุกสันหลัง ของ ชาติ ซึ่งเห็นจะเป็นการตรงกันข้ามกับท่าน ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพูดไปในทำนอง ที่ว่า เกวียนทำไมจะเลิกกันไม่ได้ ลูกล้อ รถไฟยังเลิกกันได้ ท่านลืมคิดไปว่าล้อเหล็ก รถไฟนั้นเขาเอา ไปช่วยกันได้ แต่ล้อ เกวียนเห็นจะไม่มีใครเลิกไปแน่ สำหรับที่

ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อาจจะมีการขาดตกบกพร่องอะไรนั้น ข้าพเจ้ายินดีรับว่าความคิดความเห็นของข้าพเจ้าอาจจะไม่ลึกซึ้งพอไปหมดทุกแง่ทุกมุม เพราะข้าพเจ้าไม่มีผู้เชี่ยวชาญกฎหมายที่จะจ่างมาไว้ทั้งท่านรัฐบาลได้มี จึงอาจจะขาดตกบกพร่องไปได้เหมือนกัน แต่รัฐบาลและท่านสมาชิกทั้งหลายอย่าลืมว่าความปรารถนาของข้าพเจ้านั้นได้แสดงไว้ชัดเจนในหลักการของข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงว่าเพื่อยกเลิกการจดทะเบียนที่ดิน ถ้าหากหัวใจของท่านรัฐบาลตรงกับข้าพเจ้าแล้ว ในทางที่ไม่ใช่ตรงกันข้าม คือ ในทางที่จะโปรดราษฎรแล้ว จะยากอะไร รับหลักการไปซี ถ้าสงสัยข้อข้องใจอะไรก็ไปแปรญัตติเข้ามาได้ หลักการเพื่อยกเลิกการจดทะเบียนที่ดินเท่านั้นแล้ว นอกจากนั้นท่านจะแปรญัตติอะไรก็ได้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ใช่อายากจะเป็นคนมีชื่อเสียงว่าทำอันนี้ให้ราษฎร ข้าพเจ้านั้นชื่อเสียงไม่สำคัญหรอก เป็นแต่เพียงว่าอยากเห็นราษฎรชาวนาทั้งหลายที่ใคร ๆ ก็บอกว่า เป็นกระดูกสันหลังของชาตินี้หมดความลำบาก แต่ถึงเวลาทำอะไรแล้วกระดูกสันหลังก็ไม่มีใครเหลียวแลจริงๆ เลย เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียนท่านสมาชิกทั้งหลายอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าท่านจะมีจิตใจตรงกันกับข้าพเจ้าก็ช่วยกันเถิด ถ้าการระดม

ราษฎรด้วยกันเกิด แล้วนี่ก็ใกล้ปิดสมัยประชุมแล้วในเวลาเมื่อหมดสมัยการประชุมคราวนี้แล้ว ท่านก็อาจจะบอกราษฎรได้ว่าท่านคนหนึ่งได้เป็นผู้ยกมือช่วยผู้ที่ขอยกเลิกการจดทะเบียนที่ดินซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่ราษฎรเลย ราษฎรจังหวัดพระนครหรืออยุธยาซึ่งเป็นเขตของท่านนายกก็คงต้องใจเดียวกัน ก็คงพอใจที่จะได้ยกเลิกจดทะเบียนที่ดินเสียทีเมื่อหมดสมัยประชุมท่านก็จะได้บอกว่าได้ยกเลิกกฎหมายฉบับหนึ่งให้เป็นประโยชน์แก่ราษฎร ท่านหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นฐานันดรศักดิ์ที่ ๔ เคยตั้งข้อสงสัยว่าว่าสมัยประชุมสมัยหนึ่ง ๆ ไม่เห็นมีอะไรเป็นประโยชน์แก่ราษฎรก็คงเลิกว่ากันคราวนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าสภานี้จะรับหรือไม่ก็แล้วแต่ท่านรัฐบาล ซึ่งถ้ามีใจตรงกัน กฎหมายฉบับนี้คงจะได้รับหลักการถ้าจะเขียนแก้ไขอะไร แปรญัตติได้ทุกอย่างเลยทีเดียว ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านนายกอีกสักครั้งหนึ่งว่าอย่าใจไม้ไผ่ระก่าอะไรเลย ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะได้ดิบได้ดีได้ชื่อเสียงอะไรโปรดเห็นแก่ราษฎรตาตา ๆ ป้าง โปรดรับดีกว่า

พลเรือตรี ถาดีย์ ถิรจนาวงศาสวัสดิ์
 นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าเองก็ได้เคยจดทะเบียนที่ดินสมาชิกบ้างครั้งไปทีเดียว ข้าพเจ้าคิดว่าที่สภานี้จะรับหรือไม่ก็แล้วแต่ใจของสภานี้

ธรรมเนียมในการจดทะเบียน ข้าพเจ้าจึง
 กล่าวหาว่ารัฐบาล ไม่ได้เอาใจใส่ ในเรื่องนั้น
 เลย ที่รัฐบาลได้ชี้แจงมาในตอนแรกไม่ใช่
 ปัญหาเรื่องรายได้ของรัฐว่าจะทำให้รัฐบาล
 หวัน วิตกและกระทบกระเทือนประการใด
 ข้าพเจ้าบอก ไม่ตรงตามที่ให้ราษฎรหมก
 ภาระในการที่เสียค่าธรรมเนียม รัฐบาล
 ก็พร้อมในเรื่องนี้ไม่มี ข้อขัดข้องประการใด
 ที่ข้าพเจ้าชี้แจง ไปนั้น ในการจดทะเบียนนี้
 เป็นการจำเป็นอยู่ในประการที่หนึ่งก็คือว่า
 เพื่อประโยชน์แก่ราชการทหารเพื่อประ-
 โยชน์แก่การปกครอง ความจำเป็นในประ-
 การที่สองก็เพื่อคุ้มครองกรรมสิทธิ์ของ
 ราษฎรเอง ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วก็เป็นการยาก
 ในแง่ของการปกครองในการไปจดทะเบียน
 นั้น พฤติการณ์ที่เป็น มานั้นมีความ ไม่
 เหมาะสมอยู่ วิธีการให้จดทะเบียนนั้นก็ให้
 เป็นภาระแก่ราษฎรน้อยที่สุดตั้งประการที่
 ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วว่าจครั้งเดียวแล้ว ไม่
 ต้องจดทะเบียนอีก ๓ ปี ๔ ปีเมื่อจะใช้อีกไป
 แจงให้ทราบ นี่ก็เป็นประโยชน์แก่สถิติ
 ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วสถิติก็ไขว้ไขว จะจริง
 หรือไม่จริง วางหลักเกณฑ์ไว้อย่างนี้ ถ้า
 คิดจะ เลิก ใช้ ก็บอกให้ทราบก็จะ ได้สถิติที่
 แน่เอนขึ้น ถ้าราษฎรจะต้องแบกเกวียน
 ไปจดทะเบียนก็มีวิธีการที่จะ ไม่ให้ราษฎร
 ที่ เชนนั้น และทราบได้ที่จะ ให้เจ้าหน้าที่

ไปจดทะเบียนถึงที่ของตนเอง ราษฎรก็จ
 ทะเบียนได้ รัฐบาลจะแปรญัตติอะไรนั้น
 รัฐบาลแปรไม่ได้ เพราะหลักการเลิกจ
 ทะเบียน เมื่อเลิกจดทะเบียนแล้ว ข้าพเจ้า
 จะไปในที่ใดก็พูดไม่ได้ ฝ่ายบริหารกับฝ่าย
 ปกครองยังมีความจำเป็นต้องทราบจำนวน
 เกวียน เมื่อพระราชบัญญัติส้อยเลื่อนไม่ใช่
 ก็ใช้พระราชบัญญัติทำเกวียน ราษฎรก็
 ต้องจดอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็
 ว่าประโยชน์ที่ท่านจะได้ไม่สมบูรณ์ ถ้าจะ
 ให้ขอรับ ไปปรับปรุงมาในลักษณะที่ให้
 ประโยชน์แก่กันทุกฝ่ายและเป็นภาระแก่
 ราษฎรทุกฝ่าย ในเฉพาะที่เกี่ยวกับค่าธรรมเนียม รัฐบาลไม่ประสงค์ที่จะต้องการได้
 มา เมื่อท่านเข้าใจเจตนาของรัฐบาลก็จริง
 แล้วก็น่าจะมอบให้ไปแล้วรัฐบาลก็ได้ชี้แจง
 แล้วว่า คิดว่าเรื่องนี้เราทำได้ทำอยู่แล้ว ก็
 จะ ได้เสนอกลับเข้ามาทันสมัยประชุมนี้

ประธานสภาผู้แทน : เรื่องที่ว่า
 มอบให้รัฐบาลรับ ไปหรือไม่มอบนี้เห็นจะ
 พอกะมัง กุณบุรณะ ๆ คือปัญหาที่มี
 เดียวว่า จะให้หรือไม่ให้ ถ้าไม่ให้เป็น
 พุคกันต่อไป ถ้าให้แล้วจะได้เลิก ข้าพเจ้า
 ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควร
 มอบร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้รัฐบาลรับ
 ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ขอได้โปรด
 ยกมือขึ้น

ณ มาสิยกมมือ ๓๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๒๓ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันทำให้
มอบไปได้ ในวาระต่อไปขอให้ที่ประชุม

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการส่ง
ออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๔๙๐ ของนายชั้น อยู่ถาวร

(ตำนาน)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมการส่งออกไปนอก
และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๐

หลักการ

เพื่อกำหนดโทษผู้ลักลอบนำสินค้าออกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามพระราช
บัญญัติควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธ-
ศักราช ๒๔๙๐ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น.

เหตุผล

การลักลอบสินค้าประเภทอาหารที่จำเป็นในการครองชีพ เช่น อาหารสด อาหาร
เค็มและอาหารแห้ง ตลอดจนกระทั่งสัตว์มีชีวิต เช่น วัว ควาย และสุกร เป็นต้น เพื่อนำ
ไปขายยังต่างประเทศที่ใกล้เคียงนั้น เป็นเหตุอันสำคัญที่ทำให้สินค้าประเภทอาหารดังกล่าว
มาแล้วมีราคาสูงขึ้นอย่างมากมาย ทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนในเรื่องการครองชีพ

นอกจากสินค้าประเภทอาหารดังกล่าวแล้ว ยังมีแร่ดิบทุก อย่าง ไม้ ซึ่งนับว่าเป็น
สินค้าที่สำคัญของประเทศไทย ก็มีการลักลอบออกไปขายยังต่างประเทศเช่นเดียวกัน นับ
ว่าเป็นผลเสียหายแก่ประเทศชาติอย่างร้ายแรง

จึงสมควรที่จะกำหนดโทษผู้ลักลอบให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยึดรั้งแก่ผู้
ที่จะทำความผิดต่อไป.

รายละเอียดจะได้แสดงในที่ประชุมสภา

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกป็นอก
และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอก
และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกป็นอก
นอกรและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๕๔๒ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาออกตามความในมาตรา ๓ มีความ
ผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีและปรับห้าเท่าราคาสินค้าที่นำเข้าหรือนำออกราชอาณาจักร
กับให้ริบสิทธกรวมทั้งสิ่งที่ใช้บรรจุและพาหนะใด ๆ ที่ใช้บรรจุทุกสินค้ารวมถึงพาหนะ
ที่ใช้ลากจูงพาหนะบรรทุกสินค้านั้นเสีย โดยมีต้องคำนึงว่าจะเป็นของบุคคลใดและเจ้าของ
จะได้รู้เห็นในการกระทำผิดนั้นด้วยหรือไม่ และให้ส่งจดอนใบประกาศนียบัตรเดินเรือทะเล
ชายฝั่งของนายเรือผู้นั้นเสีย

ถ้าปรับในวรรคก่อนนั้น ให้แบ่งเป็นค่าสินบนและค่ารางวัลแก่ผู้นำจับสี่ส่วนในห้า

ไม่กระทำให้ผู้กระทำความผิดไม่ชำระค่าปรับ ให้จ่ายจากเงินที่ได้จากการขายของกลาง
ซึ่งศาลได้รับไว้ และให้จัดการกับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับละอาญามาตรา ๑๘

การแบ่งเงินค่าสินเบลและค่ารางวัลระหว่างผู้นำจับ และ ผู้จับนั้น ให้ ออก เป็นกฎ
กระทรวง

มาตรา ๔ ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

(ลงชื่อ) **ช่น อยู่ถาวร** ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) **ฟอง สิทธิธรรม, เชื้อ สนั่นเมือง, ก.ษ. บุญศรี, ขุนทองฤทธิ์อักษร,**
 ,, **สงกรานต์, ประสิทธิ์ บุญขารมย์, ขจิตสารกรรม, บุญผ่าง ทองสวัสดิ์**
 ,, **บรรณจบ บันสิทธิ์** ผู้รับรอง.

นายช่น อยู่ถาวร (อ้างทอง) :
 ข้าพเจ้าขอเสนอหลักการและเหตุผลประก
 กอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออก
 ไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร
 ซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๔๙๐
 โดยมีหลักการว่าเพื่อกำหนดโทษผู้ลักลอบ
 นำสินค้าออกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร
 ตามพระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกไม่
 นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่ง
 สินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒ ให้
 เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมีเหตุผลคือว่า การ
 ลักลอบสินค้าประเภทอาหารที่จำเป็นใน
 การครองชีพ เช่น อาหารสด อาหารเค็ม
 และอาหารแห้ง ตลอดจนกระทั่งสัตว์มีชีวิต
 เช่น วัว ควาย และสุกร เป็นต้น เพื่อนำ
 ไปขายยังต่างประเทศที่ใกล้เคียงนั้น
 เป็นเหตุอันสำคัญที่ทำให้สินค้าประเภท

อาหารดังกล่าวมาแล้วมีราคาสูงขึ้นมากมาย
 ทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนใน
 เรื่องการครองชีพ

นอกจากสินค้าประเภทอาหารดังกล่าว
 แล้ว ยังมีแร่ดีบุก ยาง ไม้ ซึ่งนับว่า
 เป็นสินค้าที่สำคัญของประเทศไทย ก็มีการ
 ลักลอบออกไปขายยังต่างประเทศเช่นเดียว
 กัน นับว่าเป็นผลเสียหายแก่ประเทศชาติ
 อย่างร้ายแรง จึงสมควรที่จะกำหนดโทษ
 ผู้ที่ลักลอบให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็น
 การเกรงกลัวแก่ผู้ที่จะทำความผิดต่อไป
 ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอเสนอเหตุผลเพิ่มเติม
 คือว่ากฎหมายเก่าคือกฎหมายควบคุมการ
 ส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราช
 อาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช
 ๒๔๘๒ นั้น ได้กำหนดโทษผู้ที่ฝ่าฝืนผู้
 กระทำความผิดตามกฎหมายไว้เพียงทำให้

ปรับ ๕ พันบาท หรือจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือทั้งปรับทั้งจำ เมื่อเราได้นำพิจารณาถึงสถานการณ์ในเวลานี้แล้วอาจจะป้องกันผู้ที่ลักลอบสินค้าประเภทอาหารตั้งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องเข้มงวดกวดขันมิให้มีการลักลอบ ถึงแม้ว่าจะมีการลักลอบไปบ้างก็ตาม แต่เราจะต้องพยายามจนสุดความสามารถที่จะป้องกันการลักลอบ เพราะเหตุว่าการที่มีพ่อค้าได้พยายามลักลอบเอาอาหารต่าง ๆ ออกไปนอกประเทศนั้น เป็นเหตุอันสำคัญตั้งที่ข้าพเจ้า ได้กราบ เจริญต่อสภานี้แล้วว่า ทำให้อาหารการกินแพงขึ้นอย่างฉีกปกติ นอกจากนั้นแล้วถึงแม้ว่ารัฐบาลจะพยายามส่งเสริมการผลิตอาหารการกินให้มากมายสักเพียงใดก็ตาม แต่ถ้าหากว่าพ่อค้ายังฉวยโอกาสที่จะลักลอบนำสินค้าออกไปแล้ว สิ่งทีผลผลิตขึ้นมาได้ก็หาไม่ประโยชน์กับประชาชนไม่ เพราะเหตุว่าได้ขยายออกไปขายยังต่างประเทศกันมากมาย ประกอบด้วยตลาดการค้าใกล้เคียงกับประเทศของเรามีราคาอาหารการกินแพงอย่างมากมาย ฉะนั้นพ่อค้าทั้งหลายต่างพากันลักลอบนำสินค้าตั้งที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วนั้นออกไปขาย เพราะเหตุว่าเป็นการที่ได้กำไรที่มากกว่าการหาหนทางผลิตสินค้าขึ้นขายในรัฐอยู่ซึ่งเครื่องพวกต่าง ๆ ไม่ในและเมื่อถึงเวลาใช้ซึ่ง โกลด์ โกลด์ โกลด์ ต่าง ๆ

รัฐบาลได้ควบคุมไว้โดยเหตุที่ว่าหากที่พ่อค้าจะนำออกไปยังต่างประเทศได้นั้นจะต้องได้รับอนุมัติจากทางรัฐบาลเสียก่อน และเมื่อนำออกไปขายแล้ว จำเป็นที่จะต้องนำเงินต่างประเทศจะเป็นเงินปอนด์หรือดอลลาร์ก็ตามเอามาขายให้แก่รัฐบาล ๒๕ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๓๐ เปอร์เซ็นต์อย่างนี้เป็นต้น ถ้าหากว่ายังมีมีการลักลอบสินค้าประเภทใหญ่ ๆ ตั้งที่ข้าพเจ้า ได้กล่าวมาแล้วนั้นก็ เป็นเหตุให้รัฐบาลหรือประเทศชาติของเราขาดเงินต่างประเทศซึ่งเป็นเงินที่เราจำเป็นเหลือเกินในเวลานี้ เพื่อจะไปซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคมาช่วยเหี้ยหรือแก้สถานะของประเทศชาติของเรา ฉะนั้น ในฐานะที่ข้าพเจ้าได้เสนอพระราชบัญญัติขึ้นมานี้ก็เพียงแค่แก้ไขของคนที่ลักลอบ ก็ว่าโทษเท่านั้นเขาไปและข้าพเจ้าแก้ไขให้หนักขึ้นและให้เหมาะสมโดยเหตุที่ว่า ได้นำเอาหลักของพระราชบัญญัติสำรวจและกักกันข้าว (ฉบับที่ ๒) ซึ่งได้แก้ไขไว้ว่า ให้มีการริบเรือริบแพริบยานพาหนะต่าง ๆ เหล่านั้น และข้าพเจ้าก็ได้พิจารณาถึงความจำเป็นในการที่พ่อค้าจะลักลอบอาหารหรือเครื่องไม้เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ไปยังต่างประเทศ ซึ่งเป็นสินค้าจำเป็นเพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า เห็นว่าเป็นการสมควรที่จะให้มีการปรับปรับโทษผู้ลักลอบให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นประการที่สำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าได้แก้ไขและเพิ่มโทษมาขึ้นก็คือว่า

ได้มีการให้สินบนและรางวัลแก่ผู้นำจับและผู้จับ ทั้งนี้ข้าพเจ้ามีจุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ที่จะให้เจ้าหน้าที่ของเราซึ่งมีหน้าที่ในการป้องกันการค้าลอบหนีภาษีนี้ ได้ทำงานด้วยมีจิตใจอันเข้มแข็งและมีกำลังใจในการทำงานในตำแหน่งนี้ให้บังเกิดประโยชน์กับประเทศชาติอย่างแท้จริง เมื่อเรามีการปรับเท่าที่ข้าพเจ้าได้เสนอมานี้ให้ปรับเป็นจำนวน ๕ เท่าของราคาสินค้า เช่นเป็นต้นว่าไซ้ในเมืองไทยใบละ ๕๐ สตางค์ ข้าพเจ้าให้ปรับเป็น ๕ เท่า เป็น ๒.๕๐ บาท ซึ่งราคานี้เป็นราคาปลายทาง คือราคาที่ตลาดต่างประเทศเช่นสิงคโปร์ เป็นต้น เมื่อพ่อค้าเห็นว่า ถ้าหากว่ามีการลักลอบไป หากบังเอิญผู้นำจับ หรือผู้จับได้ไปกระทำการจับกุมเข้าแล้ว พ่อค้าเหล่านั้นก็ถูกจับ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้ก็จะเป็นเหตุ ถ้าหากว่าเราได้ระบุงการจับให้มีโทษสูงไว้เช่นนี้จะเป็นเหตุให้พ่อค้าเกรงกลัวในการที่จะทำการลักลอบต่อไป

นอกจากนั้นแล้ว ข้าพเจ้าใคร่ที่จะกล่าวเพิ่มเติมว่ากฎหมายซึ่งเป็นเครื่องมือของรัฐบาลในการที่จะดำเนินงานป้องกันการลักลอบสินค้าเพื่อหนีภาษีต่าง ๆ เหล่านี้ นั้นก็มีอยู่ ๒ ฉบับ คือกฎหมายศุลกากร และกฎหมายปราบปราม ให้บำเหน็จจับผู้

กระทำความผิด แต่ที่ว่าถ้าหากเราไปดูเจตนารมณ์ของกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับนั้นแล้ว ก็จะเห็นได้ว่ากฎหมายศุลกากรนั้นป้องกันไปในทางที่ว่าผู้หลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ขาเข้าและขาออก คือ เอกซพอร์ต กับ อิมพอร์ตแต่สินค้าที่ข้าพเจ้ากล่าว คือประเภทอาหารรัฐบาลห้ามเด็ดขาด ไม่ให้ผู้ใดนำออกไปนอกประเทศ เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นการจำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ออกกฎหมายในเรื่องนี้ไว้ โดยเฉพาะเสนอพระราชบัญญัติให้บำเหน็จจับผู้กระทำความผิดนั้น ก็มีการให้สินบนและรางวัลอยู่เหมือนกัน แต่ทว่าเป็นการให้สินบนและรางวัลผู้ที่จับหลีกเลี่ยงการเสียภาษี คือกฎหมายอนุญาตให้นำสินค้าต่าง ๆ เหล่านั้นออกไปได้เหมือนกัน แต่เขาไม่ยอมจะเสียภาษี เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ให้อยู่ในข่ายกฎหมายที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว และนอกจากนั้นก็เป็นการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดภายในประเทศ เช่นค้ากำไรเกินควรหรือเกี่ยวกับการโยกย้ายข้าวข้ามเขตโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น เพราะฉะนั้นในฐานะที่ข้าพเจ้าได้เสนอพระ ราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา จุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ก็คือว่าเพื่อที่จะป้องกันมิให้ราคาอาหารตกเกินไปจนเกินไปนัก โดยที่เราจะต้องหาทางระงับมิให้มี

การลักลอบกันมากยิ่งขึ้น เพราะเหตุว่า
 ตั้งที่ข้าพเจ้าได้เรียนมาแล้วว่า ถ้าหากเราไม่
 สามารถจะระงับการลักลอบได้แล้ว อาหาร
 การกินก็จะแพงอยู่เช่นนี้ ถึงแม้ว่าเราจะ
 พยายามผลิตให้มากมายสักเพียงใดก็ตาม
 หาได้มีประโยชน์ไม่ ส่วนในการที่พ่อค้า
 พยายามลักลอบออกนอกประเทศนั้น ความ
 จริงการที่พ่อค้าจะลักลอบนั้นไม่ใช่ว่าจะทุก
 หนทุกแห่ง ตามชายเขตแดนของเรามีบาง
 แห่งเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างเป็น
 ต้นว่าปากแม่น้ำทั้งสี่ เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา
 บางปะกง แม่น้ำท่าจีนและแม่น้ำแม่กลอง
 เหล่านี้ และนอกจากนั้นแล้ว ข้าพเจ้ายัง
 เห็นว่ารัฐบาลได้พยายามกวดขัน โดยเหตุที่
 ว่า เราพยายามจัดตั้งสถานีขึ้นเป็นต้นว่า
 ที่สัตตหีบและที่หัวหิน ระยะทางระหว่าง
 สัตตหีบกับหัวหินนั้นห่างกันเพียง ๖๐ ไมล์
 เท่านั้น ถ้าหากว่าเราใช้วิธีป้องกันโดยที่จะ
 เอาเรือตักระหว่างสัตตหีบกับหัวหินวิ่งไป
 ในระยะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า จะเกิดประโยชน์
 ขึ้นอีกไม่ใช่น้อย โดยที่ป้องกันการลักลอบ
 ได้อย่างดี ฉะนั้นเมื่อกฎหมายของข้าพเจ้า
 เสนอมาเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอให้ท่าน
 สมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย ได้โปรดพิจารณา
 ว่ามาหาทางช่วยกันเถิดว่าจะมีทางแก้
 อย่างไร โดยที่ข้าพเจ้าได้เสนอหลักการมาเช่น
 นี้แล้ว ส่วนวิธีการที่เราจะเอาโทษหนักมา

โทษนั้นก็โปรดไปพิจารณากันในชั้น
 กรรมการ

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงพาณิชย์และศึกษาธิการ : รัฐบาล
 ไม่ขัดข้อง ในการที่สภาจะได้พิจารณา
 หลักการพระราชบัญญัตินี้ เพราะตั้งที่ท่าน
 ผู้แทนก็ได้เสนอแล้วว่า การเพิ่มโทษครั้งนี้
 เพื่อป้องกันการทุจริตต่าง ๆ ตามกฎหมาย
 เดิมโทษน้อยไป และท่านก็ได้เปรียบเทียบ
 กับโทษของพระราชบัญญัติสำรวจและห้าม
 กักกันข้าวแล้ว ก็จัดอยู่ในกฎหมายพวก
 เดียวกัน ระดับเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่
 มีการขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลไม่ขัด
 ข้องแล้ว ลงเอยไต่กระมัง ท่านมหาอำ
 เชาเลยนี้

นายพร มลิตทอง (ธนบุรี) : ร่าง
 พระราชบัญญัติตามที่ ขอประทานโทษ
 คุณชั้น อยู่ถาวร เสนอมา ถึงแม้รัฐบาลจะ
 ไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าก็ขอค้าน คือการเพิ่ม
 โทษนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไร
 มันอยู่ที่การกระทำของรัฐบาล โทษเท่าที่
 บัญญัติไว้ในเวลานี้เองก็นับว่าแรงพอสมควร
 อยู่แล้ว คนที่เป็นพ่อค้า ถ้าหากว่าเรา
 ไปเพิ่มโทษให้มากขึ้น ข้าพเจ้าเกรงว่าจะ
 ยุ่งใหญ่ทีเดียว เพราะว่าเมื่อถูกจับได้แล้ว
 จะตีกลืนเบบให้แรงเกินไปก็อาจจะเป็นไปได้

ถ้ามีวัตถุประสงค์จะป้องกันไม่ให้สินค้า
 ลักลอบออกไปนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะมีการ
 ลักลอบออกไปมากขึ้นอีก ทั้งนี้เพราะอะไร
 ข้าพเจ้าได้เห็นวิธีการปฏิบัติมากแล้วขอให้
 ท่านกติกู เมื่อเจ้าพนักงานจับไปแล้วพ่อค้า
 จะถูกลงโทษเช่นนั้น หรือข้าพเจ้าเห็นมาก
 มากแล้วจนไม่มีใครอยากจะจับเขา ที่เมือง
 ชล ผู้แทนเมืองชลก็ทราบอยู่ จับไปแล้ว
 หลายวันเกิดมีใบอนุญาตขึ้นมา ซึ่งข้าหลวง
 ประจำจังหวัดรับรอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 ไม่เห็นสมควรที่จะเพิ่มโทษ อย่างจังหวัด
 สมุทรสาคร ของข้าพเจ้าก็เคยประสบ คือ
 ไม่มีวีแววว่าจะมีการลักลอบข้าว ต่อมา
 ๒-๓ วันข้าพเจ้าพบ ยธิตีตำรวจผ่านไป
 ข้าพเจ้าได้พบท่านตอนที่ท่านกลับ ข้าพเจ้า
 นึกทีใจคงจะไม่มีมีการลักลอบทางสมุทรสา
 ครเป็นแน่ แต่ต่อมา ๔-๕ วัน นี้เอง เกิด
 มีการลักลอบออก แต่อ้างว่าเป็นรำ รำนั้น
 ปนข้าวแล้วปนข้าวมากเสียด้วย ในที่สุด
 กรมการอำเภอสอบสวนจะส่งให้ผู้ชำนาญ
 ในทางข้าววินิจฉัยว่า รำชนิดนี้จะเรียกว่าปน
 ข้าวและควรมีความผิดหรือไม่ เจ้าหน้าที่
 เกิดไม่มีความรู้เสียแล้ว ข้าพเจ้าได้ทราบ
 สด ๆ ร้อน ๆ เมื่อวานนี้แล้ว ยิ่งกว่านั้น
 ข้าพเจ้าได้เห็นพ่อค้าจึงเห็นเป็นกรใหญ่
 จึงเห็นทางโยนโทษนี้ คุณธิตีทาง เพราะ
 ฉะนั้น การที่ท่านจะเพิ่มโทษ ข้าพเจ้าขอ
 อธิบายว่า ถ้าพระราชบัญญัติเดิมมีโทษแล้ว

อย่าให้สินค้าถึงลักลอบออกไปมากอีกเลย
 เพราะเรื่องกติกูสินบน ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาล
 ท่านเข้มแข็งดีกว่า คือปราบมือเน่าเสียให้
 ได้จริง แล้วป้องกันการค้าสินบนให้มากเข้า
 อย่างนี้จะมีประโยชน์ดีกว่า

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าหากว่าจะมาเล่น
 การมกกันอยู่คงเสียเวลา เพราะฉะนั้น ขอ
 เสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลง
 มติและมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าขอ
 ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลัก
 การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
 ต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
 ค่าย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่
 ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการ
 สามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติกี่วัน

นายขัน อยู่ถาวร (อ่างทอง) : ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน : เจ้าของเสนอ
 ญัตติศึกษาใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมี
 ความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็ดำที่ประขอเห็น
 ค่าย ไม่มีแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ต่อไปขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ให้แก่

นายจิ้น วณิชย์จินดา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้ที่ประชุมพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓

(ถิ่นา)

บันทึกการประชุมกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ให้แก่นายจิ้น วณิชย์จินดา

พ.ศ. ๒๕๕๐

ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติ คณะกรรมการได้ทำการพิจารณาพร้อมด้วยผู้แทนรัฐบาล ปรากฏผลของการพิจารณาตั้งต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข

(ลงนาม) บััน แก้วมาตย์

นายบััน แก้วมาตย์

เลขานุการ

(ตำนาน)

ร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ให้แก่นายจิ้น วณิชย์จินดา

พ.ศ. ๒๔๕๐

.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้ว ให้แก่นายจิ้น วณิชย์จินดา เจ้าของเดิมผู้ซึ่งได้ยกให้เพื่อทำถนน

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ให้แก่นายจิ้น วณิชย์จินดา พ.ศ. ๒๔๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่นายจิ้น วณิชย์จินดา

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

เลขาธิการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ให้แก่นายจิ้น วณิชย์จินดา พ.ศ. ๒๔๕๐

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข
ไม่มีผู้แก้ไขร่าง

ประธานสภาผู้แทน : ทมทวาระที่ ๒
ต่อไปพิจารณา วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นสมควร
ให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมาย
ต่อไปได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่
ประชุมอนุมัติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ต่อไปได้เป็นเอกฉันท์

ก่อนที่จะเปิดประชุมข้าพเจ้าได้รับ
ยุติจากนายฉันท จันทชุม ความว่า ขอให้
เพิ่มวันประชุมนี้อีกสัปดาห์ละ ๑ วัน ส่วน
จะเป็นวันอะไรนั้นผู้เสนอไม่ติดใจอยากจะ
ถามที่ประชุม ผู้ใดจะว่าประการใด

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) :
ที่ข้าพเจ้าขอเสนอให้มีการประชุมขึ้นเป็น
สัปดาห์ละอีก ๑ วันนั้น ก็นอกจากว่า
ระหว่างนี้ก็จวนจะปิดสมัยประชุมประการ
หนึ่ง แล้วมีระเบียบวาระที่เสนอเข้ามานั้น
ยังค้างอยู่มากจำเป็นที่เราจะต้องทำงานกัน
บางที่อาจจะต้องยืดเวลาออกไปอีก อย่าง
ไรก็ตาม ในเมื่อว่าเราจะทำงานกันแล้ว
ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเห็นสมควรจะเพิ่มวัน
ประชุมเพิ่มซ้ำในสัปดาห์ละอีก ๑ วันเป็น
สัปดาห์ละ ๓ วัน

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) :
ที่ข้าพเจ้าจะพูดก็พูดเพื่อจะให้สภานี้ไม่เห็น
ด้วย เมื่อทำหนังสือ ๆ เดียวที่ประชุมไม่
ทักท้วง ก็จะถือว่าที่ประชุมนี้เห็นด้วย
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะร่างพระราช
บัญญัติที่ยังค้างในวาระที่ ๒ สมาชิกที่เป็น
กรรมาธิการก็ไม่มีเวลาทำอยู่แล้ว อีก
ประการหนึ่ง รัฐบาลก็ต้องประชุมพัฒนา
และคณะรัฐมนตรีด้วย ถ้ามีวันแต่มาประชุม
กันอยู่ ก็ไม่ต้องมีเวลาบริหารราชการ
บ้านเมืองกัน ผลประโยชน์ที่จะได้ไม่สม
กับที่จะเสียไป เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าไม่
เห็นด้วย

ประธานสภาผู้แทน; ข้าพเจ้าขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้เพิ่มวัน
ประชุมเป็นสัปดาห์ละ ๓ วัน ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผลแห่งการ
ลงมติ ปรากฏว่าให้เพิ่มมี ๑๑ คะแนน ที่
ไม่เพิ่ม ๕๑ คะแนน เป็นอันว่าไม่ต้องเพิ่ม
เปิดประชุม

เลิกการประชุมเวลา ๑๗.๑๐ น.

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
สุรินทร์ สิวลากร
อารีรัตน์ สุ่มบุญ
อุดม พลอยสังวาลย์
พิพัฒน์ เอกะโรหิต
โฉมเฉลา สิวลากร
โชค ฤๅปะทะวาทิน

ผู้จกรายงานการประชุม
"
"
"
"
"
"
"
"

เจริญ บัณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา
พึง ศรีจันทร์
ประธานสภาผู้แทน